JOHN WYNDHAM

Krizalitler

John Wyndham

John Wyndham Parkes Lucas Benyon Harris, 1903'te doğdu. 1930-39 yılları arasında farklı isimlerle, farklı türlerde hikâyeler yazdı. 1946'da "mantıklı fantezi" adını verdiği, farklı bir biçimi denemeye karar verdi. *The Day of the Triffids* (Triffidlerin Günü), *The Kraken Wakes* (Kraken Uyanıyor), *Krizalitler*, *The Midwich Cuckoos* (Midwich'in Delileri), *The Seeds of Time* (Zamanın Tohumları), *Trouble with Lichen* (Likenin Sorunu), *The Outward Urge* (Harici Dürtü), *Consider Her Ways and Others* (O Kadının Âdetlerini Düşün ve Diğerleri), *Web* (Ağ) ve *Chocky*, yapıtları arasındadır. Kitaplarıyla popüler kültürü de etkilemiş olan Wyndham'ın *Triffidlerin Günü* ve *The Midwich Cuckoos* adlı kitapları sinemaya da uyarlanmıştır.

Niran Elçi

Ortadoğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünü bitirdi. 2001 yılından beri çeviri yapan Niran Elçi, yüzden fazla eseri çevirdi. Bram Stoker, George Orwell, George Saunders ve Terry Pratchett, eserlerini çevirdiği yazarlar arasındadır. Aynı zamanda *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabiye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

İlk baskı 1955 yılında, İngiltere'de *The Chrysalids* adı ile Michael Joseph tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları David Higham Associates Ltd ile anlaşmalı olarak Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-32-9

Birinci Baskı: Ocak 2016 (3000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Niran Elçi
Editör: Ayşegül Utku Günaydın
Düzelti: İlke Aykanat Çam
Kapak Tasarım: Cemil Denizer

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

www.delidolu.com.tr

Krizalitler

John Wyndham

Deli Dolu

1

Küçük bir çocukken bazen düşlerimde bir şehir görürdüm. Bu tuhaftı çünkü o zamanlar şehir denen şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama büyük mavi bir körfezin çevresine konumlanmış bu şehir zihnimde canlanırdı. Sokakları, karşılıklı dizilmiş binaları, rıhtımları, hatta limandaki tekneleri gözlerimin önüne getirebiliyordum; oysa ne deniz ne de tekne görmüştüm.

Yapılar benim bildiklerime hiç benzemiyordu. Sokaklardaki trafik tuhaftı; arabalar, onları çeken atlar olmadan hareket ediyordu. Bazen gökyüzünde balık biçiminde parlak şeyler uçtuğunu görürdüm ama kesinlikle kuş değildiler.

Düşlerimde bu olağanüstü yeri çoğunlukla gündüz ışığında görürdüm ama bazen gece olurdu, ışıklar kıyı boyunca ateş böcekleri gibi parlar ve birkaçı havada veya suda kıvılcımlar gibi süzülürdü.

Henüz birçok şeyi anlayamayacak kadar küçükken en büyük ablam Mary'ye bu büyüleyici güzel şehrin nerede olabileceğini sordum.

Mary başını iki yana salladı ve henüz öyle bir yer olmadığını, belki de çok eskiden var olan bir yeri düşümde görmüş olabileceğimi söyledi. Ama, belki de, diye devam etti, uzun zaman önce geçip gitmiş zamanları görüyorsundur. Düşler tuhaf şeylerdi ve onları anlamak mümkün değildi. Belki de dünyanın

eski halinden, Kadim Halk'ın yaşadığı dünyadan sahneler görüyordum; Tanrı'nın insanları lanetleyip Büyük Gazap'ı gönderdiği zamanlardan çok önceki bir dünyadan.

Sonra, ablam büyük ciddiyetle bana bundan kimseye bahsetmememi tembihledi; bildiği kadarıyla başkalarının zihninde, uyurken ya da uyanıkken, bu tür imgeler canlanmıyordu ve bu yüzden rüyalarımdan bahsetmek akıllıca olmazdı.

Yerinde bir öğüttü ve neyse ki ben de uyacak kadar sağduyuluydum. Bölgemizdeki insanlar tuhaf veya sıradışı şeylere karşı gözlerini açık tutarlardı; öyle ki, solaklığım bile hafif bir hoşnutsuzlukla karşılanmıştı. Bu yüzden, o günlerde ve daha sonraki senelerde rüyalarımdan kimseye bahsetmedim. Hatta onları neredeyse unuttum gitti, çünkü yaşım büyüdükçe sıklıkları azaldı ve sonrasında bu tür rüyaları nadiren görmeye başladım.

Ama ablamın tavsiyesi aklımda kaldı. O olmasa kuzenim Rosalind ile aramızdaki ilginç iletişimden birilerine bahsedebilirdim ve bana inansalardı ikimizin de başı kesinlikle büyük belaya girerdi. O günlerde, sanırım Rosalind de ben de buna fazla dikkat etmiyorduk; yalnızca tedbirli davranmayı alışkanlık haline getirmiştik. Ben kesinlikle sıradışı olduğumu hissetmiyordum. Normal, küçük bir oğlan çocuğuydum, normal bir biçimde büyüyor, çevremdeki dünya düzenini olağan karşılıyordum. Sophie'yle tanışana kadar da aynı şekilde devam ettim. O zaman bile farkın ayrımına hemen varamadım. Kuşkumun filizlenmeye başladığı günün o gün olduğunu ancak daha sonraları anlayabildim.

O gün, sık sık yaptığım gibi, tek başıma gezmeye gitmiştim. Sanırım on yaşlarındaydım. Yaşça bana en yakın ablam Sarah bile benden beş yaş büyüktü. Bu yüzden genellikle yalnız

başıma oynuyordum. Kenarına tarlalar dizilmiş, toprak araba yolunda güneye giderek dağın sırtına varmış, sonra uzun süre orada yürümüştüm.

O güne kadar dağın sırtı beni hiç meraklandırmamıştı. İnsan eseri olduğunu hayal edemeyeceğim kadar yüksekti. Onu Kadim Halk'ın zaman zaman anlatılan harika eserleriyle bağdaştırmak da aklıma gelmemişti. Benim için yalnızca geniş bir yay çizerek dönen ve sonra ok gibi dümdüz uzaktaki tepelere uzanan bir yükseltiydi; dünyanın ırmak, gökyüzü ve tepeler kadar olağan bir parçası.

Sırtın tepesine sık sık tırmanırdım ama diğer tarafını nadiren keşfe çıkardım. Bir sebepten, orayı kendi bölgemin dışında, pek de konuksever olmayan yabancı bir diyar olarak görüyordum. Ama sırtın öte yamacında yağmur suyunun kumlu bir oyuk açtığı bir alan keşfetmiştim. Oyuğun tepesine oturup kendinizi itерseniz hızla aşağı kayabiliyordunuz ve sonunda havada bir iki metre uçup dipteki yumuşak kum yığınına düşüyordunuz.

Oraya daha önce defalarca gitmiş ama kimseyle karşılaşmamıştım, o gün ise üçüncü kayışımdan sonra, dördüncüsü için yerden kalkarken bir ses, "Merhaba!" dedi.

Çevreme bakındım. İlk başta sesin nereden geldiğini çıkartamadım; sonra fundalıkların üst dallarının sallandığını fark ettim. Dallar aralandı ve bir yüz belirdi. Koyu renk buklelerle çevrili, güneşten bronzlaşmış küçük bir yüz. İfadesi ciddi ve gözleri çakmak çakmaktı. Bir an birbirimize baktık.

Sonra, "Selam," diye karşılık verdim.

Kız duraksadı, sonra çalıları biraz daha araladı. Benden biraz daha kısa boylu, belki yaşça daha küçük bir kız gördüm. Kırmızıya çalan kahverengi tulum pantolon ve sarı bir gömlek

giymişti. Tulumunun önüne koyu kahverengi iplikle bir haç işlenmişti. Saçları ikiye ayrılıp kuyruk yapılmış, iki yanda sarı kurdelelerle bağlanmıştı. Çalıların güvenli bölgesinden ayrılıp ayrılmamak konusunda emin değilmiş gibi birkaç saniye kıpırdamadan durdu, sonra merakı ihtiyata baskın çıktı ve çalılardan sıyrılıp ortaya çıktı.

Ona bakakalmıştım çünkü tamamen yabancıydı. Zaman zaman, kilometrelerce uzaklıktaki tüm çocukları bir araya getiren toplantılar ve şenlikler düzenlenirdi. Bu yüzden daha önce hiç görmediğim bir çocukla karşılaşmak çok şaşırtıcıydı.

"Adın ne?" diye sordum ona.

"Sophie," dedi. "Seninki ne?"

"David," dedim. "Evin nerede?"

"Orada," dedi, elini belirsizce sırtın ötesindeki yabancı diyara doğru sallayarak.

Bakışlarını benimkilerden ayırdı ve biraz önce kaydığım kumlu oyuğa döndü.

"Eğlenceli mi?" diye sordu meraklı bir ifadeyle.

Onu davet etmeden önce bir an duraksadım, sonra, "Evet," dedim. "Gel de dene."

Kız yerinden kıpırdamadı ve dikkatini yine bana çevirdi. Bir iki saniye ciddi bir ifadeyle beni inceledi ve sonra aniden kararını verdi. Benden önce sırtın tepesine tırmandı. Saçlarını ve kurdelelerini savurarak yağmur suyunun yatağından aşağı kaydı. Kaydıktan sonra ciddi ifadesi yok olmuştu, gözleri heyecanla dans ediyordu.

"Bir daha," dedi ve nefes nefese sırta tırmandı.

Üçüncü inişinde talihsizlik yaşadı. Önceki gibi oyuğun tepesine oturup kendini aşağı itti. Onun kaymasını ve akan kumlar eşliğinde durmasını izledim. Bir şekilde, her zamanki

yerinin biraz soluna düşmüştü. Kenara çekilmesini bekleyerek, peşinden kaymaya hazırlandım. Kenara kaçmadı.

"Çekil," dedim ona sabırsızlıkla.

Hareket etmeye çalıştı ve sonra yukarı seslendi.

"Yapamıyorum. Acıyor!"

Yine de kendimi aşağı ittim ve yakınına doğru kaydım.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. Gözleri dolmuştu.

"Ayağım sıkıştı," dedi.

Sol ayağı kuma gömülmüştü. Ellerimle yumuşak kumları kazarak açtım. Ayakkabısı iki sivri taşın arasındaki dar aralığa sıkışmıştı. Ayağını hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım. "Ayağını çevirip çıkaramaz mısın?" dedim.

Dudaklarını yiğitçe birbirine bastırarak denedi.

"Çıkmıyor."

"Çekmene yardım edeyim mi?" dedim.

"Hayır, hayır! Acıyor," diye itiraz etti.

Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Acı çektiği açıktı. Sorunu düşündüm.

"Ayakkabı bağcıklarını kessek iyi olacak. Böylece ayağını ayakkabıdan çıkarabilirsin. Düğüme ulaşamıyorum," dedim.

"Hayır!" dedi korkuyla. "Hayır, yapamam."

O kadar ısrarlıydı ki şaşaladım. Ayağını ayakkabıdan çıkarsa, bir taşla ayakkabıya vurarak kurtarabilirdik ama bunu reddederse ne yapabileceğimizi bilemiyordum. Kısılmış bacağını biraz hareket ettirerek kumlara uzandı.

"Ah, çok acıyor," dedi. Daha fazla kendini tutamadı ve gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. Hüngür hüngür ağlamıyordu; köpek yavrusu gibi hafif hafif inliyordu.

"Ayakkabını çıkarman gerek," dedim ona.

"Hayır!" diye itiraz etti yine. "Hayır, çıkaramam. Asla çıkaramam. Çıkarmamam lazım."

Şaşkın şaşkın yanına oturdum. Sophie iki eliyle benimkini yakaladı ve sıkıca tutarak ağladı. Ayağındaki acının arttığı açıktı. Hayatımda neredeyse ilk defa, karar gerektiren bir durumda bulmuştum kendimi. Kararımı verdim.

"Böyle olmaz. Ayakkabını çıkarman şart," dedim ona. "Çıkarmazsan burada kalırsın ve muhtemelen ölürsün."

Sophie hemen pes etmedi ama sonunda razı oldu. Bağcıklarını kesmemi endişeyle izledi. Sonra, "Git buradan! Bakmaman lazım," dedi.

Duraksadım ama çocukluk, önemli ama anlaşılmaz âdetlerle dolu bir çağdır, bu yüzden birkaç adım çekildim ve sırtımı döndüm. Derin derin nefes aldığını duyabiliyordum. Sonra yine ağlamaya başladı. Arkama döndüm.

"Olmuyor," dedi gözyaşları içinde, korkuyla bana bakarak. Ne yapabileceğimi görmek için çömeldim.

"Kimseye söylememelisin," dedi. "Asla, asla söylememelisin! Söz verir misin?"

Söz verdim.

Çok cesurdu. Bir köpek yavrusu gibi sadece inliyordu. Sonunda ayağını kurtarmayı başardığımda, acayip göründüğünü fark ettim. Çarpık ve şiş şişti. O an normalden fazla ayak parmağı olduğunu fark etmedim bile.

Bir taşla vura vura ayakkabıyı yarıktan çıkarmayı başardım ve ona uzattım. Ama ayakkabıyı şişmiş ayağına geçiremedi. Ayağını yere de basamıyordu. Onu sırtımda taşımayı düşündüm ama beklediğimden daha ağırdı. Bu şekilde uzağa gidemeyeceğimiz açıktı.

"Gidip yardım edecek birini getirmem gerekecek," dedim.

"Hayır, emekleyerek giderim," dedi kız.

Ayakkabısını taşıyarak ve işe yaramaz hissederek yanında yürüdüm. Çok uzun bir yolu emekleyerek aşmayı başardı ama sonunda pes etti. Pantolonunun dizleri delinmişti; dizleri kızarmış, kanıyordu. Kız veya oğlan, bu duruma dayanabilecek kimseyi tanımıyordum; o yüzden de biraz hayranlık duydum. Sağlam ayağına basarak kalkmasına yardım ettim. Kız bana yaslanarak evinin bulunduğu yönü ve evden yükselen dumanı işaret etti. Tekrar arkama baktığımda ise yine dört ayak üzerindeydi, sonra çalıların arasında gözden kayboldu.

Evi fazla güçlük çekmeden buldum, biraz endişeyle kapıyı çaldım. Uzun boylu bir kadın açtı. Büyük, parlak gözleri olan düzgün hatlı, güzel bir yüzdü. Bizim çiftlikteki kadınların giydiğinden biraz daha kısa, kırmızıya çalan kahverengi bir elbisesi vardı. Başörtüsüyle aynı, yeşil renkteki töresel haç işareti yakasından etek ucuna, göğsünün bir yanından diğerine uzanıyordu.

"Siz Sophie'nin annesi misiniz?" diye sordum.

Bana dik dik baktı ve kaşlarını çattı. Endişeli ve sert bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Anlattım.

"Ah!" diye bağırdı. "Ayağı mı?"

Bana bir anlığına yine dik dik baktı, sonra elindeki süpürgeyi duvara yasladı ve sertçe sordu. "O nerede?"

Onu Sophie'yle geldiğimiz yola götürdüm. Kadının sesini duyunca Sophie emekleyerek çalıların arasından çıktı.

Annesi şişmiş, şekilsiz ayağına ve kanayan dizlerine baktı. "Ah, benim zavallı yavrum!" dedi, öpüp sarılırken. Sonra ekledi: "O gördü mü?"

"Evet," dedi Sophie ona. "Özür dilerim, anne. Çok uğraştım ama kendi başıma yapamadım. O kadar canım acıyordu ki."

Annesi yavaşça başını salladı. İçini çekti.

"Ah, pekâlâ, artık elden bir şey gelmez. Kalk bakalım."

Sophie annesinin sırtına tırmandı ve hep birlikte eve gittik.

Çocuklara küçükken ezberletilen ilkeler ve emirler kolaylıkla hatırlanabilir ama karşınıza bir örnek çıkmadığı sürece pek bir anlam ifade etmez. O zaman bile örneği iyi tanımak gerekir.

Bu yüzden, sabırla oturup incinen ayağın yıkanmasını, soğuk merhem sürülmesini ve sarılmasını izledim; yine de hayatım boyunca hemen her pazar günü dinlediklerimle bu olay arasında bir bağlantı kuramadım.

"Ve Tanrı erkeği kendi suretinde yarattı. Ve Tanrı buyurdu ki bir bedeni, bir başı, iki kolu ve iki bacağı olacak; her kol iki eklemli olacak ve birer elle sona erecek; Ve her elin bir başparmağı ve dört parmağı daha olacak; her parmakta birer yassı tırnak bulunacak..."

"Ve sonra Tanrı kadını da aynı surette yarattı ama doğasında şu farklılıklarla: Kadının sesi erkeğinkinden daha tiz olacak; sakal uzatmayacak; iki memesi olacak..."

Vesaire, vesaire.

Kelime kelime ezberimdeydi ama Sophie'nin ayağındaki altı parmağı görmek hafızamda hiçbir şey canlandırmamıştı. Annesi, ayağını kucağında tutuyordu. Annenin bir an kıpırdamadan durup ona bakmasını, eğilerek hafifçe ayağını öpmesini ve sonra gözlerinde yaşlarla başını kaldırmasını izledim. Üzüntüsüne ben de üzüldüm, Sophie'ye ve incinen ayağına da; ama başka hiçbir şey hissetmedim.

Ayağın sarılması biterken odada merakla çevreme bakındım. Ev bizimkinden çok daha küçüktü, aslında bir kulübe demek daha doğru ama burayı çok daha fazla sevmiştim. Dost canlısı bir yerdi. Sophie'nin annesi endişeli ve sıkkın olsa da, bizim köydeki çoğu insanın aksine, başka bir çevreden geldiğimi, kendilerince güvenilmez biri olduğumu hissettirmemişti. Odanın kendisi de daha güzel görünüyordu çünkü duvarlara, insanların azarlayarak işaret ettiği cümleler değil, pek hoş bulduğum at çizimleri asılmıştı.

Üstüne başına çekidüzen verilip, yüzündeki gözyaşları temizlendiğinde Sophie masanın yanındaki sandalyelerden birine hopladı. Ayağı dışında tamamen iyileşmiş bir halde, ciddi bir konukseverlikle, yumurta sevip sevmediğimi sordu.

Daha sonra Bayan Wender, kızını yukarı kata taşırken bana olduğum yerde beklememi söyledi. Birkaç dakika sonra geri döndü ve yanıma oturdu. Elimi ellerine aldı ve birkaç dakika boyunca ciddi bir ifadeyle bana baktı. Endişesini hissedebiliyordum ama nedenini başta anlamadım. Şaşırmıştım çünkü daha önce bu şekilde düşünebileceğine dair hiç işaret vermemişti. Düşüncelerini düşüncelerimle yanıtlayarak ona güven vermeye, benim hakkımda endişelenmesine gerek olmadığını anlatmaya çalıştım ama düşünce ona ulaşmadı. Gözleri ağlamamaya çalışırken Sophie'ninkiler gibi ışıldayarak bana bakmaya devam etti. Düşünceleri endişe ve belirsizlikle doluydu. Tekrar denedim ama yine düşüncelerine ulaşamadım. Sonra başını yavaşça salladı ve sözlü olarak, "Sen iyi bir çocuksun, David," dedi. "Sophie'ye çok iyi davrandın. Bunun için sana teşekkür etmek istiyorum."

Utandım ve başımı eğdim. Daha önce kimsenin bana iyi bir çocuk olduğumu söylediğini hatırlamıyordum. Böyle bir durumda nasıl yanıt verebileceğimi bilmiyordum.

"Sophie'yi sevdin, değil mi?" diye devam etti, bana bakmaya devam ederek.

"Evet," dedim ona. Sonra ekledim: "Bence çok da cesur. Canı çok acımış olmalı."

"Onun hatırı için bir sır saklar mısın, önemli bir sır?" diye sordu.

"Evet, elbette," diye onayladım ama sırrın ne olduğunu bilmediğim için sesimde bir parça kararsızlık vardı.

"Ayağını gördün mü?" dedi, yüzüme bakarak. "Ayak parmaklarını?"

Başımı salladım. "Evet," dedim yine.

"Sır bu işte, David. Başka kimsenin bilmemesi gerek. Babası ve ben dışında bilen tek kişi sensin. Başka kimse bilmemeli. Hem de hiç kimse, asla."

"Tamam," diye onayladım ve yine ciddi ciddi başımı salladım.

Bir sessizlik oldu ama düşüncelerinde "kimse" ve "asla" sözcükleri meyus yankılar yaratıyordu. Sonra içine gergin, haşin ve korkulu bir his doldu. Ona hitaben düşünmenin bir faydası olmuyordu, bu yüzden söylediklerimde içten olduğumu beceriksiz sözlerle vurgulamaya çalıştım.

"Asla hiç kimseye söylemem," diye temin ettim onu içtenlikle.

"Bu çok ama çok önemli," diye ısrar etti. "Sana nasıl açıklayabilirim?" Ama açıklamasına gerek yoktu. Durumun kritikliğiyle ilgili hissettiği gerginlik çok açıktı. Sözcükler çok daha zayıftı.

"Biri öğrenecek olursa, ona çok kötü davranırlar. Bunun olmamasını sağlamalıyız."

Endişe hissi demir çubuk gibi sert bir şeye dönüşmüştü sanki.

"Altı parmağı olduğu için mi?" diye sordum.

"Evet. Bunu bizden başka kimse bilmemeli. Aramızda sır olarak kalmalı," diye tekrarladı, iyice kavramam için. "Söz verir misin, David?"

"Söz veriyorum. İsterseniz yemin edebilirim," dedim.

"Söz vermen yeterli," dedi.

Bu o kadar ağır bir sözdü ki, kesinlikle tutmaya kararlıydım. Kuzenim Rosalind'e bile söylemeyecektim. Aslında neden bu kadar önemli olduğunu anlamamıştım. Bunca endişenin nedeni küçücük bir parmaktı. Ama büyükler genellikle küçücük sebeplerden kocaman yaygaralar koparıyorlardı. Bu yüzden konuya sadık kaldım.

Sophie'nin annesi hüzünlü ama görmeyen gözlerle o kadar uzun süre bana baktı ki rahatsız olmaya başladım. Kıpırdandığımı fark etti ve gülümsedi. Yumuşak bir gülümsemeydi.

"Tamam, o zaman," dedi. "Sır olarak saklayacağız ve bundan bir daha bahsetmeyeceğiz, değil mi?"

"Evet," diye onayladım.

Kapıdan çıkıp patikada yürürken arkama döndüm.

"Gelip yine Sophie'yi görebilir miyim?" diye sordum.

Duraksadı, biraz düşündü ve yanıt verdi.

"Pekâlâ ama kimseye söylemek yok," diye onayladı.

Ancak sırta varıp eve doğru yürümeye başladığım zaman pazar vaazı gerçeklikle buluştu. Taşlar, neredeyse işitilir bir tıkırtıyla yerine oturdu. Erkeğin Tarifi zihnimde yankılanıp duruyordu: "... Her bacağın iki eklemi ve bir ayağı olacak ve her ayakta beş parmak bulunacak ve her parmak yassı bir

tırnakla sona erecek..." Şöyle devam ediyordu: "İnsan gibi görünen ama bu biçimi taşımayan hiçbir yaratık insan değildir. Ne erkek ne kadındır. Tanrı'nın gerçek suretine küfürdür ve Tanrı'nın gözlerinde iğrençtir."

İlkeleri hatırlayınca allak bullak oldum, epey de şaşırdım. Sık sık kafama sokulduğu gibi küfür korkunç bir şeydi. Ama Sophie'de korkunç bir taraf yoktu. Sıradan küçük bir kızdı; gerçi, çoğundan daha aklı başında, daha cesur bir kız. Ama Tarif'e göre...

Bir yerlerde bir hata olduğu açıktı. Fazladan küçücük bir ayak parmağınızın olması –eh, diğer ayakta da bir tane olduğunu sandığımdan, aslında iki küçük ayak parmağı– Sophie'yi "Tanrı'nın gözlerinde iğrenç" kılmaya yetmezdi, herhalde?

Dünya çok garip bir yerdi.

2

Eve her zamanki yoldan döndüm. Sırt boyunca uzanan ormandan pek kullanılmayan, dar bir patikaya girdim. Elimi bıçağımdan ayırmadan, dikkat kesilerek yürüdüm. Ormandan uzak durmam gerekiyordu çünkü nadiren de olsa iri, yabani yaratıklar uygar yörelere, hatta Waknuk'a kadar sokulabiliyordu, yani karşıma vahşi bir köpek veya kedi çıkabilirdi. Ancak ürküp telaşla kaçışan küçük hayvanların seslerinden başka bir şey duymadım.

Yaklaşık bir buçuk kilometre sonra ekilmiş topraklara geldim. Üç dört tarla ötedeki evi görebiliyordum. Ormanın kenarından, dikkatle çevremi kolaçan ederek ilerledim, sonra çalıların gölgesinden devam ederek sonuncusu hariç tüm tarlaları aştım. Durup yine baktım. Görünürlerde, bahçede ağır ağır gübre küreyen ihtiyar Jacob'tan başka kimse yoktu. Jacob sırtını bana döndüğünde hızla açık alandan geçtim ve bir pencereden eve girip ihtiyatla odama yollandım.

Evimizi tarif etmek pek kolay değildir. Dedem Elias Strorm evi elli sene önce yapmıştı ve o zamandan bu yana, yeni odalar ve bölümlerle ev genişlemişti. Şimdi bir tarafta ahır, depo, ağıl ve samanlık, diğer tarafta ise çamaşırhane, süthane, peynir odası ve rençper odaları uzanıyordu. Burası geniş, toprak avlunun üç yanını çevreliyordu. Buradaki en dikkat çekici şey yapının ortasında kalan avludaki çöp ve gübre yığınıydı.

Bölgedeki tüm diğer evler gibi kabaca yontulmuş, sağlam kütüklerden bir iskelete sahipti ama oradaki en eski ev olduğundan dış duvarlardaki boşlukların büyük kısmı, Kadim Halk binalarının yıkıntılarından getirilmiş tuğla ve taşlarla doldurulmuştu; iç duvarları ise sıvayla kapatılmış dal örgülerden oluşuyordu.

Babamın anlattığı kadarıyla dedem töre kurallarına sıkı sıkıya bağlı bir adamdı. Sonrasında dedem hakkında daha inandırıcı ama pek övgüye değer olmayan bilgiler toplamıştım.

Elias Strorm, Doğu'dan, deniz yakınlarında bir yerden gelmişti. Neden geldiği açık değil. Kendisi, Doğu'nun Tanrı'nın yolundan sapmış, günahkâr âdetleri olduğunu savunuyordu; gerçi sonradan, geldiği yerdeki insanların ona pek de tahammül edemediğini öğrendim. Sebep ne olursa olsun, kırk beş yaşında, tüm dünyevi varlıklarını altı arabaya yükleyip o zamanlar ıssız bir sınır bölgesi olan Waknuk'a gelmeye karar vermişti. Dedem güçlü kuvvetli, buyurgan ve namusunu çok ciddiye alan bir adamdı. Gür kaşlarının altındaki gözleri sofu bir ateşle çakmak çakmaktı. Dudaklarında her daim Tanrı'ya karşı saygı, yüreğinde ise şeytan korkusu vardı ve hangisinin ona daha fazla ilham verdiğini bilmek zordu.

Evi kurduktan kısa süre sonra yolculuğa çıktı ve yanında bir gelinle döndü. Kendinden yirmi beş yaş küçük, pembe yanaklı, sapsarı saçlı, şirin ve utangaç bir kız. Yalnız başına kaldığında zarif bir tay gibi hareketli bir kadın, kocasının gözünü üzerinde hissettiği zaman ise tavşan kadar ürkek olduğunu anlatırlardı.

Zavallı şeyin hayatı hiç kolay olmadı. Evliliğin sevgiyi de beraberinde getirmediği gerçeğini öğrendi; bu birliktelik ile kocasının gençlik bulmasını sağlayamadı; evini deneyimli bir kâhya gibi iyi yöneterek de telafi edemedi bu eksiklerini.

Elias gördüğü kusurları yorumsuz bırakacak bir adam değildi. Daha birkaç mevsim geçmeden gelinin tay gibi kıvraklığını azarlarla yok etti, pembe yanaklarını ise vaazlarla soldurdu; sonuçta karısından soluk ve hüzünlü bir hayalet yarattı. O da, ikinci oğlunun doğumundan bir sene sonra daha fazla direnemeyip öldü.

Elias Dede'nin, çocukların nasıl yetiştirilmesi gerektiği konusunda en ufak kuşkusu yoktu. İman babamın iliklerine, ilkeler ise sinirlerine dek işledi ve zihni İncil'den ve Nicholson'un *Tövbe* kitabından örneklerle tıka basa doldu. İnanç konusunda baba oğul aynıydılar; aralarında yalnızca yaklaşım farkı vardı. Babamın gözünde iman ateşi yoktu, inancı kuramsaldı çünkü.

Babam Joseph Strorm, Elias ölene kadar evlenmedi ve evlendiğinde de, babasının hatasını tekrarlamadı. Annemin dünya görüşü kendisininkiyle uyumluydu. Annemin güçlü bir görev duygusu vardı ve görevlerinin ne olduğu konusunda en ufak kuşku duymuyordu.

Bölgemiz ve sonuç olarak oradaki ilk evimiz, Waknuk olarak biliniyordu çünkü uzun, çok uzun zaman önce, Kadim Halk zamanlarında, burada veya yakınlarda bu isme sahip bir yer olduğu anlatılıyordu. Hikâye her zamanki gibi muğlaktı ama burada bazı yapılar olduğu kesindi çünkü yeni yapıların inşasında malzeme olarak kullanılmadan önce burada temeller ve harabeler vardı. Tepelere kadar uzanan uzun bir sırt da vardı. Aradıkları her neyse onu bulmak için Kadim Halk'ın insanüstü yöntemlerle dağın yarısını kesip yok ettiği dev bir yarık. O zamanlarda da buraya Waknuk diyor olabilirlerdi. Her durumda Waknuk olmuştu, irili ufaklı yüz dağınık çiftlikten oluşmuş düzenli, kanuna saygılı, içinde Tanrı korkusu barındıran bir topluluk.

Babam bu yörelerde önemli bir adamdı. On altı yaşındayken, babasının inşa ettiği kilisede pazar vaazı vermek için ilk defa halk önüne çıktığında, bölgede henüz altmıştan az aile vardı. Ama daha fazla insan gelip yerleştikçe ve daha fazla arazi temizlenip çiftliğe dönüştürüldükçe, babam bu gelişmelerin altında kalmadı. Hâlâ en büyük arazinin sahibi oydu, hâlâ sık sık pazar vaazlarını o veriyordu ve muhtelif konularla uygulamalar hakkında Tanrı'nın görüşlerini ve dayattığı kanunları pratik bir berraklıkla açıklıyordu. Belirli günlerde, yargıç rolü oynayarak dünyevi kanunları uyguluyordu. Zamanın geri kalanında kendisinin ve kontrolü altındaki herkesin bölgeye örnek olmasını sağlıyordu.

Evin içinde yaşam, bu yörelerde âdet olduğu üzere, aynı zamanda mutfak görevi gören büyük oturma odasına odaklanmıştı. Ev nasıl Waknuk'un en büyük, en iyi eviyse, oda da bölgenin en büyük ve en iyi odasıydı. Oradaki büyük şömine bir gurur kaynağıydı, boş bir kibir değil elbette; daha çok, Tanrı'nın verdiği kusursuz malzemeleri değerlerine layık biçimde kullanmış olmaktan kaynaklanan bir gurur: Tanrı'nın yüceliğine bir tür şahitlik, aslında. Ocak taş bloklardan yapılmıştı. Bacanın tamamı tuğladandı ve hiç tutuşmamıştı. Çatıya açıldığı kısım da kiremitlerle kaplanmıştı, bölgedeki tek kiremit çatı; bu sayede, çatının geri kalanını kaplayan saz dam da hiç yanmamıştı.

Annem büyük odanın çok temiz ve düzenli tutulmasına özen gösterirdi. Zemin, kusursuzca iç içe geçmiş tuğla, taş ve suni taş parçalarıyla kaplıydı. Mobilyalar, bembeyaz olana kadar ovulmuş masalar, tabureler ve birkaç sandalyeden ibaretti. Duvarlar badanalıydı ve dolaplara sığmayacak kadar büyük olan parlak tavalar duvarlara asılmıştı. Süslemeye en

yakın şey, çoğunluğu *Tövbe* kitabından alıntı, zevkli harfler ve tahta panellere dağlanmış cümlelerdi. Ocağın solundaki şöyle diyordu: YALNIZ, TANRI'NIN SURETİ İNSANDIR. Sağdaki: TANRI'NIN YARATTIKLARININ SAFLIĞINI KORU. Karşı duvardakilerde şunlar yazıyordu: NORMAL OLAN KUTSANMIŞ OLANDIR ve KURTULUŞUMUZ SAFLIĞIMIZDA. En büyüğü arka duvara asılandı ve avluya açılan kapıya bakıyordu. İçeri giren herkese hatırlatıyordu: MUTANTLARA DİKKAT EDİN!

Yetişkinlerin bu cümlelere sık sık atıfta bulunmaları sayesinde, daha okuma yazma öğrenmeden önce sözcüklere aşinaydım. Aslında ilk okuma derslerimi bana onlar vermiş olabilirdi. Hepsini ezbere biliyordum. Tıpkı evin geri kalanında duvarlara asılmış olanlar gibi: NORMALLİK TANRI'NIN BUYRUĞUDUR ve TEK KUTSAL ÇOĞALMA ÜREMEDİR ve ŞEYTAN, SAPKININ BABASIDIR. Sapkınlık ve Günahlar hakkında daha niceleri...

Çoğunun anlamı benim için muğlaktı; ancak bazıları hakkında bir şeyler öğrenmiştim. Sapkınlıklar mesela. Bunun sebebi, Sapkınlıkların bazen çok etkileyici bir olaya dönüşmesiydi. Genelde bir Sapkınlık görüldüğünü babamın eve keyifsiz gelmesinden anlardık. Akşamleyin bizi ve çiftlikte çalışanları çağırıp toplardı. Hepimiz diz çöker, babamın derin üzüntümüzü beyan etmesini dinlerdik. Ardından onun önderliğinde tövbe eden ve af dileyen dualar ederdik. Ertesi sabah hepimiz gün doğumundan önce kalkar, avluda toplanırdık. Güneş doğarken ilahi söylerdik ve babam bir ritüel gibi ilahilerimiz eşliğinde, iki başlı buzağıyı, dört bacaklı tavuğu ya da Sapkın her ne ise onu kurban ederdi. Bazen bundan çok daha tuhaf şeyler olurdu.

Sapkınlıklar çiftlik hayvanlarımızla sınırlı değildi. Bazen babamın yetiştirdiği mısırlar ve sebzeler arasında da görülürdü. Babam öfke ve utançla mutfak masasına fırlatırdı onları. Yalnızca birkaç sebzede görülmüşse, sebzeler kökünden sökülüp yok edilirdi. Ama koca bir tarla bozulmuşsa, havanın düzelmesini bekler, sonra ilahiler eşliğinde tarlayı yakardık. Ben bunu hoş bir manzara olarak görürdüm.

Babam Sapkınlıklar konusunda aşırı titiz, dindar bir adam olduğu için herkesten daha çok hayvan kesmemiz ve bitki yakmamız gerekiyordu. Bizim başkalarına göre Sapkınlıktan daha fazla mustarip olduğumuz söylense babam incinir, öfkelenirdi. Parasını sokağa atmak gibi bir arzusu olmadığına işaret ederdi. Komşularımız bizim kadar titiz olsa, onların kayıplarının bizimkinden çok daha fazla olacağından emindi. Ne yazık ki, bazı kişilerin ilkeleri pek esnekti.

Bu yüzden, Sapkınların neye benzediğini epey küçük yaşta öğrendim. Onlar, *doğru* görünmeyen şeylerdi, yani hayvanlarda ve bitkilerde, ana babalarında bulunmayan özellikler. Normalde gördüğümüz kusurlar küçük şeylerdi ama küçük ya da büyük, bütün kusurlar, lanetlenmişliğe işaret ediyordu ve hepsi birer Sapkınlıktı. İnsanlarda oluyorsa Günah olarak adlandırılıyordu. En azından, teknik terim buydu. Daha gündelik dilde, her ikisine de Sapkınlık deniyordu.

Yine de, Sapkınlık meselesi düşünebileceğiniz kadar basit değildi ve herhangi bir anlaşmazlık varsa, bölge müfettişi çağrılabiliyordu. Ama babam nadiren müfettiş çağırırdı ve işini sağlama alıp kuşku uyandıran her şeyi imha ederdi. Onun titizliğini eleştirenler de vardı. Gittikçe düzelen ve dedemin zamanına göre yarıya düşen yerel Sapkınlık oranının, babam olmasa daha düşük çıkacağını söylüyorlardı. Yine de, Waknuk bölgesi Arılığa verdiği önemle ünlüydü.

Artık bizimki sınır bölgesi sayılmıyordu. Sıkı çalışmamız ve fedakârlığımız sayesinde, yetiştirdiğimiz hayvan ve bitkilerde, daha doğudaki toplulukların bile imrendiği bir istikrar yakalamıştık. Artık, kusursuz hayvan veya bitki yetiştirme şansınızın yüzde elliden az olduğu Yabandiyar'a ulaşmak için güney ve güneybatıya doğru elli kilometre yol gitmeniz gerekiyordu. Ondan sonra, on beş ila otuz kilometre genişliğinde, her şeyin daha gelişigüzel yetiştiği bir kuşak vardı. Bunun ardından, gizemli Uçdiyar bölgesine geliyordunuz. Burası hiçbir şeyin güvenilir olmadığı ve babamın deyişiyle, "Şeytan'ın engin topraklarında kasıla kasıla gezindiği ve Tanrı'nın kanunlarının alaya alındığı" bir yerdi. Uçdiyar kuşağının genişliğinin de değiştiği söylenirdi. Bu bölgenin ötesinde, kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği Karatopraklar vardı. Normalde Karatopraklar bölgesine giden herkes orada ölürdü, geri dönmeyi başarmış bir iki kişi de fazla yaşamamıştı.

Arada bir bize sorun çıkaran Karatopraklar değil, Uçdiyar'dı. Uçdiyar halkı –en azından biz onlara halk diyorduk, çünkü aslında Sapkın olsalar da, çok büyük kusurları olmadığı sürece sıradan insanlara benziyorlardı– bu halkın yaşadığı sınır yöresinde pek az şeyleri vardı ve bu yüzden uygar bölgelere gelip tahıl, hayvan, giysi, alet ve bulabiliyorlarsa silah çalıyorlardı; bazen çocuk da kaçırıyorlardı.

Senede iki, üç kere küçük baskınlar düzenliyorlardı ve kural olarak, kimse onlara fazla önem vermiyordu, baskına uğrayanlar dışında, elbette. Halk genellikle kaçacak zamanı bulabiliyordu ve stoklarından başka bir şey kaybetmiyordu. Sonra, işlerini tekrar yoluna koyana kadar herkes onlara para veya malzeme yardımı yapıyordu. Ama zaman geçtikçe ve sınır ötelendikçe Uçdiyar bölgesi daraldı ve bu daralmış bölgeden

geçinmeye çalışan Uçdiyar halkının nüfusu arttı. Bazı seneler çok kıtlık çekiyorlardı ve bir süre sonra on kişilik gruplar halinde hızlı bir baskın yapıp Uçdiyar bölgesine geri çekilmekle yetinmemeye başladılar; bunun yerine büyük, düzenli çeteler halinde geldiler ve verdikleri zarar büyüdü.

Babam çocukken, anneler yaramazlık yapan küçük çocukları korkutup sakinleştirmek için, "Uslu durmazsan gidip Uçdiyar'dan İhtiyar Maggie'yi getiririm," dermiş. "Seni gözleyecek dört gözü, işitecek dört kulağı, sana tokat atacak dört eli var. Bu yüzden dikkatli ol." Yardıma çağrılan bir başka uğursuz karakter de Kıllı Jack'miş. "... Seni Uçdiyar'daki mağarasına götürür. Bütün ailesi orada yaşıyor; hepsinin çok kıllı ve uzun kuyrukları var. Her sabah kahvaltı olarak birer küçük oğlan, gece de akşam yemeği olarak birer küçük kız çocuğu yiyorlar." Ama bugünlerde, çok da uzak olmayan bir yerde yaşayan Uçdiyar halkından ürkenler yalnızca küçük çocuklar değildi. Varlıkları tehlikeli bir baş belasına dönüşmüş, baskınların ardından Rigo'daki Hükümet'e pek çok şikâyet dilekçesi gönderilmişti.

Dilekçelerin neredeyse hiç etkisi yoktu. Gerçekten de, bir sonraki saldırının sekiz dokuz yüz kilometre genişliğindeki bir bölgenin neresine düzenleneceğini kimse tahmin edemeyeceğinden, Hükümet'in ne yapabileceğini bilmek zor. Doğudaki uzak, rahat merkezlerinden yaptıkları tek şey, cesaret verici terimlerle duygudaşlıklarını bildirmek ve yerel bir milis oluşturmamızı önermek oldu. Bir sınır bölgesi olduğumuz günlerden bu yana eli silah tutan bütün erkekler zaten bir tür gayrı resmi milisin parçası olduğundan, öneri Hükümet'in durumu önemsemediğinin düşünülmesine neden oldu.

Waknuk bölgesi için Uçdiyar, bir tehditten çok can sıkıntısıydı. Bölgeye en çok yaklaşan baskın on beş kilometre uzak-

ta gerçekleşmişti ama arada bir acil durumlar yaşanıyordu ve bu durumlar her sene artıyor, erkeklerin yardıma gitmesine ve tüm çiftlik işlerinin durmasına neden oluyordu. Bu kesintiler pahalıydı ve israfa yol açıyordu; dahası, sorun bizim bölgemize yakınsa her zaman endişe de getiriyordu. Bir dahaki sefer Uçdiyarlıların bölgenin daha da içlerine sokulmayacağından kimse emin olamıyordu.

Ama genellikle sessiz sakin, çalışkan bir hayat yaşıyorduk. Ailemiz genişti. Babam, annem, iki ablam ve Axel amcamdan oluşuyordu, ama aynı zamanda mutfakta çalışan kızlar, sütçü kadınlar, rençperler ve bunlar arasında evli olanların çocukları vardı. Bu yüzden, gün sonunda akşam yemeği için bir araya geldiğimizde yirmiden fazla kişi oluyorduk. Dua etmek için toplandığımızda sayımız daha da fazlalaşıyordu çünkü komşu kulübelerdeki erkekler de karıları ve çocuklarıyla birlikte bize katılıyordu.

Axel amca aslında amcam değil eniştemdi. Annemin kız kardeşlerinden biriyle, Elizabeth teyzemle evlenmişti. Axel, o zamanlar denizciydi. Teyzem onunla birlikte Doğu'ya gitmişti ve Axel amca denizdeyken Rigo'da ölmüştü. Axel amca o yolculukta sakat kalmıştı. Elinden her iş gelirdi ama bacağı yüzünden hızlı hareket edemiyordu, bu yüzden babam bizimle yaşamasına izin vermişti. Aynı zamanda, benim en iyi arkadaşımdı.

Annemin geldiği ailenin beş kız, iki oğlan çocuğu vardı. Kızların dördü tam kan kardeşti; en küçük kız ve iki oğlan diğerlerinin yarım kan kardeşiydi. En büyük kız Hannah, kocası tarafından kovulmuştu ve bir daha kimse ondan haber alamamıştı. Annem Emily ikinci en büyük kızdı. Sonra Harriet geliyordu ve kocasının yirmi beş kilometre kadar uzaktaki

Kentak'ta büyük bir çiftliği vardı. Bir sonraki kardeş, Axel amca ile evlenen Elizabeth'ti. Yarı-teyzem Lilian ve yarı-dayım Thomas'ın nerede olduğunu bilmiyordum, ama yarı-dayım Angus Morton komşu çiftliğin sahibiydi ve yaklaşık bir buçuk kilometrelik ortak sınırımız vardı. Bu, hiçbir konuda Angus'la anlaşamayan babamı sinirlendiriyordu. Angus'un kızı Rosalind elbette kuzenimdi.

Bölgedeki en büyük çiftlik Waknuk olsa da, çoğu çiftlik aynı şekilde düzenlenmişti ve hepsi büyümekteydi, çünkü istikrar oranı arttıkça genişlemek için sebepleri oluyordu. Her sene ağaçlar kesilerek arazi temizleniyor, yeni tarlalar açılıyordu. Ormanlar ve koruluklar kemiriliyor, sonunda kırsal alan doğudaki, uzun zamandır işlenen eski topraklar gibi görünmeye başlıyordu.

Bugünlerde Rigo'daki insanların bile haritaya bakmadan Waknuk'un nerede olduğunu bildiği söyleniyordu.

Aslında, refah içindeki bir bölgenin en zengin çiftliğinde yaşıyordum. Ama on yaşındayken bunu takdir edemiyordum. Ben, işin her zaman işçiden daha çok olduğu, rahatsızlık ölçüsünde çalışkan bir yerde yaşadığım izlenimindeydim; bu yüzden dikkatli davranmak gerekiyordu. Bu akşam, olağan sesler akşam yemeği vaktinin yaklaştığını ve ortaya çıkmanın güvenli olacağını anlatana kadar gözlerden gizlenmeyi düşünüyordum.

Atların koşumlarının çıkarılmasını izleyerek oyalandım ve sonra ortaya çıktım. Biraz sonra, çatı duvarına asılmış çan iki kere çaldı. Kapılar açıldı ve insanlar avluya çıkıp mutfağa yöneldi. Ben de onlarla gittim. İçeri girerken: MUTANTA KARŞI DİKKATLİ OLUN! uyarısı beni karşıladı, ama o kadar tanıdık bir görüntüydü ki, aklıma hiçbir şey gelmedi. O anda beni ilgilendiren tek şey yemeğin kokusuydu.

3

Ondan sonra Sophie'yi haftada bir iki kez ziyaret etmeye başladım. Okula –aslında okul demek için bin şahit ister. Çiftlikteki yaşlı kadınların yarım düzine çocuğa okuma yazma ve toplama çıkarma öğretmesinden ibaretti– sabahları gidiyorduk. Öğle yemeğinde masadan erken kalkmak ve başkaları bana verecek bir iş bulmadan önce ortadan kaybolmak zor değildi.

Ayak bileği iyileştikten sonra Sophie bana bölgesinin en sevdiği köşelerini gösterdi.

Bir gün onu bizim tarafa götürdüm ve buharlı makineyi gösterdim. Yakınlarda başka buharlı makine yoktu ve onunla çok gurur duyuyorduk. Makineye göz kulak olan Corky çevrede değildi. Makinenin bulunduğu barakanın kapısı açıktı ve makineden ritmik gıcırtılar ve uğultular çıkıyordu. Çekine çekine eşiğe geldik ve içerideki loşluğa baktık. Koca koca kütüklerin hırıldayarak inip kalkmasını, çatının gölgelerinin arasındaki dev kirişin yavaşça ileri geri sallanmasını ve her salınımın sonunda bir sonraki çabadan önce gücünü toplamaya çalışırmış gibi duraksamasını izlemek büyüleyiciydi ama bir süre sonra tekdüzeleşti.

On dakika izlemek yeterli oldu. Sonra çıkıp barakanın yanındaki odun yığınının tepesine tırmandık. Biz orada otururken, tüm yığın zahmetle çufçuflayan makineye uyarak altımızda titriyordu.

"Axel amcam diyor ki, Kadim Halk'ın bundan çok daha iyi makineleri varmış."

"Benim babam da diyor ki, Kadim Halk hakkında söyledikleri şeylerin çeyreği doğru olsa, gerçek insan değil sihirbaz olmaları gerekirmiş."

"Ama onlar *gerçekten* harikaymış," diye ısrar ettim.

"Gerçek olamayacak kadar harika, diyor babam," yanıtını verdi Sophie.

"Söyledikleri gibi uçamıyorlar mıymış babana göre?" diye sordum.

"Hayır. Bu aptalca. Onlar uçabilse biz de uçabilirdik."

"Ama onların yapabildiği pek çok şeyi bizim yeniden öğrenmemiz gerekiyor," diye itiraz ettim.

"Uçmak değil, ama." Başını iki yana salladı. "Canlılar ya uçar ya da uçamaz ve biz uçamıyoruz."

Ona şehir ve gökyüzünde uçan şeyler hakkındaki rüyamı anlatmayı düşündüm ama bir rüya hiçbir şeyin kanıtı sayılmazdı, bu yüzden anlatmadım. Biraz sonra yığından indik, makineyi hırıldayıp gıcırdamak üzere yalnız bıraktık ve onun evine yollandık.

Babası John Wender düzenli olarak çıktığı yolculukların birinden geri dönmüştü. Dışarıdaki barakadan çekiç sesleri geliyordu. Wender burada kasnaklara deri geçiriyordu ve işinin kokuları tüm mekânı doldurmuştu. Sophie ona koştu ve kollarını boynuna doladı. Babası onu bir koluyla kendine bastırarak doğruldu.

"Selam, Civciv," dedi.

Beni daha ciddi bir biçimde selamladı. Sözcüklerle ifade edilmiş olmasa da, davranışlarımızın daha erkek erkeğe olması konusunda anlaşmıştık. Baştan beri öyleydi. Beni ilk gördü-

ğünde ürkütücü bir biçimde süzmüştü, bu yüzden onun yanında konuşmaya korkuyordum. Ama bu, zamanla değişmişti. Dost olmuştuk. Bana bir sürü ilginç şey gösteriyor ve anlatıyordu. Yine de bazen başımı kaldırıp baktığımda onun beni huzursuzluk içinde izlediğini görüyordum.

Buna şaşmamak gerekirdi. Eve gelip de Sophie'nin ayak bileğini burktuğunu ve ayağını gören kişinin, onca insan arasında, Joseph Strorm'un oğlu David Strorm olduğunu öğrenmenin onu ne kadar endişelendirebileceğini ancak seneler sonra anlayabildim. Ölü bir oğlan çocuğunun, sözünden dönemeyeceği düşüncesini çok baştan çıkarıcı bulmuş olmalıydı. Belki de beni Bayan Wender kurtarmıştı.

Ama Sophie'yle tanışmamdan bir ay sonra, evimizde yaşanan bir olaydan haberi olsa içi rahatlardı, sanırım.

Elime kıymık saplanmıştı ve çekip çıkardığım zaman çok kanamıştı. Mutfağa gittiğim zaman herkes akşam yemeği hazırlamakla meşguldü, bu yüzden kimse benimle ilgilenmemişti. Ben de kendi kendime kumaş ve bezlerin durduğu çekmeceyi karıştırıp bezden bir şerit buldum. Elime bağlamak için beceriksizce birkaç dakika uğraştım ama sonra annem fark etti. Kızgınlıkla cık-cıklayarak, yaranın temizlenmesi için ısrar etti. Ardından, elbette tam da bir sürü işi varken böyle bir şey yapmamam gerektiği konusunda homurdanarak, elimi sardı. Özür diledim ve ekledim:

"Bir elim daha olsa kendim yapabilirdim."

Sesimi herkes duymuş olmalıydı çünkü aniden odaya tokat gibi bir sessizlik çöktü.

Annem olduğu yerde donakaldı. Aniden sessizleşen odada çevreme bakındım. Ellerinde bir turta ile ayakta duran Mary, yemeklerini bekleyen iki rençper, masanın başındaki yerini

almaya hazırlanan babam, kısacası herkes gözlerini bana dikmişti. Babamın ifadesini, tam hayretten öfkeye dönüşürken yakaladım. Ne olduğunu anlamamıştım, ama dudaklarını germesini, çenesini öne çıkarmasını, hâlâ inanmayan gözlerinin üzerinde kaşlarını çatmasını korkuyla izledim. Sordu:

"Sen ne dedin, oğlum?"

Bu ses tonunu tanıyordum. Çaresiz bir telaş içinde, bu sefer ne suç işlediğimi anlamaya çalıştım. Duraksadım ve kekeledim.

"Ke-kendi kendime ba-bağlayamadığımı söyledim," dedim.

Gözlerindeki ifade değişip daha az inanmaz, daha fazla suçlayıcı oldu.

"Ve üçüncü bir elinin olmasını diledin!"

"Hayır, baba. Yalnızca bir elim daha *olsaydı* dedim..."

"... o zaman bağlayabileceğini söyledin. Bu bir dilek değilse, nedir, peki?"

"Yalnızca *eğer* anlamında söyledim," diye itiraz ettim. Korkmuştum ve pek çok şekilde ifade edilebilecek bir güçlüğü anlatmanın yollarından yalnızca birini kullandığımı açıklayamayacak kadar şaşkındım. Diğerlerinin bana alık alık bakmayı bırakıp kuruntuyla babamı izlediğinin farkındaydım. Babamın yüzündeki ifade sertti.

"Sen –benim oğlum– sana bir el daha vermesi için Şeytan'a yalvarıyordun!" diye suçladı beni.

"Yalvarmıyordum. Ben yalnızca..."

"Sessiz ol, çocuk. Bu odadaki herkes seni duydu. Yalan söyleyerek durumu düzeltemezsin."

"Ama..."

"Tanrı'nın sana verdiği bedenden memnun olmadığını ifade ettin mi, etmedin mi? O'nun kendi suretinde yarattığı bedenden?"

"Ben yalnızca *eğer* demek istedim..."

"Söylediğin günaha girer, çocuk. *Normal*'de kusur buldun. Buradaki herkes duydu seni. Buna ne diyeceksin? Normal'in ne olduğunu biliyor musun?"

İtiraz etmeyi bıraktım. Babamın, bu ruh halindeyken beni anlamaya çalışmayacağını biliyordum. Papağan gibi tekrarladım:

"Normal, Tanrı'nın Suretidir."

"Bunu *biliyorsun* ama bunu bile bile Mutant olmayı diledin. Bu korkunç bir şey, bir rezalet. Sen, oğlum, günaha girdin, hem de kendi annenle babanın huzurunda!" En sert vaaz sesiyle ekledi: "Mutant nedir?"

"Tanrı'nın ve insanların gözünde lanetlenmiş bir şey," diye mırıldandım.

"Ve sen *bunu* olmak istedin! Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Herhangi bir şey söylemenin faydasız olacağını bildiğim için ağzımı açmadım ve içim burkularak başımı eğdim.

"Dizlerinin üzerine çök!" diye emretti. "Diz çök ve dua et!"

Diğerleri de diz çöktü. Babamın sesi yükseldi:

"Tanrım, ihmal ederek günah işledik. Bu çocuğa Senin kanunlarını daha iyi öğretemediğimiz için affını diliyoruz..." Gür seslerle okunan dua uzun süre devam etti. Aminlerden sonra bir sessizlik oldu. Ardından babam konuştu:

"Şimdi odana git ve dua et. Hak etmediğin ama Tanrımızın merhamet edip sana bahşedebileceği af için dua et, seni sefil çocuk. Daha sonra yanına geleceğim."

Geceleyin, babamın ziyaretini takip eden ıstırap biraz dindikten sonra, şaşkınlık içinde yatağıma uzandım. Üçüncü bir el dilediğimin farkında değildim, ama dilemiş olsam bile... Üç

elim olması hakkında *düşünmek* bile bu kadar korkunç bir şeyse, gerçekten üç eli olan birine ya da başka kusuru olan birine ne olurdu, fazladan bir ayak parmağı gibi?

Sonunda uykuya daldığımda bir rüya gördüm. En son Arındırma sırasında olduğu gibi hepimiz avluda toplanmıştık. Son sefer Kurban, aptal aptal gözlerini kırpıştırarak babamın elindeki bıçağa bakan küçük, tüysüz bir buzağıydı. Bu seferki ise küçük bir kız, Sophie. Yalın ayak dikilmiş, oradakiler ayaklarını görmesin diye boş yere çabalayıp duruyordu. Hepimiz ona bakarak bekliyorduk. Biraz sonra Sophie insanlara koşarak ona yardım etmeleri için yalvarmaya başladı ama kimse yerinden kıpırdamadı; hepsinin yüzü ifadesizdi. Babam, elindeki bıçak ışıldayarak ona doğru yürümeye başladı. Sophie çılgına döndü, gözlerinden yaşlar akarak bir insandan diğerine koştu. Babam sert bir yüzle, amansızca yaklaşıyordu. Kimse Sophie'ye yardım etmek için kılını kıpırdatmıyordu. Babam daha da yaklaştı ve kaçmasını önlemek için kollarını açarak Sophie'yi köşeye kıstırdı.

Onu yakaladı ve avlunun ortasına sürükledi. Güneş ufukta belirdi ve herkes ilahi söylemeye başladı. Babam, debelenen buzağıyı tuttuğu gibi bir koluyla Sophie'yi tuttu. Diğer elini yükseğe kaldırdı ve aşağı doğru savururken bıçak, yükselen güneşin ışığında parladı. Tıpkı buzağının boğazını keserken parladığı gibi.

Ağlayıp çırpınarak uyandığımda kendimi o korkunç manzaranın yalnızca bir rüya olduğuna ikna etmeye çalışırken John ve Mary Wender orada olsa, sanırım içleri çok daha rahat ederdi.

4

Bu, hayatımdaki dingin dönemin geçtiği, artık olaysız gün görmediğim bir dönemin başlangıcıydı. Bunun pek bir sebebi de yoktu. Demek istediğim, olayların birbiriyle pek az bağlantısı vardı. Hava durumunun değişmesi gibi daha hareketli bir zaman başlamıştı.

Sophie'yle tanışmam ilk olaydı, sanırım. Bir sonraki ise Axel amcanın yarı-kuzenim Rosalind Morton ve benle ilgili gerçeği öğrenmesi. Beni onunla konuşurken yakaladı. Neyse ki yakalayan bir başkası değil oydu.

Durumumuzu kendimize saklamamızın sebebi kendi kendimizi koruma içgüdümüz olmalıydı, aktif bir tehlike duygusu hissetmiyorduk. Aslında, bendeki tehlike duygusu o kadar azdı ki, Axel amca beni bir saman yığınının arkasında oturmuş, kendi kendimle sohbet ederken bulduğunda gerçeği gizlemek için pek az çaba gösterdim. Ben göz ucuyla birini fark edip kim olduğunu görmek için dönene kadar, bir süre orada dikilmiş olmalıydı.

Axel amcam uzun boylu bir adamdı, zayıf ya da şişman değildi, sağlam yapılıydı. Görmüş geçirmiş bir hali vardı. Onun çalışmasını izlerken, yıpranmış ellerinin ve kollarının, kullandığı aletlerin parlamış saplarına benzediğini düşünürdüm. Denizde bacağı kırıldığı ve yanlış kaynadığı için her zaman ağırlığını kalın bastonuna vererek dururdu ve şimdi de aynısını

yapıyordu. Kır düşmüş gür kaşları yarı çatılmıştı ama o beni süzerken, bronzlaşmış yüzündeki çizgiler muzipçeydi.

"Ee, evlat, kimlerle sohbete daldın böyle? Cinler mi, periler mi, yoksa tavşanlar mı?" diye sordu.

Başımı iki yana sallamakla yetindim. Aksayarak yaklaştı ve saman yığınından çektiği çöpü çiğneyerek yanıma oturdu.

"Yalnız mı hissediyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim ona.

Yine kaşlarını çattı. "Sohbetini diğer çocuklardan biriyle yapsan daha eğlenceli olmaz mı? Burada oturup kendi kendine konuşmaktan daha ilginç olurdu."

Duraksadım ve sonra Axel amcayla, yani yetişkinler arasındaki en iyi arkadaşımla konuştuğumdan, "Zaten öyle yapıyordum," dedim.

"Ne yapıyordun?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Onlardan biriyle konuşuyordum," dedim ona.

Kaşlarını çattı ve şaşkın şaşkın bakmaya devam etti.

"Kiminle?"

"Rosalind'le," dedim ona.

Biraz duraksadı ve bana daha dikkatli baktı.

"Hım, onu buralarda görmedim," diye yorum yaptı.

"Ah, burada değil. Evde, en azından, evinin yakınında, ağabeylerinin korulukta yaptığı küçük gizli ağaç evinde," diye açıkladım. "En sevdiği yer orası."

Başta ne demek istediğimi anlamadı. Onunla oyun oynuyormuşum gibi konuşmaya devam etti; ben bir süre daha açıklamaya çalıştıktan sonra sessizce oturdu ve ben konuşurken yüzümü izledi. Sonra yüzündeki ifade ciddileşti. Konuşmayı bitirdiğimde bir iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra sordu:

"Bu bir oyun değil. Bana gerçeği söylüyorsun, değil mi, evlat?" Konuşurken gözlerini sert bir ifadeyle bana dikmişti.

"Evet, Axel amca, elbette," dedim ona.

"Bundan kimseye bahsetmedin, değil mi, hem de hiç kimseye?"

"Hayır. Bu bir sır," dedim ona ve o da rahatlamış göründü.

Saman çöpünün kalanını yere fırlattı ve tınazdan bir tane daha çekti. Düşünceli düşünceli birkaç parça ısırdıktan sonra onları tükürdü ve yine gözlerini bana dikti.

"Davie," dedi, "bana bir söz vermeni istiyorum."

"Peki, Axel amca."

"Vermeni istediğim söz şu," dedi, büyük ciddiyetle konuşarak. "Bunu *sır* olarak saklamanı istiyorum. Biraz önce bana söylediklerini kimseye ama hiç kimseye anlatmayacağına dair söz vermeni istiyorum, *asla*. Bu çok önemli. Ne kadar önemli olduğunu büyüdükçe daha iyi anlayacaksın. Birinin tahmin etmesine bile sebep olacak hiçbir şey yapmamalısın. Bana söz verir misin?"

Ciddiyeti beni çok etkilemişti. Onu hiç bu kadar ciddi konuşurken görmemiştim. Nedenini çok iyi anlayamasam da çok önemli bir konuda söz verdiğimi hissettirmişti. Ben konuşurken gözlerini benimkilerden ayırmadı ve sonra içten olduğum kanısına varıp başını salladı. El sıkışarak anlaştık.

Sonra, "Tamamen unutsan daha iyi olur," dedi.

Biraz düşündükten sonra başımı iki yana salladım.

"Unutabileceğimi sanmıyorum, Axel amca. Gerçekten unutamam. Demek istediğim, öyle işte. Tıpkı şeyi unutmak gibi olur..." İçimden geçenleri ifade edemeden sustum.

"Konuşmayı ya da işitmeyi unutmak gibi mi?" diye fikir yürüttü.

"Onun gibi ama daha farklı," diye itiraf ettim.

Başını salladı ve yine düşündü.

"Kafanın içinde sözcükler mi duyuyorsun?" diye sordu.

"Eh, tam olarak 'duymak' değil. Tam olarak 'görmek' de değil," dedim ona. "Böyle –şey– şekiller var gibi ve sözcük kullandığında daha açık oluyor ve daha kolay anlaşılabiliyor."

"Ama sözcük kullanmak *zorunda* değilsin. Biraz önce yaptığın gibi sesli olarak söylemen gerekmiyor, öyle mi?"

"Ah, hayır. Yalnızca, bazen ifade etmek istediklerimi daha iyi açıklıyor."

"Aynı zamanda, her şeyi siz, ikiniz için daha tehlikeli bir hale getiriyor. Bana bir söz daha vermeni istiyorum. Bir daha asla sesli olarak yapmayacaksınız."

"Tamam, Axel amca," diye onayladım yine.

"Bunun ne kadar önemli olduğunu büyüdüğünde anlayacaksın," dedi bana ve sonra ısrarla, Rosalind'ten de aynı sözleri almam gerektiğini söyledi. Ona diğerleri hakkında hiçbir şey söylemedim çünkü çok endişelenmişti, ama onlardan da söz almaya karar verdim. Sonunda, yine elini uzattı ve bir kez daha, büyük ciddiyetle gizlilik yemini ettik.

O akşam meseleyi Rosalind'e ve diğerlerine açtım. Bu, hepimizin içinde bir duygunun billurlaşmasına neden oldu. Aramızda, ağzından bir şey kaçırıp insanların kuşkuyla, tuhaf tuhaf bakmasına sebep olmamış tek kişi bile yoktu, sanırım. O bakışların bazıları, hatayı yapan için yeterli uyarı olmuştu; başımızın belaya girmesini engelleyen, anlamadığımız ama kuşkunun kıyısında kınama işaretleri taşıyan bu tür bakışlardı. Üzerinde hemfikir olduğumuz ortak bir politikamız yoktu. Kendi kendimizi koruma amaçlı gizlilik yaklaşımını bireysel

olarak benimsemiştik. Ama şimdi, Axel amcanın endişeli bir ısrarla söz vermemi istemesi üzerine, tehlike duygusu güçlenmişti. Bizim için hâlâ biçimsiz bir tehditti ama daha gerçekti. Dahası, Axel amcanın ciddiyetini onlara aktarmaya çalışırken hepsinin zihninde olan bir huzursuzluğu uyandırmış olmalıydım çünkü kimse karşı çıkmadı. Gönüllü olarak söz verdiler. Aslında biraz da hevesle, paylaştıkları için rahatladıkları bir yükmüş gibi. Grup olarak ilk eylemimizdi, birbirimize karşı sorumluluklarımızı resmi bir biçimde kabullenerek bir grup olmuştuk. O sırada farkında olmasak da, ortak güvenlik yolunda ilk adımımız olduğu için hayatımızı değiştirmişti. O anda en önemli gelen ise paylaşım duygusuydu.

Sonra, bu kişisel olayın neredeyse hemen üzerine, herkesi ilgilendiren bir şey oldu: Uçdiyar istilası.

Her zamanki gibi, böyle bir olayla başa çıkmak için ayrıntılı bir planımız yoktu. Örgütlülüğe dair en yakın şey, farklı bölgelerde karargâhlar belirlemiş olmamızdı. Alarm verildiğinde bölgede, eli silah tutan tüm erkeklerin yerel karargâhlarında toplanması gerekiyordu. Eylem planına, mekâna ve sorunun kapsamına göre karar verilecekti. Küçük baskınlarla başa çıkmak için iyi bir yöntemdi ama bundan daha fazlası düşünülmemişti. Sonuç olarak, Uçdiyar halkı arasından düzenli bir istila yürütebilecek önderler çıkarsa, onları geciktirecek yeterince organize bir savunma sisteminden yoksun olduğumuz ortaya çıktı. Uçdiyarlılar geniş bir cephede ilerleme kaydetmeyi başardılar, orada burada küçük milis gruplarımızı silip süpürdüler ve diledikleri gibi yağmaladılar; kırk kilometre kadar ilerleyip göreceli olarak daha uygar yörelere gelene dek onları etkili bir biçimde tutacak hiçbir şeyle karşılaşmadılar.

O zamana kadar güçlerimizi biraz daha düzene kavuşturmuştuk ve komşu bölgeler de istilanın genişlemesini ve kanatlara saldırmasını engelleyecek kadar toparlanmışlardı. Aynı zamanda daha iyi silahlanmıştık. Adamlarımızın çoğunun ateşli silahları vardı. Buna karşın Uçdiyarlılarda yalnızca çalabildikleri birkaç ateşli silah vardı, bu yüzden daha çok yaylara, bıçaklara ve mızraklara güveniyorlardı. Yine de, geniş bir cephe halinde ilerlediklerinden onlarla başa çıkmak zordu. Ormanı daha iyi tanıyorlardı ve saklanmak konusunda biz normallere göre daha iyiydiler, bu yüzden biz onları kuşatıp savaşmaya zorlayana kadar yirmi beş kilometre daha ilerlemeyi başardılar.

Bütün bunlar bir oğlan çocuğu için heyecan vericiydi. Uçdiyarlılar on kilometre yakınımıza sokulduğunda Waknuk'taki avlumuz toplanma noktalarından birine dönüştü. Seferin ilk günlerinde kolundan bir okla yaralanmış olan babam yeni gönüllüleri mangalara ayırmalarına yardım ediyordu. Erkekler milise yazılıp mangalara ayrıldıktan sonra çiftlik kadınlarının salladığı mendiller eşliğinde, kararlı bir havayla at sırtında yola çıkıyordu. Böylece çiftlikte günler boyunca büyük bir hareketlilik yaşandı.

Sonunda, onlar ve tüm işçilerimiz gittiğinde, çiftliğe bir gün boyunca tekinsiz bir sessizlik çöktü. Sonra tek bir binici dörtnala geri döndü. Bize, büyük bir savaş olduğunu ve Uçdiyarlı önderlerin bazılarının yakalandığını, kalanların var güçleriyle kaçtıklarını söyleyecek kadar durdu, sonra güzel haberi yaymak için dörtnala uzaklaştı.

O akşam avluya küçük bir süvari kıtası girdi. Aralarında, tutsak alınan iki Uçdiyar önderi vardı.

Yaptığım işi bıraktım ve onları görmek için koştum. İlk bakışta biraz hayal kırıklığına uğradım. Uçdiyar hakkındaki

hikâyeler yüzünden iki başlı, her yeri kürkle kaplı, yarım düzine kolu ve bacağı olan yaratıklar beklemiştim. Bunun yerine hırpani giyimli, kir pas içinde, sakallı iki sıradan adam gördüm. Biri kısa boyluydu, sarı saçları bıçakla kesilmiş gibi püskül püsküldü. Diğerine döndüğüm zaman beni sersemletecek kertede şaşkınlık yaşadım ve bakakaldım. O kadar sarsılmıştım ki gözlerimi kaçıramıyordum. Adama düzgün giysiler giydirip sakalına çeki düzen verseniz babamın hık demiş burnundan düşmüş haliydi.

Adam atının sırtında oturmuş, kayıtsızca çevresine bakınırken birden bakışlarını bana yöneltip dikkatle yüzüme bakmaya başladı. Gözlerine hiç anlamadığım, tuhaf bir ifade geldi.

Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama o anda evdekiler ne olduğunu görmek için dışarı çıktı. Kolu hâlâ askıda olan babam da aralarındaydı.

Babamın basamakta duraksadığını ve atlıları süzdüğünü gördüm. Sonra o da grubun ortasındaki adamı fark etti. Bir anlığına, tıpkı benim yaptığım gibi durup bakakaldı. Sonra yüzü soldu ve lekeli gri bir renk aldı.

Hemen diğer adama döndüm. Atının sırtında hiç kıpırdamadan, gerginlik içinde oturuyordu. Yüzündeki ifade, aniden göğsümün sıkışmasına sebep oldu. Daha önce hiç bu kadar yalın bir nefret görmemiştim: derin çizgiler, parlayan gözler, vahşi bir hayvanınkine benzeyen dişler. Şimdiye kadar duymadığım korkunç, iğrenç bir gerçek olduğu fikri tokat gibi çarptı; hiç unutamayacağım bir şekilde zihnime dağlandı.

Sonra babam, hastaymış gibi sağlam elini kapı direğine yaslayıp destek aldı ve dönüp eve girdi.

Eşlikçilerden biri tutsağın kollarındaki ipi kesti. Adam atından indi, o zaman ondaki kusuru görebildim. Herkesten

kırk beş santim daha uzundu ama iriyarı bir adam olduğu için değil. Bacakları normal olsaydı, bir yetmiş sekiz boyundaki babamdan daha uzun görünmezdi ama bacakları normal değildi. Ucubemsi ölçüde uzun ve inceydiler. Kolları da uzun ve inceydi. Yarı insan, yarı örümcek gibi görünüyordu.

Eşlikçisi ona yemek ve bir kap bira verdi. Adam bir sıranın üzerine oturduğunda, kemikli dizleri neredeyse omuzlarıyla aynı hizaya geliyordu. Ekmek ve peynirini kemirirken avluda çevresine bakındı ve her şeyi dikkatle inceledi. İncelemesi sırasında gözleri yine bana takıldı. Beni yanına çağırdı. Görmemiş gibi yaparak oyalandım. Yine çağırdı. Ondan korktuğum için utandım. Yaklaştım, sonra biraz daha yaklaştım ama ihtiyatlı davranarak o örümceksi kolların uzanamayacağını düşündüğüm bir mesafede kaldım.

"Adın nedir, evlat?" diye sordu.

"David," dedim. "David Strorm."

Tatminkâr bir yanıtmış gibi başını salladı.

"Kapıdaki adam, kolu askıda olan, Joseph Strorm, senin baban mı?"

"Evet," dedim ona.

Yine başını salladı. Eve ve kulübelere baktı.

"O zaman, burası Waknuk mu?" diye sordu.

"Evet," dedim yine.

Bana başka soru sorar mıydı, bilmiyorum ama o noktada biri yaylanmamı söyledi. Bir süre sonra örümceksi adamın kolları yeniden bağlandı ve hepsi atlarına binip gitti. Onların Kentak yönünde uzaklaşmalarını izlerken, gittikleri için seviniyordum. Uçdiyar'dan biriyle ilk karşılaşmam pek de heyecanlı olmamıştı, nahoş ve rahatsız ediciydi.

Daha sonra, yakalanan iki Uçdiyarlının o gece kaçtığını duydum. Bana kimin söylediğini hatırlamıyorum ama babam

olmadığından eminim. Onun o günden bahsettiğini hiç duymadım ve soracak cesareti de hiç toplayamadım.

İstilanın ardından daha yeni sakinleşmiştik ve rençperler çiftlik işlerine daha yeni yeni yetişmeye başlamıştı ki, babam yarı-dayım Angus Morton'la yeni bir kavgaya tutuştu.

Mizaç ve görüş farklılıkları yüzünden senelerdir savaş halindeydiler. Babamın onun hakkındaki fikrini şu şekilde özetlediği duyulmuştu: "Angus'un herhangi bir ilkesi varsa bile o kadar geniş ki, tüm bölgenin namusunu tehdit ediyor." Angus da, Joseph Strorm'un taş kalpli bir ukala ve mantıksızlık ölçüsünde bağnaz biri olduğunu söyleyerek karşılık vermişti. Bu yüzden aralarında yeni bir kavga çıkması hiç zor değildi ve sonuncusu, Angus'un bir çift katana alması üzerine kopmuştu.

Katanalar hakkındaki söylentiler bölgemize kadar gelmişti ama daha önce hiç görülmemişlerdi. Babam onlar hakkında duydukları yüzünden huzursuzdu zaten. Sonuçta önyargıyla atları görmeye gitti.

Kuşkuları hemen doğrulanmıştı. Omuz yüksekliği iki buçuk metre olan dev yaratıkları görür görmez *yanlış* olduklarını anlamıştı. Tiksinti içinde sırtını dönmüş, doğrudan müfettişin evine gidip Sapkın olduğu gerekçesiyle atların imha edilmesini talep etmişti.

"Bu sefer sen haksızsın," dedi müfettiş ona neşeyle ve bir sefer olsun tutumuna karşı çıkılamayacağı için memnun şekilde. "Hükümet onaylı atlar bunlar, bu yüzden benim yetki sınırlarımın dışında."

"Buna inanmıyorum," dedi babam. "Tanrı asla bu büyüklükte at yapmadı. Hükümet onları onaylamış *olamaz*."

"Ama onayladı," dedi müfettiş. "Dahası," diye ekledi tatminkâr bir şekilde. "Angus bana, komşularını çok iyi tanıdığından, onlar için onaylı şecereler de aldığını söyledi."

"Böyle yaratıklara onay veren her hükümet yoz ve ahlaksızdır," diye bildirdi babam.

"Muhtemelen," diye itiraf etti müfettiş, "ama yine de Hükümet o."

Babam dik dik ona baktı.

"Bazı insanların onları *niye* onaylayacağını görmek kolay," dedi. "O yaratıklardan bir tanesi iki, belki üç sıradan atın çıkardığı işi çıkarır –hem de iki atın yiyeceği yemden daha azına. Kârlı bir iş, onaylamak için iyi bir sebep– ama bu onların *doğru* olduğu anlamına gelmiyor. Ben diyorum ki, bu tür bir at Tanrı'nın yaratıklarından biri olamaz ve O'nun değilse, o zaman lanetlenmiştir ve Sapkındır; bu yüzden de yok edilmelidir."

"Resmi onay bildirgesine göre bu tür, yalnızca iri atların, normal bir şekilde çiftleştirilmesi yoluyla üretilmiş. Hem, bak bakalım, onlarda gözle görülür bir kusur bulabilecek misin?" dedi müfettiş.

"*Bunu* ancak bu atların ne kadar kârlı olduğunu gören biri söyleyebilir. Bu tür düşünceleri tanımlayan bir sözcük var," diye yanıtladı babam.

Müfettiş omuzlarını silkti.

"Ama *doğru* oldukları anlamına gelmiyor," diye ısrar etti babam. "O büyüklükte bir at doğru *değil*. Gayri resmi olarak, sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun ve bu gerçeği göz ardı etmek mümkün değil. Doğru olmadığını bildiğimiz şeylere izin vermeye başlarsak, bunun sonu ne olur, bilinmez. Sırf hükümet lisans dairesi baskı yapıyor diye, Tanrı'dan korkan bir

cemiyetin imanını inkâr etmesi gerekmez. Hükümet bilmese de, Tanrı'nın yaratıklarının nasıl olmasını istediğini bilen benim gibi bir sürü kişi var burada."

Müfettiş gülümsedi. "Dakersların kedisi gibi mi?" dedi.

Babam yine dik dik baktı ona. Dakersların kedisi meselesi, babamın kalbinde bir yaraydı.

Yaklaşık olarak bir sene önce, bir şekilde, Ben Dakers'ın karısının kuyruksuz bir kedisi olduğunu duymuştu. Konuyu araştırmıştı ve kedinin kuyruğunu sonradan kaybetmediğine, doğuştan kuyruksuz olduğuna dair kanıt toplamış, bunu bir Sapkınlık olarak ilan etmiş ve yargıç olarak yetkisine dayanarak müfettişin kedinin itlaf edilmesi için izin çıkarmasını emretmişti. Müfettiş istemeye istemeye söyleneni yapmıştı. Bunun üzerine Dakers kararı hemen temyiz etmişti. Bu kadar aşikâr bir vakaya karşı çıkılması ilkeli bir adam olan babamı öfkelendirmişti ve dava karara bağlanmadan, Dakersların kedisini bizzat imha etmişti. Daha sonra, kuyruksuz bir kedi türü olduğunu belgelendiren mesaj geldiği zaman çok zor durumda kalmıştı ve yaptığının bedeli ağır olmuştu. Yargıçlıktan istifa etmek yerine, gönülsüzce halk önünde özür dilemeyi seçmişti.

"Bu," dedi müfettişe sertçe, "tamamen farklı bir mesele."

"Dinle," dedi müfettiş sabırla. "Bu at türü onaylı. İkisi de onay belgesine sahip. Bu senin için yeterli değilse, gidip onları vurabilirsin ve sonra başına neler geleceğini görürsün."

"Bu sözde atlar aleyhine emir vermek senin ahlaki görevin," diye ısrar etti babam.

Müfettiş bu konuşmalardan bıkmıştı artık.

"Aptalların ve yobazların onlara zarar vermesini önlemek de resmi görevlerim arasında," diye terslendi.

Babam müfettişe vurmadı ama kendini zor tutmuş olmalı. Günler boyunca öfkeyle için için kaynadı ve bir sonraki pazar günü, cemiyetimizin saflığını bozan Mutantlara göz yumanlar hakkında dokunaklı bir vaaz verdi. İhlallerin sahibine karşı genel boykot çağrısı yaptı, yüksek makamlardakilerin ahlaksızlığı hakkında fikrini beyan etti, bazılarının Mutantlara karşı kardeşlik duygusu besliyor olabileceğini ima etti ve ilkesiz efendilerin ilkesiz kulu ve Şer Güçler'in yerel temsilcisi olan bir memuru eleştiren bir söylevle bitirdi.

Müfettişin karşılık verecek, böyle uygun bir kürsüsü olmasa da, ona zulmedildiği, yetkesinin hakir görüldüğü, bağnazlık, dini cinnet, iftira kanunu ve Hükümet kanunlarına karşı doğrudan eyleme geçmenin olası sonuçları hakkındaki yorumları herkesçe duyuldu.

Babamın konuşmaktan daha fazlasını yapmasına engel olan, büyük olasılıkla bu sonuncusuydu. Dakersların herhangi bir mali değeri olmayan kedisi yüzünden başı büyük belaya girmişti zaten ama katanalar pahalı hayvanlardı. Dahası, Angus babama ceza aldırma hakkından feragat edecek biri değildi.

Bu yüzden çiftlikte hava gergin olduğundan, her fırsatta uzaklaşmaya çalışıyordum.

Kırsal alan yine sakinleştiği ve artık beklenmedik kişilerle dolu olmadığı için Sophie'nin anne babası onun yine gezintiye çıkmasına izin veriyordu. Ben de fark edilmeden kaçmayı başardığımda oraya gidiyordum.

Sophie okula gidemiyordu, elbette. Sahte onay belgesiyle okula yazılsa bile, durumu kısa zamanda ortaya çıkardı. Annesiyle babası ona okuma yazma öğretmiş olsa da, ellerinde kitap yoktu ve bu yüzden okuma yazma bilmesinin Sophie'ye faydası dokunmuyordu. İşte bu yüzden, gezintilerimizde uzun uzun

konuşuyorduk. En azından ben konuşuyordum ve ona okuduğum kitaplardan öğrendiklerimi anlatmaya çalışıyordum.

Dünyanın çok büyük ve muhtemelen yuvarlak bir yer olduğuna inanıldığını anlattım ona. Uygar kısmına –Waknuk buranın yalnızca küçük bir parçasıydı– Labrador deniyordu. Bunun Kadim Halk'ın verdiği bir ad olduğu sanılıyordu ama bu kesin değildi. Labrador'un çevresinde deniz denen büyük bir su kütlesi vardı ve deniz önemliydi çünkü içinde balıklar yaşıyordu. Axel amca dışında tanıdığım hiç kimse deniz denen şeyi görmemişti çünkü çok uzaktaydı, ama doğu, kuzey veya kuzeydoğu yönlerinde beş yüz kilometre kadar gitseniz, eninde sonunda denize varırdınız. Ama güneybatıda veya güneyde gidemezdiniz; Uçdiyar bölgesine, sonra Karatopraklar'a gelirdiniz ve bu sizi öldürürdü.

Kimse emin olmasa da, Kadim Halk'ın zamanında Labrador'un soğuk bir diyar olduğu söyleniyordu; o kadar soğukmuş ki, kimse orada uzun süre yaşamıyormuş ve bu yüzden burayı yalnızca ağaç yetiştirmek ve madencilik işleri için kullanıyorlarmış. Ama bu uzun, çok uzun zaman önceydi. Bin yıl? İki bin yıl? Belki daha fazla. Tahminler yürütülüyordu ama kimse gerçekten bilmiyordu. Büyük Gazap'ın gelişi ile kayıtlı tarihin başlangıcı arasında kaç nesil geçtiğini bilmek imkânsızdı. Barbar dönemin vahşiliğinden yalnızca Nicholson'un *Tövbe*'si kurtulmuştu ve bunun da belki tek sebebi, keşfedilene dek yüzyıllar boyunca taştan bir sandıkta durmuş olmasıydı. Kadim Halk'ın zamanından geriye yalnızca İncil kalmıştı.

Bu iki kitabın anlattıkları dışında, kayıtlı üç yüzyıldan daha öncesi uzun bir hiçlikti. O boşluktan, nesilden nesle aktarılırken feci hırpalanmış birkaç efsane parçası bize kadar gelmişti. Bize Labrador ismini aktaran bu uzun nesil dizisiydi

çünkü Labrador ismi ne İncil'de ne de *Tövbe*'de geçiyordu ve soğuk konusunda da haklı olabilirlerdi ama artık senede yalnızca iki soğuk ay yaşıyorduk. Bunun sebebi Büyük Gazap olabilirdi. Hemen her şeyin sebebi Büyük Gazap olabilirdi.

Labrador ve büyük Newf adası dışında dünyanın herhangi bir yerinde insan olup olmadığı uzun süre tartışılmıştı. Dünyanın, Büyük Gazap'ın tüm ağırlığınca çöktüğü Karatopraklarla dolu olduğu düşünülüyordu, ama bazı yerlerde Uçdiyar özelliklerine sahip bölgeler olduğu keşfedilmişti. Bunlar son derece Sapkın ve Tanrısız yerlerdi, şu anda bir uygarlık kurma yeteneğinden yoksundu ama Karatopraklar'ın sınırları bizimki gibi geriliyorsa, bir gün o yörelere de yerleşilebilmesi mümkün olacaktı.

Sonuç olarak, dünya hakkında pek bir şey bilinmiyordu ama en azından Ahlak dersinden daha ilginç bir konuydu. Pazar günü öğleden sonra, yaşlı bir adam veriyordu Ahlak dersini. Ahlak, neden bazı şeyleri yapıp bazılarını yapmamanız gerektiğini açıklıyordu. Yapılmaması gereken şeylerin çoğu babamın da kınadığı şeylerdi ama bazılarının sebebi farklıydı ve bu yüzden kafa karıştırıcıydı.

Ahlak dersine göre insan ırkı –yani uygar yörede yaşayan bizler– bir kez daha Tanrı'nın inayetine kavuşmak üzere yükselme dönemindeydik, zirvelere giden yol ise muğlak ve zorluydu. Gerçek yoldan, daha kolay ve daha cazip görünen pek çok sahte yol ayrılıyordu; bunların hepsi uçurum kıyısında sona eriyordu ve bu uçurumların dibinde sonsuz boşluk vardı. Yalnızca tek bir gerçek yol vardı ve onu izleyerek bizler, Tanrı'nın yardımıyla, O uygun gördüğü zaman, kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanacaktık. Ama yol o kadar muğlaktı, o kadar çok tuzak ve aldatmacayla doluydu ki, her adım büyük

dikkatle atılmalıydı ve bir insanın yalnızca kendi muhakemesine güvenmesi tehlikeliydi. Bir sonraki adımın kaybolmuş bir değerin yeniden keşfine giden güvenli bir adım mı, yoksa yeniden yükselişten sapan ve dolayısıyla günah olan bir adım mı olduğuna yalnızca dini ve laik yetkililer karar verebilirdi.

Büyük Gazap'tan ders almalı ve imanla yola çıkmalıydık, yolda karşımıza çıkan ayartılara direnebilirsek sonunda ödüllendirilecek ve affedilecektik; Altın Çağ geri dönecekti. Cennetten kovulma, Tufan, salgın hastalıklar, şehirlerin yok olması, Tutsaklıklar, Büyük Gazap'tan önce insanlara verilmiş cezalardı. Büyük Gazap da bu cezalardan biriydi ama en büyüğüydü. Tüm bu felaketlerin toplamı gibiydi. Neden gönderildiği henüz bilinmiyordu ama öncellerine bakılırsa büyük olasılıkla o zamanlarda dinsel bir kibir dönemi yaşadığı için insanların başına gelmişti.

Ahlak dersinde öğretilen kurallar, savlar ve örnekler bizim için şu şekilde özetlenmişti: İnsanın bu dünyadaki görevi ve amacı Büyük Gazap'ın dünyaya salıverdiği şerre karşı durmaksızın mücadele etmekti. Her şeyin ötesinde, insan biçiminin ilahi surete sadık kalmasını sağlamalıydık ki, Tanrı'nın sureti olarak koyulduğu o yüksek konuma bir gün bir kez daha ulaşabilsin.

Ama ben Sophie'ye Ahlak derslerinin bu kısmından pek bahsetmedim. Kendi kafamda onu bir Sapkın olarak sınıfladığım için değil sanırım ama aslına sadık bir suret olmadığını da itiraf etmek gerekecekti, bu yüzden dersin bu kısmından kaçınmak daha anlamlı gelmişti. Hem, konuşacak başka bir sürü şey vardı.

5

Ortadan yok oluşuma Waknuk'taki kimse aldırmıyor gibiydi. Ancak ortalıklardaysam yapılması gereken işleri hatırlıyorlardı.

Güzel bir mevsimdi, güneşli ama sulak, bu yüzden çiftçiler istilanın kesintiye uğrattığı işlere yetişme baskısı dışında şikâyet edecek pek az şey bulabiliyorlardı. Baharda doğan kuzular arasında Sapkınlık sayısı olağanüstü düşüktü. Hasat zamanı yaklaşan ekinler de o kadar normaldi ki, müfettiş yakılmak üzere yalnızca Angus Morton'a ait tek bir tarlayı işaretlemişti. Sebzeler arasında bile doğal biçime uymayanların oranı azdı. Her zamanki gibi sapmaların çoğu da patlıcangillerden çıkıyordu. Sonuçta, bu mevsim Arılık rekoru kıracakmışız gibi görünüyordu; o kadar az ürün yakılmaya mahkûm edilmişti ki, babam bile memnun kalmış, vaazlarından birinde ihtiyatla, Waknuk'un bu sene Şerrin güçlerini epey gerilettiği yorumunu yapmıştı. Katanaların getirilmesinin cezasını tüm cemiyetin değil, yalnızca atların sahibinin çekmesi, şükretmek için iyi bir sebepti.

Herkes bu kadar meşgulken ben evden erkenden kaçabiliyordum ve o uzun yaz günlerinde Sophie'yle öncekinden de geniş bir arazide geziniyorduk. Ama maceralarımızda ihtiyatlı davranıyorduk, kimseyle karşılaşmamak için pek az kullanılan yolları seçiyorduk. Yetiştiriliş tarzı Sophie'ye yabancılara karşı içgüdüye varan çekingenlik aşılamıştı. Çevrede birinin

olduğunu sezdiğinde, kimse onu görmeden sessizce ortadan kayboluyordu. Yetişkinler arasında arkadaşlık kurduğu tek kişi, buharlı makineye bakan Corky'ydi. Başka herkes tehlikeliydi.

Derenin yukarısında, kıyıları çakıl kaplı bir yer keşfetmiştik. Ben pantolonumun paçalarını sıyırıp suya girmekten, birikintileri ve kuytuları araştırmaktan hoşlanıyordum. Sophie suya doğru çıkıntı yapan büyük, yassı taşlardan birine oturuyor, özlemle beni izliyordu. Daha sonra, oraya Bayan Wender'in yaptığı iki küçük ağ ve yakaladıklarımızı koymak için bir kavanozla silahlanmış olarak gittik. Ben orada yaşayan, karidese benzeyen küçük varlıkları avlayarak suda dolanırken Sophie onları kıyıdan uzanarak toplamaya çalıştı. Pek başarılı olamadı. Bir süre sonra pes etti ve oturup kıskançlıkla beni izlemeye başladı. Sonra, cüretkâr biçimde ayakkabılarından birini çıkardı ve düşünceli düşünceli çıplak ayağına baktı. Bir dakika sonra diğerini de çıkardı. Pamuklu pantolonunun paçalarını dizlerine dek sıyırdı ve dereye girdi. Bir süre orada dikilip düşünceli bir biçimde suyun içindeki çakıllara basan ayağını seyretti. Ona seslendim:

"Bu tarafa gel. Burada bir sürü var."

Heyecanla kahkahalar atarak suyun içinde bana doğru yaklaştı.

Yeterince topladığımızda yassı kayaya oturduk ve ayaklarımızı güneşte kuruttuk.

"Gerçekten korkunç mu?" dedi, ayaklarını süzerek.

"Hiç de korkunç değil. Seninkilerin yanında benimkiler boğum boğum görünüyor," dedim ona içtenlikle. Bunu duyunca memnun oldu.

Birkaç gün sonra yine oraya gittik. Kavanozu yassı taşa, ayakkabılarımızın yanına koyduk ve karides avlamaya başladık.

Arada bir avladıklarımızla birlikte koşa koşa kavanozun yanına dönüyorduk. Başka her şeyden bihaberdik, ta ki bir ses, "Hey, selam, David!" diyene kadar.

Sophie'nin arkamda kaskatı kesildiğini hissederek başımı kaldırdım.

Seslenen oğlan kıyıda, eşyalarımızı bıraktığımız yerin hemen üzerinde duruyordu. Onu tanıyordum. Demirci John Ervin'in oğlu Alan. Benden iki yaş kadar büyüktü. Sakinliğimi korudum.

"Ah, selam, Alan," dedim cesaret vermeden.

Kayaya doğru gittim ve Sophie'nin ayakkabılarını aldım.

"Yakala!" diye bağırarak ona doğru fırlattım.

Birini yakaladı, diğeri suya düştü, ama Sophie onu da aldı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Alan.

Ona karidese benzeyen şeyler yakaladığımızı söyledim. Bunu söylerken kayıtsızca sudan kayaya çıktım. Alan hakkında bildiklerim nedeniyle ondan pek hoşlanmıyordum ve şu anda burada olmasından memnun değildim.

"Onlar yenmez. Asıl balık avlaman lazım," dedi küçümseyerek.

Dikkatini birkaç metre arkamda, elinde ayakkabılarla kıyıya doğru yürümekte olan Sophie'ye çevirdi.

"O kim?" diye sordu.

Yanıt vermedim ve ayakkabılarımı giymeye başladım. Sophie çalıların arasında kaybolmuştu.

"O kim?" diye tekrarladı. "Onu daha önce hiç..." Aniden sustu. Başımı kaldırdım ve yanımdaki bir şeye baktığını gördüm. Hemen döndüm. Yassı kayanın üzerinde, hâlâ ıslak bir ayak izi vardı. Sophie yakaladıklarını kavanoza doldururken bir ayağını oraya dayamıştı. İz, altı ayak parmağının açık seçik

görülebileceği kadar ıslaktı. Kavanozu devirdim. İçindeki su ve debelenen karidesler kayaya dökülerek ayak izini sildi, ama olan olmuştu ve içime hastalıklı bir duygu yayılmıştı.

"Hey!" dedi Alan ve gözlerinde hiç hoşuma gitmeyen bir parıltı vardı. "O kim?" diye sordu yine.

"Bir arkadaşım," dedim ona.

"Adı ne?"

Yanıt vermedim.

"Hah, yakında öğrenirim zaten," dedi sırıtarak.

"Seni ilgilendirmez," dedim ona.

Aldırış etmedi. Döndü ve kıyıda dikilip Sophie'nin çalıların arasında gözden kaybolduğu yere bakmaya başladı.

Taştan yukarı koştum ve Alan'ın üzerine atıldım. Benden daha iriydi ama onu hazırlıksız yakaladım; bir yumruk ve tekme fırtınasıyla yere düştük. Dövüşmek hakkında tek bildiğim birkaç küçük kavgada öğrendiklerimdi. Tüm gücümle vurarak elimden geleni yaptım. Niyetim Sophie'nin, ayakkabılarını giyip saklanması için birkaç dakika kazanmaktı; deneyimlerime dayanarak, arayı biraz açabilirse Alan onu asla bulamazdı. Sonra Alan şaşkınlığını üzerinden attı ve yüzüme birkaç yumruk indirmeyi başardı. Sophie'yi unutup dişimi tırnağıma takarak kendimi kurtarmak için kavga etmeye başladım.

Çimenlerin üzerinde ileri geri yuvarlanarak dövüştük. Ben öfkeyle devam ettim ama Alan'ın ağırlığı etkisini göstermeye başlamıştı. O kendinden daha emin davranıyordu ve benim çabalarım zayıflamıştı. Bununla birlikte bir şey kazanmıştım: Hemen Sophie'nin peşine düşmesini engellemiştim. Zamanla o üstünlük kazandı ve biraz sonra üzerime oturmuş, ben kıvrandıkça yumruk savuruyordu. Tekmeledim, direndim ama başımı kollarımla korumaktan başka hiçbir şey yapamıyordum.

Sonra aniden, acılı bir feryat duyuldu ve yumruklar kesildi. Alan üzerime yığıldı. Onu itip düşürdüm ve doğrulup oturdum. Sophie elinde büyük, kaba bir taşla oracıkta dikiliyordu.

"Ona vurdum," dedi gururla ve bir parça hayretle. "Sence ölmüş müdür?"

Hem de ne vurmuştu. Alan bembeyaz bir yüzle, kıpırtısız yatıyordu ve yanağından aşağı kan sızıyordu ama hâlâ nefes alıyordu, ölmüş olamazdı.

"Ah, eyvah," dedi Sophie aniden ve taşı yere bıraktı.

Alan'a, sonra birbirimize baktık. İkimiz de onun için bir şey yapmak istiyorduk, sanırım ama korkuyorduk.

"Kimse bilmemeli. *Hiç kimse!*" demişti Bayan Wender ısrarla. Ve şimdi bu çocuk *biliyordu.* Korkmuştuk.

Ayağa kalktım. Sophie'nin elini tuttum ve çektim. "Gel," dedim telaşla.

Ben olanları anlatırken John Wender dikkatle ve sabırla dinledi.

"Gördüğünden emin misin? Sırf Sophie yabancı olduğu için meraklanmış olamaz mı?" diye sordu sonunda.

"Hayır," dedim. "Ayak izini gördü, bu yüzden onu yakalamak istedi."

Yavaşça başını salladı.

"Anlıyorum," dedi ve ne kadar sakin olduğunu görünce şaşırdım.

Yüzlerimizi inceledi. Sophie'nin gözleri korku ve heyecanla irileşmişti. Benimkiler kızarmış ve yanaklarıma kirli gözyaşı izleri akmış olmalıydı. Başını çevirdi ve karısı ile göz göze geldi.

"Korkarım zamanı geldi, tatlım. İşte bu," dedi.

"Ah, Johnny..." Bayan Wender'in yüzü solgun ve endişeliydi.

"Üzgünüm, Martie ama öyle olduğunu biliyorsun. Eninde sonunda geleceğini biliyorduk. Tanrı'ya şükür ben buradayken oldu. Hazırlanman ne kadar zaman alır?"

"Fazla sürmez, Johnny. Her zamanki gibi, her şeyi hazır tuttum."

"Güzel. O zaman işimize bakalım."

Kalktı ve masanın çevresinden dolaşıp karısının yanına gitti. Kollarını ona doladı, eğildi ve onu öptü. Bayan Wender'in gözleri yaşlıydı.

"Ah, Johnny, sevgilim. Neden bana karşı bu kadar iyisin? Halbuki benim sana tek getirdiğim..." Bay Wender yeni bir öpücükle bunu da susturdu.

Bir an bakıştılar ve sonra, tek kelime etmeden, ikisi birden Sophie'ye baktı.

Bayan Wender her zamanki haline döndü. Hızla dolaba gitti, biraz yiyecek çıkardı ve masaya koydu.

"İlk önce elinizi yüzünüzü yıkayın, sizi pis şeyler," dedi bize. "Sonra bunları yiyin. Son lokmasına kadar."

Yıkanırken, daha önce sık sık aklıma gelen bir soruyu sordum.

"Bayan Wender, eğer sorun yalnızca Sophie'nin ayak parmaklarıysa, onları o daha küçük bir bebekken kestiremez miydiniz? O zaman canı çok acımazdı herhalde ve kimsenin bilmesi gerekmezdi."

"İz kalırdı David ve insanlar o izleri gördüğü zaman nedenini anlardı. Şimdi acele et ve yemeğini ye," dedi ve diğer odaya seğirtti.

"Biz gidiyoruz," diye sır verdi Sophie, ağzındaki turtayı çiğneyerek.

"Gidiyor musunuz?" diye tekrarladım şaşkın şaşkın.

Başını salladı. "Annem dedi ki, biri öğrenecek olursa gidecekmişiz. Sen gördüğünde neredeyse gidiyorduk."

"Hemen mi? Hiç geri dönmemek üzere mi?" diye sordum üzüntüyle.

"Evet, sanırım öyle."

Karnım açtı ama aniden iştahım kapandı. Oturup tabağımdaki yemekle oynamaya başladım. Evin farklı yerlerinden gelen patırtılar uğursuz bir niteliğe büründü. Karşımda oturan Sophie'ye baktım. Boğazıma, yutkununca geçmeyen bir yumru oturmuştu.

"Nereye?" diye sordum mutsuz mutsuz.

"Bilmiyorum ama çok uzaklara," dedi.

Oturmaya devam ettik. Sophie lokmalar arasında gevezelik ediyordu; ben yumru yüzünden yutkunmakta güçlük çekiyordum. Aniden ufuktaki ve ötesindeki her şey kararmıştı. Bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağını biliyordum. Sophie'nin gitmesi düşüncesi beni kedere boğmuştu. Gözyaşlarımı bastırmak için çabalamam gerekiyordu.

Bayan Wender birkaç çuval ve paket getirdi. Surat asarak, onları kapının yanına bırakmasını ve uzaklaşmasını izledim. Bay Wender dışarıdan içeri girdi ve paketlerden bazılarını aldı. Bayan Wender geri döndü ve Sophie'yi diğer odaya götürdü. Bay Wender paketleri almak için yine geldiğinde ben de peşinden gittim.

İki at, Spot ve Sandy sabırla orada dikiliyordu. Bay Wender götürdüğü bohçaları sırtlarına bağlıyordu. Arabayı almadıklarını görünce şaşırdım ve bunu söyledim.

John Wender başını iki yana salladı.

"Araba alsak yollardan ayrılmamamız gerekir. Yük atıyla istediğin her yere gidebilirsin," dedi bana.

Onun bohçaları bağlamasını izleyerek cesaretimi toparladım.

"Bay Wender," dedim, "lütfen, ben de gelebilir miyim?"

Yaptığı işe ara verdi ve dönüp bana baktı. Birkaç saniye bakıştık. Sonra yavaşça, üzüntüyle başını iki yana salladı. Ağlamak üzere olduğumu görmüş olmalıydı çünkü elini omzuna koydu ve orada bıraktı.

"İçeri gel, Davie," dedi ve beni eve götürdü.

Bayan Wender oturma odasının ortasında duruyordu ve bir şeyler unutmuş olması ihtimaline karşı çevresine bakınıyormuş gibi görünüyordu.

"David bizimle gelmek istiyor, Martie," dedi Bay Wender.

Bayan Wender bir tabureye oturdu ve kollarını bana uzattı. Konuşmakta güçlük çekerek yanına gittim. Başımın üzerinden kocasına baktı:

"Ah, Johnny. O korkunç bir baba! Davie için korkuyorum."

Ona bu kadar yaklaşmışken düşüncelerini sezebiliyordum. Hızlı akıyorlardı ama sözcükleri anlamaktan daha kolaydı. Nasıl hissettiğini, benim onlarla gitmemi ne kadar içtenlikle istediğini, neden onlarla gitmemem gerektiği konusundaki fikirlerini okuyabiliyordum. Daha John Wender ilk cümlesini dile getirmeden, yanıtı biliyordum.

"Biliyorum, Martie. Ama ben asıl Sophie için korkuyorum ve senin için tabii. Yakalanırsak gerçeği gizlemenin dışında çocuk kaçırmakla da suçlanırız."

"Sophie'yi ele geçirirlerse, benim için hiçbir şey bundan daha kötü olamaz, Johnny."

"Ama mesele yalnızca bu değil, tatlım. Bölgelerinden çıktığımızı bilirlerse, artık bir başkasının sorumluluğu oluruz ve bizi umursamazlar. Ama Strorm oğlunu kaybederse tüm

bölgede, kilometrelerce uzakta bile yaygara kopar ve o durumda kaçma şansımız olacağından bile kuşkuluyum. Bizi bulmak için her yere arama ekipleri yollarlar. Sophie için riski arttırmayı göze alamayız, değil mi?"

Bayan Wender bir süre sessiz kaldı. Baştan beri bildiği sebepleri düşündüğünü algılayabiliyordum. Biraz sonra bana daha sıkı sarıldı.

"*Anlıyorsun,* David, değil mi? Bizimle gelirsen baban o kadar kızar ki, Sophie'yi sağ salim kaçırma şansımız çok daha azalır. Ben senin gelmeni istiyorum ama Sophie'nin hatırına, seni götürmeyi göze alamam. Lütfen cesur ol, David. Sen onun tek arkadaşısın ve ancak cesur olarak ona yardım edebilirsin. Bunu yaparsın, değil mi?"

Bayan Wender'in sözleri, düşüncelerinin inceliksiz bir tekrarıydı. Düşünceleri çok daha berraktı ve kaçınılmaz kararı çoktan kabul etmek zorunda kalmıştım. Konuşabileceğimi sanmıyordum. Sersem sersem başımı salladım ve bana, annemin hiç yapmadığı gibi sarılmasına izin verdim.

Toplanma işi alacakaranlıktan biraz önce bitti. Her şey hazır olduğunda Bay Wender beni kenara çekti.

"Davie," dedi. Erkek erkeğe konuşuyorduk. "Sophie'yi ne kadar sevdiğini biliyorum. Onunla, bir kahraman gibi ilgilendin ama şimdi ona yardım edebilmek için yapabileceğin bir şey daha var. Yapar mısın?"

"Evet," dedim ona. "Ne yapmam gerek, Bay Wender?"

"Biz buradan ayrıldıktan sonra hemen eve dönme. Yarın sabaha kadar burada kalır mısın? Bu, bize güven içinde uzaklaşmak için daha fazla zaman tanır. Bunu yapar mısın?"

"Evet," dedim içtenlikle.

El sıkıştık. Bu, daha güçlü ve daha sorumlu biri gibi hissetmemi sağladı, Sophie'nin ayağını burktuğu o ilk günkü gibi.

İçeri döndüğümüzde Sophie, yumruğunda bir şey saklayarak elini uzattı.

"Bu senin için, David," dedi, onu elime bırakarak.

Ne olduğuna baktım. Sarı kurdeleyle bağlanmış, kahverengi bir saç buklesiydi. Ben ona bakarken Sophie kollarını boynuma doladı ve kararlılıkla beni öptü. Babası onu kaldırıp öndeki ata, yüklerin üzerine bindirdi.

Bayan Wender de eğilip beni öptü.

"Hoşça kal, David, tatlım." İşaret parmağıyla morarmış yanağıma nazikçe dokundu. "Seni asla unutmayacağız," dedi yaşlı gözlerle.

Yola çıktılar. John Wender silahını sırtına asmış, sol kolunu karısınınkine geçirmiş, atları çekiyordu. Koruluğun kıyısında durup döndüler ve el salladılar. Ben de el sallayarak karşılık verdim. Sonra yollarına devam ettiler. Onları son gördüğümde ağaçların altındaki alacakaranlık, el sallayan Sophie'nin üzerine doğru çöküyordu.

Eve döndüğümde güneş yükseliyordu ve adamlar saatler önce tarlalara gitmişlerdi. Avluda kimse yoktu ama müfettişin midillisi kapının yanındaki direğe bağlanmıştı, bu yüzden babamın evde olduğunu tahmin ettim.

Yeterince geç geldiğimi umuyordum. Kötü bir gece geçirmiştim. Cesur olmaya, kararlı bir yürekle başlamıştım ama karanlık çöktüğünde kararlılığım zayıflamıştı. Daha önce, evimdeki odam dışında hiçbir yerde geceyi geçirmemiştim. Her şey aşinaydı ama Wenderslerin boş evi tuhaf seslerle dolu gibiydi.

Mum bulup yakmayı başardım. Ocağı tutuşturup biraz odun eklediğimde, bu da mekânın yalnızlığını biraz giderdi, ama yalnızca birazcık. Evin içinden ve dışından tuhaf sesler gelmeye devam etti.

Uzun süre bir tabureye oturup sırtımı duvara verdim ki, ben görmeden hiçbir şey yaklaşamasın. Birçok kez cesaretimi tamamen kaybedecek gibi oldum. Kaçıp gitmeyi çok istiyordum. Verdiğim sözün ve Sophie'yi düşünmenin beni orada tuttuğunu söylemek isterdim ama aynı zamanda dışarının ne kadar karanlık göründüğünü, karanlığın ne tür açıklanmaz sesler ve hareketlerle dolu olduğunu hatırlıyorum.

Dehşet dolu düşüncelerle gece uzadı da uzadı ama aslında hiçbir şey olmadı. Ayak seslerine benzeyen sesler, görüş alanıma hiçbir şey getirmedi. Tıkırtılar ve arada bir duyulan sürüklenme sesleri hiçbir şeyin habercisi değildi. Açıklamaları yoktu ama aynı zamanda, neyse ki, bir cisimleri de yoktu. Bütün bu seslere rağmen, sonunda taburenin üzerinde sallanmaya ve gözlerim kapanmaya başladı. Cesaretimi topladım ve ihtiyatla yatağa gittim. Üzerine tırmandım ve minnetle, sırtımı yine duvara yasladım. Bir süre orada uzanıp mumları ve onların odanın köşelerine düşürdüğü huzursuz gölgeleri izledim. Ne yapmam gerektiğini düşünürken içim geçmiş, kendime geldiğimde içeri güneş doluyordu.

Wenderlerin evinde kahvaltı için biraz ekmek bulmuştum, yine de eve vardığımda karnım acıkmıştı. Ama bu bekleyebilirdi. İlk niyetim, görünmeden odama ulaşmaktı. Yokluğumun fark edilmediğine dair çok zayıf bir umudum vardı. Böylece, uyanıp yataktan kalkamamış gibi yapacaktım ama şansım yaver gitmedi. Ben avludan süzülürken Mary mutfak penceresinden beni gördü. Seslendi:

"Sen, hemen buraya gel. Herkes seni arıyor. Nerelerdeydin?" Sonra, yanıt beklemeden ekledi: "Babam kıyameti koparıyor. Daha da beter olmadan yanına gitsen iyi olacak."

Babam ve müfettiş evin ön tarafındaki, pek az kullanılan, oldukça resmi döşenmiş odadaydı. Tam zamanında gelmiştim, anlaşılan. Müfettiş her zamanki gibi görünüyordu ama babam çok öfkeliydi.

"Buraya gel!" diye bağırdı, ben kapıda belirir belirmez.

Gönülsüzce yaklaştım.

"Nerelerdeydin?" diye sordu. "Bütün gece gelmedin. Neredeydin?"

Yanıt vermedim.

Bana yarım düzine soru sıraladı ve ben yanıt vermediğim için her geçen an daha da öfkelendi.

"Hadi ama. Surat asmak işine yaramayacak. Dün birlikte olduğun çocuk kimdi, o Günahkâr?" diye bağırdı.

Yine yanıt vermedim. Dik dik bana baktı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Korkudan ölüyordum.

Müfettiş araya girdi. Sakin, sıradan bir sesle konuştu: "Biliyorsun, David, suçu saklamak da Günah'tır. Bir insanda sapma gördüğünde bunu bildirmemek çok ama çok ciddi bir şeydir. Bunun için hapse girenler olmuştur. Her tür Sapkınlığı bana bildirmek tüm insanların görevidir; emin olmasalar bile, ki neyin Sapkınlık olup, neyin olmadığına ben karar verebileyim. Bu her zaman önemlidir ve eğer bir Günah'sa daha da önemlidir. Bu durumda, genç Ervin yanılmamışsa kuşkuya hiç yer yokmuş gibi görünüyor. Ona göre, bu çocuğun altı ayak parmağı varmış. Bu doğru mu?"

"Hayır," dedim ona.

"Yalan söylüyor," dedi babam.

"Anlıyorum," dedi müfettiş sakin sakin. "Eh, Alan'ın söyledikleri doğru değilse, onun kim olduğunu bilip bilmememiz önemsiz olmalı," diye devam etti sağduyulu bir sesle.

Yanıt vermedim. En güvenlisi buymuş gibi geliyordu. Bakıştık.

"Kuşkusuz bunun doğru olduğunu görebiliyorsundur. Eğer doğru *değilse...*" diye devam etti ikna edici bir şekilde ama babam sözünü kesti.

"Bununla ben ilgilenirim. Çocuk yalan söylüyor." Bana dönerek ekledi: "Odana git."

Duraksadım. Bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordum ama babam bu ruh halindeyken söylesem de, söylemesem de olacağını biliyordum. Çenemi çıkardım ve gitmek üzere döndüm. Babam, masadan bir kırbaç alarak takip etti.

"O," dedi müfettiş sertçe, "benim kırbacım."

Babam onu duymazdan geldi. Müfettiş ayağa kalktı. "O *benim* kırbacım, dedim," diye tekrarladı, sert ve uğursuz bir tınıyla.

Babam duraksadı. Aksi bir jestle kırbacı masaya fırlattı. Dik dik müfettişe baktı ve sonra dönüp arkamdan geldi.

Annemin nerede olduğunu bilmiyordum. Belki de babamdan korkuyordu. Mary geldi ve hafif teselli sesleri çıkararak yaralarımı temizledi. Yatmama yardım ederken biraz ağladı ve sonra kaşıkla bana çorba içirdi. O yanımdayken cesur görünmek için elimden geleni yaptım ama gittiği zaman yastığım gözyaşlarıyla ıslandı. Artık onları getiren, vücudumdaki acılar değildi, kızgınlık, kendinden nefret ve küçük düşmüşlüktü. Üzüntü ve acı içinde elimdeki sarı kurdeleyle kahverengi bukleyi sıktım.

"Dayanamadım, Sophie," diye ağladım. "Dayanamadım."

6

Akşam her şey sakinleştiğinde Rosalind'in benimle konuşmaya çalıştığını fark ettim. Diğerleri de endişe içinde, neler olduğunu soruyordu. Onlara Sophie'yi anlattım. Artık sır değildi. Şaşırdıklarını hissedebiliyordum. Kusurlu bir kişinin –en azından küçük bir kusuru olan birinin– bize anlatıldığı gibi canavar olmadığını açıklamaya çalıştım. Farklılığı, kişilikte bir değişikliğe neden olmuyordu. En azından Sophie için durum böyleydi.

Bunu kuşkuyla karşıladılar. Bize öğretilen şeyler kabullenmelerini engelliyordu ama onlara anlattıklarımın benim için doğru olduğunu çok iyi biliyorlardı. Düşüncelerinizle konuşurken yalan söyleyemezsiniz. Bir Sapmanın iğrenç ya da kötü olmayabileceği fikri yeniydi ve onunla mücadele ediyorlardı ama başarılı bir şekilde değil. Bu koşullar altında bana fazla teselli veremiyorlardı ve teker teker sohbetten kaybolduklarıı zaman üzülmedim. Uykuya daldıklarını biliyordum.

Ben de bitkindim ama uyumam uzun sürdü. Orada uzanıp güneye, Uçdiyar'ın kuşkulu güvenliğine doğru uzaklaşan Sophie ile anne babasını hayal ettim. İhanetimden incinmeyecek kadar uzakta olduklarını umut ediyordum çılgınca.

Uykum rüyalarla doluydu. Yüzler ve insanlar huzursuzca akıp geçiyordu. Sahneler de. Bir kez daha, hep birlikte avluda dikildiğimiz ve babamın Sapkın olarak ilan ettiği Sophie'yi

kurban ettiği rüyayı gördüm. Sonra da durmasını haykıran kendi sesime uyandım. Tekrar uyumaya korkuyordum ama uyudum ve bu sefer rüyam çok farklıydı. Yine deniz kenarındaki büyük şehri, evleri, sokakları, gökyüzünde uçan şeyleri gördüm. Bu rüyayı görmeyeli seneler olmuştu ama hâlâ tıpatıp aynı görünüyordu ve anlaşılmaz bir şekilde, bu beni yatıştırdı.

Sabah annem gelip beni yokladı. Mesafeli ve kızgındı. Mary ipleri eline aldı ve gün boyu yataktan çıkmamama karar verdi. Yüz üstü yatacaktım, kıpırdanmayacaktım, böylece sırtım daha çabuk iyileşecekti. Talimatlara uysallıkla boyun eğdim çünkü onun dediği gibi yapmak kesinlikle daha rahattı. Bu yüzden orada yattım ve acılarım geçip ayağa kalkabildiğim zaman kaçmak için ne tür hazırlıklar yapmam gerektiğini düşündüm. Atla kaçmanın çok daha iyi olacağına karar verdim ve sabahın büyük kısmını bir at çalıp Uçdiyar'a gitmek için plan yaparak geçirdim.

Öğleden sonra müfettiş geldi; bana bir torba dolusu tereyağlı şeker getirmişti. Bir an için, ondan Uçdiyar'ın gerçek doğası hakkında bir şeyler öğrenmeyi aklımdan geçirdim, kayıtsızca elbette, hiçbir şey belli etmeden. Ne de olsa, Sapkınlıklar konusundaki uzmanlığı sayesinde onlar hakkında başka herkesten daha bilgili olmalıydı. Ama bir daha düşününce, bunun akıllıca olmayacağına karar verdim.

Müfettiş nazik ve anlayışlıydı ama bir görevi vardı. Dost canlısı bir tavırla şekerlerden birini ağzına attı ve sordu:

"Wenderlerin çocuğunu ne zamandır tanıyorsun, adı neydi, bu arada?"

Söyledim. Artık bir zararı olmazdı.

"Sophie'nin Sapkın olduğunu ne kadar zamandır biliyorsun?"

Gerçeği söylemenin işleri daha da kötüye götüremeyeceğini düşündüm.

"Epey uzun zamandır," diye itiraf ettim.

"Peki, ne kadar?"

"Yaklaşık altı ay, sanırım," dedim ona.

Kaşlarını kaldırdı ve ciddileşti.

"Bu kötü, biliyorsun," dedi. "Gerçeğin gizlenmesine yardım ve yataklık dediğimiz şey bu. Yanlış olduğunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Başımı eğdim. Onun sabit bakışları altında rahatsızca kıpırdandım ve sonra durdum çünkü kıpırdanmak sırtımı acıtıyordu.

"Kilisede söyledikleri şeylere benzemiyor gibi geldi," diye açıklamaya çalıştım. "Dahası, çok küçük parmaklardı."

Müfettiş bir şeker daha aldı ve torbayı bana doğru itti.

"... ve her ayağın beş parmağı olmalıdır," diye alıntı yaptı. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Evet," diye itiraf ettim keyifsizce.

"Eh, tarifin her parçası tüm diğerleri kadar önemlidir. Bir çocuk bu şekilde doğmazsa, o zaman insan değildir ve bu, bir ruhu olmadığı anlamına gelir. Tanrı'nın suretinde yaratılmamıştır, bir taklittir ve taklitlerde her zaman bir kusur bulunur. Kusursuzluğu yalnızca Tanrı yaratır, bu yüzden Sapkınlar pek çok açıdan bize benzese de, gerçekten insan olamazlar. Onlar tamamen farklı şeylerdir."

Bunu düşündüm.

"Ama Sophie gerçekte *hiç* farklı değil, yani başka açılardan değil," dedim ona.

"Büyüdüğün zaman daha kolay anlayabileceksin ama tarifi biliyorsun ve Sophie'nin Sapkın olduğunu fark etmiş olmalısın. Neden babana ya da bana ondan bahsetmedin?"

Ona, babamın çiftlikteki Sapkınlara uyguladığı şeyi, Sophie'ye yaptığı rüyamdan bahsettim. Müfettiş birkaç saniye boyunca düşünceli düşünceli bana baktı ve sonra başını salladı.

"Anlıyorum," dedi. "Ama sapma olan insanlarla hayvanlar aynı muameleyi görmüyor."

"Onlara ne oluyor?" diye sordum.

Yanıt vermekten kaçındı. Sözlerine devam etti:

"Biliyorsun, adını raporuma dahil etmek görevim. Ama baban çoktan eyleme geçtiğinden, sanırım dahil etmesem de olur. Ama bu çok ciddi bir mesele. Şeytan bizi zayıflatmak ve baştan çıkararak Arılıktan uzaklaştırmak için aramıza Sapkınlar gönderir. Bazen neredeyse kusursuz şekilde taklit yapabilecek kadar akıllıdırlar. Bu yüzden, ne kadar küçük olursa olsun, Şeytan'ın hatasını yakalayabilmek için gözlerimizi açık tutmalıyız ve bir tane gördüğümüz zaman hemen bildirmeliyiz. Gelecekte bunu hatırlayacaksın, değil mi?"

Bakışlarından kaçındım. Müfettiş müfettişti ve önemli biriydi; yine de, Sophie'yi Şeytan'ın gönderdiğine inanamazdım. Ayaklarındaki küçücük parmakların neden bu kadar önemli olduğunu da anlamakta güçlük çekiyordum.

"Sophie benim arkadaşım," dedim. "En iyi arkadaşım."

Müfettiş bana bakmaya devam etti ve sonra başını iki yana sallayarak içini çekti.

"Sadakat büyük bir erdemdir ama sadık olacağın kişiyi yanlış seçmek diye bir şey vardır. Bir gün daha büyük bir sadakat gerektiğini anlayacaksın. Irkın Arılığına sadakat..." Kapı açılınca sustu. Babam içeri girdi.

"Onları yakaladılar, üçünü de," dedi müfettişe ve tiksintiyle bana baktı.

Müfettiş hemen ayağa kalktı ve birlikte odadan çıktılar. Kapalı kapıya bakakaldım. Sonra utancım öyle büyük bir tokat gibi çarptı ki tepeden tırnağa titremeye başladım. Gözyaşları yanaklarımdan sel gibi akıyordu ve kendi hıçkırıklarımı duyabiliyordum. Susmaya çalıştım ama yapamadım. Sırtımın acısını unutmuştum. Babamın verdiği haberin ıstırabı bundan çok daha büyüktü. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki, boğuluyordum.

Biraz sonra kapı yine açıldı. Yüzümü duvara çevirmiştim ve dönmedim. Ayak sesleri odayı aştı. Biri elini omzuma koydu. Müfettişin sesi konuştu:

"Senin yüzünden değil, eski dostum. Senin hiç ilgin yoktu. Onları tamamen tesadüf eseri, otuz kilometre kadar uzakta, bir devriye kolu buldu."

Birkaç gün sonra Axel amcama, "Ben kaçacağım," dedim.

İşini bıraktı ve düşünceli düşünceli testeresine baktı.

"Ben olsam yapmazdım," diye öğütledi. "Genelde pek işe yaramaz. Dahası," diye ekledi, biraz duraksadıktan sonra, "nereye kaçacaksın ki?"

"Ben de sana bunu sormak istemiştim," diye açıkladım.

Başını iki yana salladı. "Hangi bölgeye gidersen git Normallik Sertifikanı görmek isteyecekler," dedi bana." O zaman kim olduğunu ve nereden geldiğini anlayacaklar."

"Uçdiyar'da öyle olmaz," dedim.

Bana bakakaldı. "Yaşayan İnsanlar Adına, Uçdiyar'a gitmek istemezsin. Orada hiçbir şeyleri yok, yeterince yiyecekleri bile yok. Çoğu yarı aç, yarı tok yaşıyor, bu yüzden baskınlar düzenliyorlar. Hayır, tüm zamanını sırf hayatta kalmaya çalışarak geçirirsin ve ölmediğin için kendini şanslı sayarsın."

"Ama başka yerler olması lazım," dedim.

"Ancak seni oraya götürecek gemi bulursan, o zaman bile..." Başını yine iki yana salladı. "Deneyimlerime göre," dedi, "sırf hoşuna gitmediği için bir şeyden kaçarsan, kaçtığında bulacaklarını da sevmezsin. Ama bir şeye *doğru* koşmak, işte o farklı bir mesele. Peki sen neye doğru koşmak istiyorsun? Beni dinle, burası çoğu yerden daha iyi. Hayır, kaçmana karşıyım, Davie. Birkaç sene sonra, büyüyüp erkek olduğunda ve kendi başının çaresine bakabildiğinde farklı olabilir. Her durumda, o zamana kadar dayanmak daha doğru olur; onların seni yakalayıp geri getirmesinden çok daha iyi."

Bunda haklılık payı vardı. "Küçük düşmek" ifadesinin anlamını öğrenmeye başlamıştım ve şu anda daha fazlasını istemiyordum. Ama onun söylediklerine bakarak, nereye gideceğim meselesini çözmek o zaman bile kolay olmayacaktı. Labrador'un dışındaki dünya hakkında bilgi edinerek hazırlanmak daha mantıklı olacakmış gibi görünüyordu. Ona, dünyanın neye benzediğini sordum.

"Tanrısız," dedi bana. "Gerçekten de çok tanrısız."

Babamın vereceği, bilgilendirmeyen cinsten bir yanıttı. Axel amcadan duymak beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve öyle de söyledim. Sırıttı.

"Tamam, Davie, evlat. Bu adil. Boşboğazlık etmediğin sürece, sana bir şeyler anlatabilirim."

"Sır olarak saklamaktan mı bahsediyorsun?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Tam olarak değil," dedi. "Ama insanlar bir şeyin şu şekilde olduğuna inanmaya alışıksa ve vaizler de gerçekten öyle olduğuna inanmalarını istiyorsa, fikirlerini allak bullak ettiğin için sana teşekkür etmezler. Tersine, başın belaya girer. Rigo'daki denizciler bunu kısa zamanda öğrendi, bu yüzden genellikle

yalnızca başka denizcilere anlatıyorlar. İnsanların geri kalanı dışarısının tamamen Karatopraklar olduğuna inanmak istiyorsa, bırak inansınlar; onların inancı gerçeği değiştirmiyor, ama barış ve huzur sağlıyor."

"Kitabım her yerin ya Karatopraklar ya da Uçdiyar olduğunu söylüyor," dedim ona.

"Öyle söylemeyen başka kitaplar var ama onları pek sık göremezsin, değil burası gibi kırsal bölgelerde, Rigo'da bile," dedi. "Ama denizcilerin söylediği her şeye inanmak da olmaz, söylemiş olayım. Aynı yeri anlattığını düşünen iki denizcinin gerçekten de aynı yerden bahsettiğinden bile emin olamazsın. Ama dünyayı biraz gördüğün zaman, Waknuk'tan baktığında düşündüğünden çok daha tuhaf bir yer olduğunu anlamaya başlarsın. Bu yüzden, söyleyeceklerimi kendine sakla, tamam mı?"

Saklayacağıma dair temin ettim onu.

"Tamam. Eh, mesele şu..." diye başladı.

Dünyanın geri kalanına ulaşabilmek için (diye anlattı Axel amca) ilk önce Rigo nehrinden aşağı giderek denizi bulmak gerekir. Dümdüz doğuya seyretmenin faydası yoktur çünkü ya deniz sonsuza dek sürer ya da aniden sona erer ve kenarından aşağı düşersiniz. Kimse kesin olarak bilmez.

Kıyıdan ayrılmadan kuzeye yol alırsanız ve kıyı batıya ve sonra güneye döndüğünde takip etmeye devam ederseniz, Labrador'un diğer kıyısına ulaşırsınız. Ya da dümdüz kuzeye giderseniz daha soğuk yörelere ulaşırsınız. Burada pek çok ada vardır ama üstlerinde yaşayan kuşlar ve deniz yaratıkları dışında pek az şey bulabilirsiniz.

Kuzeydoğuda bitkilerde pek fazla sapma görülmeyen büyük bir diyar vardır. Hayvanlar ve insanlar Sapkın *görünmez*

ama kadınlar çok uzun boylu ve güçlüdür. Ülkeye tamamen onlar hükmederler ve tüm işi onlar yaparlar. Erkeklerini yirmi dört yaşına kadar kafeslerde tutarlar ve sonra onları yerler. Gemisi batmış denizcileri de yerler. Ama kimse oraya gidip kaçmış biriyle karşılaşmadığından, bunu nereden bildiğimiz belli değildir. Yine de, diyar oradadır ve oradan dönüp inkâr eden biri de çıkmamıştır.

Benim tek bildiğim yön güney, oraya üç kez gittim. Güneye varmak için ırmak ağzından çıkarken kıyıyı geminin sancak tarafına alırsın. Üç yüz kilometre kadar sonra Newf Boğazı'na gelirsin. Boğaz genişlerken Newf kıyısını iskele tarafında tutarsın ve Lark'a uğrayıp temiz su ikmali yaparsın. Eğer Newf halkı verirse erzak da alırsın. Ardından bir süre güneydoğuya ve sonra güneye seyredersin; anakaranın kıyısı yine sancak tarafında belirir. Oraya vardığın zaman Karatopraklar olduğunu görürsün ya da en azından, çok kötü bir Uçdiyar bölgesi. Orada yetişen çok şey vardır ama yakından bakarsan hemen hemen hepsinin Sapkın olduğunu görebilirsin. Hayvanlar da vardır ve çoğu, bilinen hiçbir türe karşı Sapkınlık olarak sınıflandırılamayacak tuhaf yaratıklardır.

İlerlemeye devam edersen, bir iki gün boyunca kıyıda bol bol Karatopraklar bulursun, hiç kuşku yok. Kısa süre sonra büyük bir koyu dolanırsın ve hiç kesinti bulunmayan bir yere gelirsin. Her yer Karatopraktır.

Denizciler o yöreleri ilk gördüklerinde epey korkmuşlar. Her tür Arılığı geride bıraktıklarını, Tanrı'dan gittikçe uzaklaştıklarını, O'nun onlara yardım edemeyeceği bir yöreye geldiklerini hissetmişler. Karatopraklar'da yürürsen öleceğini herkes bilir. Denizcilerin hiçbiri kendi gözleriyle Karatopraklar'ı göreceğini sanmıyormuş. Ama onları ve geri döndüklerinde

konuştukları kişileri en çok endişelendiren şey, Tanrı'nın kanunlarına aykırı olan şeylerin, var olmaya hakları varmış gibi orada nasıl serpilip geliştikleriymiş.

İlk başta şaşırtıcı bir manzara olmalı. Dev, çarpık koçanlarıyla mısırların küçük ağaçlardan daha yüksek olduğunu görmüşler. Kayalarda dev mantarlar büyümüş ve metrelerce uzun kökleri saç tutamları gibi rüzgârla salınıyormuş. Bazı yerlerde mantar kolonileri o kadar büyükmüş ki, ilk bakışta büyük beyaz kayalar sanabilirmişsin. Fıçıya benzeyen ama küçük evler kadar büyük, dikenleri üç metre uzunluğunda sukkulentler görebilirmişsin. Uçurum tepelerinde büyüyen ve kalın, yeşil kablolara benzeyen uzantılarını otuz metre aşağıdaki denize salmış bitkiler varmış ve bunun tuzlu suya uzanmış bir kara bitkisi mi, yoksa bir şekilde kıyıya tırmanmış bir su bitkisi mi olduğunu merak edermişsin. Bu tür yüzlerce tuhaf şey varmış ve aralarında tek bir normal bitki göremezmişsin, kilometrelerce uzanan doğal biçime uygun olmayan bir ormanmış. Pek fazla hayvan yokmuş, bazen bir tane görür, ama ne olduğunu asla anlayamazmışsın. Pek çok kuş varmış, daha çok da deniz kuşları. İnsanlar bir iki kez uzakta uçan büyük şeyler görmüş ama o kadar uzaktaymışlar ki, ne olduğu pek kestirilememiş. Uçuşlarının kuşlarınkine benzemediği söyleniyor. Şer dolu, tuhaf bir diyar orası. Orayı gören pek çok kişi Arılık Kanunu ve müfettişler olmasa neler olabileceğini anlıyor.

Kötü ama en kötüsü bu değil.

Daha da güneyde, yalnızca kaba bitkilerin yetiştiği ama onların bile zayıf olduğu yöreler bulmaya başlıyorsun. Kısa süre sonra, kıyıların ardında otuz, kırk, altmış kilometre boyunca hiçbir şeyin hem de hiçbir şeyin büyümediği bir bölgeye geliyorsun.

Tüm kıyı şeridi siyah, haşin ve boş. Arkasındaki bölge dev bir kömür çölüne benziyor. Yamaçlar keskin kenarlı ve onları yumuşatacak hiçbir şey yok. Orada, denizde balık yok, yosun da, hatta çamur da ve bir gemi oradan geçtiğinde altına yapışmış midyeler ve yosunlar dökülüp gidiyor, gövde tertemiz kalıyor. Hiç kuş göremiyorsun. Siyah kumsallarda kırılan dalgalardan başka hiçbir şey hareket etmiyor.

Korkunç bir yer. Kaptanları, korkudan gemilerin uzaktan geçmesini emrediyor ve denizciler rahatlayarak denileni yapıyor.

Ama eskiden öyle olmasa gerek çünkü bir geminin kaptanı aptallık edip kıyıya yakın seyretmişti. Mürettebatı büyük taştan harabeler gördü. Doğal olamayacak kadar düzenli oldukları konusunda hepsi hemfikirdi ve Kadim Halk şehirlerinden birinin kalıntıları olduğunu düşündüler. Ama artık kimse o şehir hakkında bir şey bilmiyor. O gemideki adamların çoğu hastalanıp öldü. Kalanlar bir daha eskisi gibi olmadı. Bu yüzden başka hiçbir gemi o kıyılara yaklaşma riskine girmedi.

Kıyı, yüzlerce kilometre boyunca ölü, kara bölgelerle kesilen Karatopraklar olarak devam ediyor. Aslında, o kadar büyük bir bölge ki, oraya giden ilk gemiler vazgeçip geri döndü çünkü su ve erzak bulabilecekleri bir yere asla ulaşamayacaklarını düşündüler. Geri döndüler ve dünyanın sonuna dek bu şekilde devam ediyor olması gerektiğini söylediler.

Vaizler ve kilise adamları bunu duyduklarında memnun oldular çünkü onlar da aynı şeyi öğretiyorlardı ve bir süre için insanlar keşfetme arzusunu yitirdiler.

Ama sonra ilgi yine canlandı ve daha iyi donatılmış gemiler yine güneye yelken açtı. Bu gemilerde bulunan, Marther adlı bir gözlemci daha sonra günlüğünü yayımladı. Şuna benzer şeyler anlatıyordu:

Kara Kıyılar, Karatopraklar'ın en kötüsüdür. Onlara yaklaşmak ölümcül olacağından Kara Kıyılar hakkında kesin bir şey bilmiyoruz ama topraklar tamamen çorak ve bazı bölgelerde, karanlık geceler hafif bir ışık görülür.

Ama uzaktan yaptığımız gözlemler, Sağcı Kilise Partisi'nin öne sürdüğünün aksine, Kara Kıyılar'ın kontrolsüz sapmanın sonucu olduğu görüşünü doğrulamıyor. Buraların bir tür bulaşıcı hastalık gibi arı olmayan tüm yörelere yayılacağına dair herhangi bir kanıt yok. Aslında, tam tersi olası görünüyor. Yani, tıpkı Yabandiyar'ın işlenebilir hale gelmesi ve Karatopraklar'ın ağır ağır yerini yaşanabilir Uçdiyar bölgesine bırakması gibi, Karatopraklar'ın içindeki ölü kara bölgeler de küçülüyormuş gibi görünüyor. Gözlem yapılması gerektiğinden ayrıntıya inemiyoruz ama yapılabilen gözlemlerin her biri, bu korkunç ıssızlığa, en aşağılık biçimlere sahip de olsalar, canlı varlıkların yerleştiğini gösteriyor.

Marther'in günlüğünün buna benzer kısımları başını tutucu gruplarla büyük belaya soktu; çünkü Sapkınlıkların küfür olmadığını ve çok yavaşça da olsa, yaşanmaz toprakların geri kazanılmasını sağladığını ima ediyordu. Bu ve başka yarım düzine günah Marther'i mahkemeye düşürdü ve keşif gezilerinin yasaklanması için gösteriler yapıldı.

Bütün bu şamatanın ortasında, *Atılım* adlı, uzun zaman önce kaybolduğu sanılan ve umut kesilen bir gemi, Rigo'ya geri döndü. Mürettebatı azalmış, gemi hırpalanmıştı. Yelkenleri yamalı, mizana direği eğretiydi ve berbat durumdaydı ama zaferle Kara Kıyılar'ın ötesindeki diyarlara ulaşmayı başaran ilk gemi olma şerefini kazandığını iddia ediyordu. Kanıtlamak

için yanında altın, gümüş ve bakır süsler dahil pek çok eşya ve ambar dolusu baharat getirmişti. Kanıtı kabul etmek zorunda kaldılar ama baharat büyük sorun çıkardı çünkü Sapkın mı, yoksa arı türlerin ürünü mü olduklarını bilmek imkânsızdı. Tutucu kilise yandaşları, lekelenme korkusuyla baharata dokunmayı reddetti; diğerleri İncil'de bahsedilen türden baharatlar olduğuna inanmayı tercih etti. Nasıl olurlarsa olsunlar, baharat arayan başka gemilerin güneye yelken açmasına yetecek kadar kârlı çıktılar.

Oradaki diyarlar uygar değil. Çoğunun herhangi bir günah anlayışı yok ve bu yüzden Sapkınları engellemiyorlar; günah anlayışına sahip olan yerlerde ise her şeyi birbirine karıştırmışlar. Pek çoğu Mutantlardan utanmıyor; çocukları kusurlu çıktığında, yaşayacak ve kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenecek durumda oldukları sürece endişelenmiyor gibiler. Ama başka yerlerde, Sapkınları normal sayıyorlar. Bir kabilede erkeklerin de kadınların da hiç saçı ve kılı yok çünkü her türlü tüyü şeytanın işareti sayıyorlar. Bir başkasında, herkesin beyaz saçları ve pembe gözleri var. Bir yerde, el ve ayak parmakların perdeli değilse seni gerçek bir insan saymıyorlar. Bir diğerinde, çok memeli olmayan kadınların çocuk yapmasına izin vermiyorlar.

Tüm insanların tıknaz olduğu adalar var. Başkalarında herkes ince. Hem erkeklerin hem de kadınların Tanrı'nın gerçek sureti sanılabileceği adalar bile olduğu söyleniyor. Tek kusurları tamamen siyah olmaları, gerçi, boyları altmış santime düşmüş, kürk ve kuyruk geliştirmiş, ağaç tepelerinde yaşamaya başlamış Sapkın bir ırkla karşılaştırıldığında, buna inanmak bile kolay. Yine de, oralar hayal edemeyeceğin kadar garip; bir kez gördün mü, her şeyin mümkün olduğunu düşünmeye başlıyorsun.

O yöreler çok da tehlikeli. Denizdeki balıklar ve başka yaratıklar burada olduğundan daha büyük ve vahşi. Kıyıya çıktığında ne tür yerel Sapkınların seni nasıl karşılayacağını asla bilemiyorsun. Bazıları dost canlısı, bazıları ise sana zehirli oklar fırlatıyor. Bir adada yapraklara sarılmış biberden yapılmış bombalar fırlatıyorlar ve biber gözüne kaçtığında mızraklarla saldırıyorlar. Bilmek imkânsız.

Bazen, karşına çıkanlar dost canlısıysa, ne sen onların ne de onlar senin söylediklerini anlayabiliyor ama genellikle, biraz dinlediğin zaman sözcüklerinin çoğunun bizimkine benzediğini ama farklı telaffuz edildiğini görüyorsun. Tuhaf., rahatsız edici şeyler öğreniyorsun. Onların da Kadim Halk hakkında bizimkilerle hemen hemen aynı efsaneleri var, nasıl uçabildikleri, denizin üzerinde nasıl yüzen şehirler yapabildikleri, arada yüzlerce kilometre olsa bile nasıl her birinin bir diğeriyle konuşabildiği, vesaire. Ama en endişe verici olan, çoğunun yedi parmağı, dört kolu, tüm vücutlarını kaplayan kılları, altı memesi ya da başka kusurları olsa da Kadim Halk'ın gerçek biçiminin kendileri olduğunu düşünmeleri ve başka her şeyi Sapkın olarak görmeleri.

İlk başta aptalca geliyor ama kendinden bizim kadar emin daha fazla tür buldukça... eh, insan birazcık merak etmeye başlıyor. Kendi kendine soruyorsun: Ee, Tanrı'nın gerçek sureti hakkında *bizim* ne kanıtımız var? İncil'in, o zamanın insanlarının bize benzediğini yalanlayacak hiçbir şey söylemediğini görüyorsun ama diğer yandan İnsanın tarifini de vermiyor. Hayır, tarif Nicholson'ın *Tövbe*'sinden geliyor ve *Tövbe*'nin Büyük Gazap'tan nesiller sonra yazıldığını biliyoruz. O zaman acaba Nicholson kendisinin gerçek suret olduğunu biliyor muydu, yoksa öyle olduğuna mı inanıyordu?

Axel amcanın, Güneydeki yöreler hakkında anlatacak daha çok şeyi vardı ve hepsi kendi tarzında ilginç şeylerdi ama bana bilmek istediğim şeyi anlatmıyordu. Sonunda açık açık sordum.

"Axel amca, orada hiç şehir var mı?"

"Şehir mi?" diye yineledi. "Eh, orada burada kasabamsı bir yer buluyorsun. Kentak kadar büyük belki ama farklı şekilde yapılmış."

"Hayır," dedim. "Büyük yerler, demek istedim." Ona rüyamda gördüğüm şehri tarif ettim ama rüya olduğunu söylemedim.

Garip garip baktı. "Hayır, hiç öyle bir yer duymadım," dedi.

"Daha uzakta, belki. Senin gittiğinden daha mı uzakta?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Daha uzağa gidemezsin. Daha uzakta deniz yosunla dolu. Sapları kablo kadar kalın, yığın yığın yosun. Gemiler içinden geçemiyor ve bir kez girdin mi, çıkmakta bile güçlük çekiyorsun."

"Ah," dedim. "Şehir olmadığından emin misin?"

"Eminim," dedi. "Olsa şimdiye kadar duyardık."

Hayal kırıklığına uğramıştım. Beni Güney'e götürecek bir gemi bulsam bile oraya kaçmak Uçdiyar'a kaçmaktan çok daha iyi olmayacakmış gibi görünüyordu. Bir süreliğine umut beslemiştim ama şimdi rüyamda gördüğüm şehrin Kadim Halk'ın şehirlerinden biri olduğu fikrine geri dönmem gerekiyordu.

Axel amca gerçek suretin ne olduğu konusunda, yolculuklarının uyandırdığı kuşkular hakkında konuşmaya devam ediyordu. Uzun uzun anlattı ve bir süre sonra aniden durup şöyle sordu:

"Bütün bunları sana neden anlattığımı anlıyorsun, değil mi, Davie?"

Anladığımdan emin değildim. Dahası, bana öğretilen derli toplu, tanıdık dünya görüşündeki kusuru itiraf etmeye de gönülsüzdüm. Defalarca işittiğim bir ifade aklıma geldi.

"İmanını mı yitirdin?" diye sordum.

Axel amca hıhladı ve yüzünü buruşturdu.

"Vaiz lafları!" dedi ve bir an düşündü. "Sana anlatmaya çalıştığım," diye devam etti, "bir şeyi pek çok kişinin söylemesi o şeyi kanıtlamaz. Sana, gerçek suretin ne olduğunu kimsenin ama *kimsenin* bilmediğini söylüyorum. Hepsi bildiklerini *sanıyor*, tıpkı bizim bildiğimizi sandığımız gibi ama Kadim Halk'ın kendisinin doğru surete sahip olup olmadığını bile kanıtlayamıyoruz." Döndü ve uzun uzun bana baktı.

"Rosalind'le senin sahip olduğunuz bu 'farklılığın' sizi gerçek surete diğerlerinden daha fazla yaklaştırmadığını kim söyleyebilir? Ben söyleyemem. Belki Kadim Halk gerçek surete sahipti: Pekâlâ, onlar hakkında söyledikleri şeylerden biri, uzun mesafelerden birbirleriyle konuşabildikleri. *Biz* bunu artık yapamıyoruz ama sen ve Rosalind yapabiliyorsunuz. Bir düşün, Davie. Siz ikiniz surete bizden daha yakın *olabilirsiniz*."

Bir dakika kadar duraksadım ve sonra bir karar verdim.

"Yalnızca Rosalind ve ben değiliz, Axel amca," dedim ona. "Başkaları da var."

Şaşırdı. Bana baktı.

"Başkaları mı?" diye tekrarladı. "Kim onlar? Kaç kişiler?"

Başımı iki yana salladım.

"Kim olduklarını bilmiyorum, yani isimlerini demek istiyorum. İsimlerin şekilleri yok, bu yüzden onları birbirimize aktarmaya çalışmakla uğraşmadık. Kimin konuştuğunu bildiğin

gibi, kimin düşündüğünü biliyorsun, o kadar. Rosalind'in kim olduğunu tamamen tesadüf eseri öğrendim."

Axel amca bana ciddi ve huzursuzca bakmaya devam etti.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu yine.

"Sekiz," dedim. "Dokuz kişiydik ama bir oğlan yaklaşık bir ay önce sustu. Ben de sana bunu sormak istiyordum Axel amca, sence biri anlamış mıdır? Birilerinin bilip bilmediğini merak ediyoruz. Yani, eğer onun ne yaptığını anlamışlarsa..." Sonuca kendi başına varmasına izin verdim.

Biraz sonra başını iki yana salladı.

"Sanmıyorum. Büyük olasılıkla duyardık. Belki de o çocuk buralardan gitmiştir. Yakında mı yaşıyordu?"

"Sanırım, yani kesin olarak bilmiyorum," dedim, "ama gitseydi bize söylerdi, eminim."

"Biri öğrenmiş olsa da size söylerdi, sence de öyle değil mi?" dedi Axel amca. "Bu kadar ani olduğuna göre bana kaza geçirmiş gibi geliyor. Öğrenmeye çalışmamı ister misin?"

"Evet, lütfen. Susması bazılarımızı korkuttu," diye açıkladım.

"Pekâlâ." Başını salladı. "Bakalım, öğrenebilecek miyim. Oğlan, dedin. Muhtemelen buradan çok uzak değil. Yaklaşık bir ay önce. Başka bilgi var mı?"

Ona bildiğim pek az şeyi anlattım. Neler olduğunu öğrenmeye çalışacağını bilmek içimi rahatlatmıştı. Benzer bir şey olmadan bir ay geçtiği için biz kalanlar eskisinden biraz daha az endişeliydik ama hâlâ rahat hissetmiyorduk.

Ayrılmadan önce, gerçek suretten kimsenin emin olamayacağını hatırlamamı tembihledi.

Daha sonra neden öyle söylediğini anladım. Gerçek suretin ne olduğuna pek aldırış etmediğini de fark ettim. Kendimizi ve farklılığımızı daha iyi anladığımızda kapılacağımız korku ve

aşağılık hissini önlemeye çalışmasının bilgece olup olmadığını bilemiyorum. Bir süre daha değinmese iyi olabilirdi. Diğer yandan, uyanışın gerilimini bir parça azaltmış da olabilir.

Her durumda, şimdilik evden kaçmamaya karar verdim. Pratik güçlükler aşılmaz görünüyordu.

7

Kız kardeşim Petra'nın doğuşu, benim için gerçek bir sürpriz oldu. Diğerleri içinse daha olağan bir durumdu.

Önceki bir iki hafta boyunca evde kaynağı belirsiz, muğlak bir beklenti duygusu vardı ama kimse bundan bahsetmiyor, varlığını kabullenmiyordu. Bana söylemedikleri bir şey olduğu duygusunun gizemi, ancak bir gece bebek ağlaması duyduğumda çözüldü. Tanımamanın imkânsız olduğu, keskin bir feryattı ve kesinlikle evin içinden geliyordu. Ama sabah olduğunda kimse geceki sesten bahsetmedi. Gerçekten de, müfettiş çağrılıp, bunun gerçek surete sahip bir insan bebeği olduğunu belgelemeden önce kimse ondan bahsetmeyi düşünemezdi bile. Surete aykırı olduğu ve dolayısıyla sertifika hak etmediği gibi tatsız bir gerçek ortaya çıkarsa, kimse farkında olmamaya devam edecekti ve bu nahoş olay hiç olmamış sayılacaktı.

Hava aydınlanır aydınlanmaz babam bir seyisi ata bindirip müfettişi çağırmaya yolladı ve onun gelişini beklerken evdeki herkes endişesini, sıradan bir güne başlıyormuşuz gibi yaparak saklamaya çalıştı.

Saatler geçti. Seyis müfettişle birlikte dönmek yerine –ki babamın konumuna ve nüfuzuna sahip biri için beklenen buydu– müfettişin gün içinde uğramak için elinden geleni yapacağına dair nazik bir mesajla geldi.

Erdemli bir adam için bile, yerel müfettişiyle kavga etmek ve herkesin önünde ona hakaret etmek pek akıllıca değildir. Öcünü almak için müfettişin eline pek çok fırsat geçer.

Babam çok öfkelendi, âdet gereği neye öfkelendiğini itiraf edemediği için öfkesinin şiddeti de fazlaydı. Üstelik, müfettişin onu kızdırmaya çalıştığının pekâlâ farkındaydı. Bütün sabahı evde ve avluda oyalanarak, arada bir küçük meseleler yüzünden öfke patlamaları yaşayarak geçirdi ve bu yüzden herkes onun dikkatini çekmemek için ayakuçlarına basa basa dolaşmaya ve çok sıkı çalışmaya başladı.

Yeni doğan bir bebek, resmi olarak muayene edilip onaylanana kadar doğumu ilan edilmezdi. Resmi ilan ne kadar gecikirse kötü niyetli kişilerin gecikmenin sebebi hakkında spekülasyonlar üretmesi için o kadar zamanı olurdu. Nüfuzlu biri bebeğinin olası en erken zamanda belgelenmesini beklerdi. "Bebek" sözcüğü ağza alınamaz, hatta ima bile edilemezken, hepimiz annem hafif bir nezle yüzünden yataktaymış gibi yapmak zorundaydık.

Ablam Mary arada bir annemin odasına yollanıyordu ve zamanın geri kalanında kızlara emirler yağdırarak endişesini saklıyordu. Ben ilan zamanını kaçırmamak için yakınlarda oyalanmak zorunda hissediyordum. Babam çiftlikte kol gezmeye devam ediyordu.

Son iki bebekte sertifika verilmediğini herkes bildiğinden kuşku daha da büyüyordu. Bu seferki de talihsiz çıkarsa babamın, kanunun izin verdiği gibi, annemi evden gönderip göndermeyeceğine dair sessiz spekülasyonların babam da, müfettiş de farkında olmalıydı. Bu arada, müfettişin peşinden koşmak hem görgüsüzlük hem de utanç verici olacağından, kuşkulara elimizden geldiğince dayanmaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu.

Müfettiş ancak ikindi vakti, midillisinin sırtında sallana sallana geldi. Babam kendini toparladı ve onu karşılamaya çıktı. Resmi bir nezaket göstermek için gereken çaba bile onu boğuyordu. Müfettişin hiç acelesi yoktu. Aylak aylak atından indi ve hava durumu hakkında gevezelik ederek yavaşça eve yürüdü. Kıpkırmızı kesilmiş olan babam onu Mary'ye teslim etti ve Mary, müfettişi annemin odasına götürdü. Sonra, bekleyişlerin en kötüsü başladı.

Mary daha sonra, adamın "hımm..." ve "haa..." nidaları eşliğinde, vicdansızlık ölçüsünde uzun bir zaman boyunca, bebeği en ufak ayrıntısına kadar incelediğini anlattı. Ama müfettiş sonunda, ifadesiz bir yüzle odadan çıktı. Az kullanılan oturma odasında masanın başına oturdu ve bir süre tüy kaleminin ucunu sivriltmekle uğraştı. Sonunda kesesinden bir form çıkardı. Ağır ve dikkatli bir el yazısıyla, çocuğun gerçek bir kadın biçimine sahip olduğunu, gözle görülür herhangi bir kusuru bulunmadığını yazdı. Birkaç saniye boyunca, sanki tatmin olmamış gibi düşünceli düşünceli belgeye baktı. Tarih atıp imzalamadan önce eli biraz havada kaldı. Sonra dikkatle yazının üzerine kum dökerek kuruttu. Hâlâ hafif bir kararsızlık havasıyla, öfkeden köpürmekte olan babama uzattı. Aslında hiçbir kuşkusu yoktu, elbette, yoksa fikrini almak için bir başkasını çağırırdı; babam bunun da pekâlâ farkındaydı.

Artık Petra'nın varlığı kabullenilebilirdi. Bana resmi olarak yeni bir kız kardeşim olduğunu söylediler, biraz sonra da yanına götürdüler. Annemin yatağının yanında, bir beşikte yatıyordu.

Bana o kadar pembe ve buruşuk geldi ki, müfettişin onun suretinden nasıl o kadar emin olduğunu anlamadım. Yine de, onda yanlış görünen hiçbir şey yoktu ve bu yüzden sertifika-

sını almıştı. Bunun için kimse müfettişi suçlayamazdı; bebek gerçekten de yeni doğmuş normal bir bebeğin göründüğü gibi görünüyordu.

Biz sırayla bebeğe bakarken biri gelenek olduğu üzere ahır çanını çalmaya başladı. Çiftlikteki herkes işi bıraktı ve kısa süre sonra hepimiz şükran duası için mutfakta toplandık.

Petra'nın doğumundan iki üç gün sonra, ailemin tarihi hakkında, bilmemeyi tercih edeceğim bir şey öğrendim.

Annemle babamın yatak odasının yanındaki odada sessizce oturuyordum. Annem hâlâ yatıyordu. Her şey bir tesadüf ve strateji meselesiydi. Öğle yemeğinden sonra, ortalık sakinleşene ve bana iş verilmeden tabanları yağlama fırsatı çıkana kadar saklanmak için bulduğum yeni yerim burasıydı. Şimdiye dek kimse beni burada aramayı akıl etmemişti. Yarım saat kadar saklanmak yeterliydi. Normalde çok uygun bir odaydı ama şu anda ihtiyatla kullanılması gerekiyordu, çünkü odaların arasındaki ince duvar çatlamıştı ve annem beni duymasın diye ayakuçlarıma basa basa, çok dikkatli yürümem gerekiyordu.

O gün, insanların işlerine geri dönmesine yetecek kadar beklediğime karar vermiştim ki, iki tekerlekli bir at arabası eve yaklaştı. Pencerenin önünden geçerken dizginlerde Harriet teyzemin oturduğunu gördüm.

O zamana dek onu yalnızca sekiz, dokuz kere görmüştüm çünkü Kentak yönünde yirmi dört kilometre uzakta yaşıyordu. Tanıdığım kadarıyla onu seviyordum. Annemden üç yaş küçüktü. Aslında yüz hatları birbirinden çok farklı değildi ama Harriet teyzeminki biraz daha yumuşaktı. Bu yüzden de insan üzerinde bıraktıkları etki bambaşkaydı. Ona bakarken, başka

koşullar altında annemin nasıl görüneceğini hayal ederdim. Harriet teyzemle konuşmak da daha kolaydı; insanın moralini bozan, sırf yanlışlarınızı düzeltmek için dinlemek gibi bir alışkanlığı yoktu.

Çoraplı ayaklarımla dikkatlice pencereye yaklaştım ve onun atı bağlamasını, arabadan beyaz bir bohça alıp eve taşımasını izledim. Kimseyle karşılaşmamış olmalıydı çünkü birkaç saniye sonra ayak sesleri kapının önünden geçti ve yan odanın kapı çengeli tıkırdadı.

"Niye, Harriet!" diye bağırdı annem şaşkınlıkla. Pek de memnun bir ses değildi. "Ne çabuk geldin! Onca yoldan minicik bir bebek getirdiğini söylemeyeceksin, herhalde!"

"Biliyorum," dedi Harriet teyze, annemin sesindeki paylamayı kabul ederek, "ama getirmek zorundaydım, Emily. Getirmek zorundaydım. Bebeğinin erken geldiğini duydum, bu yüzden, ah, işte burada! Ah, çok tatlı, Emily. Çok tatlı bir bebek." Bir duraksama oldu. Sonra ekledi: "Benimki de tatlı, değil mi? Harika bir bebecik değil mi?"

Beni pek de ilgilendirmeyen karşılıklı tebrikler sürdü. Ben bebeklerin diğer bebeklerden farklı görünmediğini düşünüyordum.

"Çok memnun oldum, tatlım," dedi. "Henry çok sevinmiş olmalı."

"Elbette sevindi," dedi Harriet teyze ama tavrında tuhaf bir şey vardı. Ben bile anladım. Telaşla devam etti: "Bir hafta önce doğdu. Ne yapacağımı bilemedim. Sonra senin bebeğinin de erken doğduğunu ve onun da kız olduğunu duyduğumda, Tanrı duama yanıt vermiş gibi hissettim." Duraksadı ve sonra Kayıtsız görünmeye çalışarak: "Sertifikasını aldın mı?"

"Elbette," dedi. Annem, alınmaya hazırmış gibi, sert bir sesle konuşmuştu. O sese eşlik eden yüz ifadesini biliyordum. Bir daha konuştuğunda sesinde rahatsız edici bir şey vardı.

"Harriet!" dedi keskin bir sesle. "Sertifika *almadığını* mı söyleyeceksin bana?"

Teyzem yanıt vermedi ama bastırmaya çalıştığı hıçkırığını duydum. Annem soğuk ve ısrarlı bir sesle, "Harriet, çocuğu göreyim... doğru düzgün," dedi.

Birkaç saniye boyunca teyzemin hıçkırıklarından başka hiçbir şey duymadım. Sonra, titrek bir sesle, "O kadar küçük bir şey ki, bak! Hiç önemli değil," dedi.

"*Hiç önemli değil mi!*" diye azarladı annem. "Doğurduğun canavarı evime getirme küstahlığı gösteriyorsun ve sonra bana *hiç önemli değil* diyorsun!"

"*Canavar mı?*" Harriet teyzem tokat yemiş gibi konuşuyordu. "Ah! Ah! Ah!" Hafif hafif inlemeye başladı.

Bir süre sonra annem, "Müfettiş çağırmaya cesaret edememene şaşmamak gerek," dedi.

Harriet teyzem ağlamaya devam etti. Annem hıçkırıkların dinmesini bekledi. Sonra:

"Neden buraya geldiğini bilmek istiyorum, Harriet. Onu neden buraya getirdin?"

Harriet teyzem burnunu sildi. Donuk, ifadesiz bir sesle konuştu: "Doğduğu zaman onu gördüğümde kendimi öldürmek istedim. Küçücük bir şey olduğu halde onu asla onaylamayacaklarını biliyordum. Ama öldürmedim çünkü bir şekilde onu kurtarabileceğimi düşündüm. O harika bir bebek, o şey dışında. Harika bir bebek, değil mi?"

Annem hiçbir şey söylemedi. Harriet teyze devam etti:

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama umudum vardı. Onlar bebeğimi almadan önce biraz daha saklayabilirdim,

bildirmek için verilen bir aylık süre boyunca. En azından bu kadar alıkoymaya karar verdim."

"Ya Henry? O ne diyor?"

"O... o hemen bildirmemiz gerektiğini söyledi. Ama ona izin vermedim, yapamadım, Emily. *Yapamadım.* Yüce Tanrım, üçüncü kez olmaz! Onu alıkoydum ve dua ettim. Dua ettim ve umut besledim. Sonra senin bebeğinin erken geldiğini duyunca, belki de Tanrı'nın dualarıma yanıt verdiğini düşündüm."

"Gerçekten, Harriet," dedi annem soğuk bir sesle. "Bunun ne alakası var? Ne demek istediğini anlamıyorum," diye ekledi anlamlı anlamlı.

"Düşündüm ki," diye devam etti Harriet teyze morali bozularak ama kendini sözcükleri söylemeye zorlayarak, "bebeğimi sana bırakıp seninkini ödünç alırsam..."

Annem duyduklarına inanamıyormuş gibi inledi. Söyleyecek söz bulamamıştı anlaşılan.

"Yalnızca bir iki günlüğüne, sertifika alana kadar," diye devam etti Harriet teyze inatla. "Sen benim kardeşimsin, Emily. Ablam, dünyada bebeğimi alıkoymama yardım edecek tek insan."

Yine ağlamaya başladı. Bir başka uzun sessizlik oldu ve sonra annemin sesini duydum:

"Hayatım boyunca bu kadar rezil bir şey duymadım. Buraya gelip ahlaksız, kanunsuz bir suça ortak olmamı önermen... delirmiş olmalısın, Harriet. Sana bebeğimi ödünç..." Koridorda babamın ayak seslerini duyunca sustu.

"Joseph," dedi, o içeri girerken. "Harriet'i evden gönder. Buradan gitmesini ve şunu da yanında götürmesini söyle."

"Ama," dedi babam şaşkın bir sesle, "Harriet'ı mı?"

Annem durumu ayrıntılarıyla açıkladı. Harriet teyzeden ses çıkmıyordu. Sonunda babam inanmakta güçlük çekiyormuş gibi sordu:

"Bu doğru mu? Buraya bu yüzden mi geldin?"

Harriet teyze yavaşça, bitkinlik içinde yanıt verdi:

"Bu üçüncü. Diğerlerinde olduğu gibi bebeğimi alacaklar. Buna dayanamam, bir daha olmaz. Henry beni kovacak, sanırım. Ona doğru düzgün çocuklar veren başka bir eş bulacak. Benim için dünyada hiçbir şey kalmayacak, hiçbir şey. Buraya duygudaşlık ve yardım umuduyla geldim. Bana yardım edebilecek tek kişi Emily. Ben... ben artık umut beslememin ne kadar aptalca olduğunu görebiliyorum."

Kimse buna yanıt vermedi.

"Pekâlâ, anlıyorum. Artık gideceğim," dedi ölgün bir sesle.

Babam, tavrından kuşku edilmesine izin verecek bir adam değildi.

"Buraya, Tanrı'dan korkan bir aileye böyle bir öneriyle gelmeye nasıl cüret edebildiğini anlamıyorum," dedi. "Daha da kötüsü, bir zerre olsun utanç veya pişmanlık göstermiyorsun."

Harriet teyze kararlı bir sesle karşılık verdi:

"Neden utanacakmışım? Utanacak hiçbir şey yapmadım ben. *Utanmıyorum,* yalnızca yenildim."

"Utanmıyor musun!" diye tekrarladı babam. "Yaratıcını alaya alan bir şey üretmekten utanmıyorsun! Kendi kız kardeşini suç ortaklığına teşvik etmekten utanmıyorsun!" Derin bir nefes aldı ve bir vaaza girişti: "Tanrı'nın düşmanları kuşattı bizi. Bizim aracılığımızla O'na saldırmaya çalışıyorlar. Gerçek sureti çarpıtmak için bıkıp usanmadan çabalıyorlar; zayıf olanlarımız aracılığıyla ırkı yozlaştırmaya teşebbüs ediyorlar. Günah işledin, kadın! Kalbinin içine bak, günah işlediğini göreceksin.

Günahın savunmamızı zayıflattı ve düşman senin aracılığınla saldırdı. Seni koruması için elbisenin üzerinde haç taşıyorsun ama O'nu yüreğinde taşımamışsın. Saflık için, kirliliğe karşı her an tetikte olmamışsın. Bu yüzden bir Sapkın doğurdun ve gerçek suretten *her tür* sapma günahtır. Sen bir leke ürettin."

"Küçücük, zavallı bir bebek!"

"Sana kalsa büyüyüp üreyecek, kirliliği yayacak, çevremizi mutantların ve canavarların kuşatmasına sebep olacak bir bebek. İnsanların iradesinin ve inancının zayıf olduğu yerlerde olan buydu. Burada *asla* olmayacak. Bizim atalarımız gerçek surete sahipti. Bize bir miras bıraktılar. Hepimize ihanet etmene izin verebilir miyiz? Atalarımızın boş yere yaşamış olmasına? Utan, utan! Şimdi git! Meydan okumayla değil, tevazuyla dön evine. Kanuna uyarak çocuğunu bildir. Sonra kefaretini öde ki, arınabilesin. Ve dua et. Dua etmek için çok nedenin var. Sahte bir suret üreterek günah işlemekle kalmadın, aynı zamanda kibre kapılarak kanuna karşı çıktın ve niyetinle de günah işledin. Ben merhametli bir adamım, seni şikâyet etmeyeceğim. Vicdanını temizlemek sana kalmış; dizlerinin üstüne çöküp dua etmek, diğer günahlarınla birlikte niyetinin de affedilmesi için dua etmek de."

İki hafif ayak sesi duyuldu. Harriet teyze onu kaldırırken bebek hafifçe sızlandı. Teyzem kapıya gitti, çengeli kaldırdı ve duraksadı.

"Dua edeceğim," dedi. "Evet, dua edeceğim." Sustu ve sonra daha sakin, daha sert bir sesle devam etti: "Bu iğrenç dünyaya merhamet getirmesi için Tanrı'ya dua edeceğim. Zayıflara acıma, mutsuzlara ve talihsizlere sevgi getirmesi için. Bedenindeki küçücük bir leke yüzünden bir çocuğun acı çekmesinin ve ruhunun lanetlenmesinin gerçekten de onun buyruğu mu

olduğunu soracağım. Kendini beğenmişlerin kalplerinin kırılması için de dua edeceğim."

Sonra kapı kapandı ve teyzemin yavaşça koridordan geçtiğini duydum.

İhtiyatla pencereye gittim ve onun dışarı çıkmasını, beyaz bohçayı nazikçe arabaya bırakmasını izledim. Teyzem durup birkaç saniye ona baktı, sonra atı çözdü, eyere tırmandı, bohçayı kucağına alıp bir koluyla pelerinine sardı.

Döndü ve o manzara zihnime kazındı. Koluna yatırdığı bebek, yarı açık pelerini, altından görünen açık kahverengi elbisesine işlenmiş örgü kenarlı haç deseninin üst kısmı; granit kadar sert bir ifadeyle eve bakan, hiçbir şey görmeyen gözler...

Sonra dizginleri silkeledi ve uzaklaştı.

Arkamda, yan odada, babam konuşuyordu.

"Sapıklık! Bebekleri değiştirme teşebbüsü göz ardı edilebilir; bazen kadınlar bu gibi zamanlarda tuhaf fikirlere kapılabiliyor. Çocuğu bildirdiği sürece, bunu göz ardı etmeye hazırdım. Ama sapıklık başka mesele. O hem utanmaz hem de tehlikeli bir kadın; senin kardeşinde böyle bir kötülük görebileceğime inanmazdım. Senin de iki kere kefaret ödediğini bile bile ona yardım edebileceğini düşünmesi! Evimde sapık düşüncelerini dile getirmesi! Bunu asla göz ardı edemem."

"Belki de ne dediğinin farkında değildi," dedi annemin sesi kararsızca.

"O zaman farkına varsa iyi olacak. Anlamasını sağlamak bizim görevimiz."

Annem yanıt verecek oldu ama sesi çatladı. Ağlamaya başladı. Daha önce ağladığını hiç duymamıştım. Babam yüreklerimizdeki ve davranışlarımızdaki Arılığa ek olarak düşüncelerimizde de Arı olmamız gerektiğini açıklamaya, bunun kadınlar

için özellikle önemli olduğunu anlatmaya devam etti. O konuşurken ben ayakuçlarıma basa basa uzaklaştım.

Bebeğin "küçücük" kusurunun ne olduğunu çok merak ediyordum. Sophie'ninki gibi fazladan bir ayak parmağı olabilir miydi yalnızca? Ama asla öğrenemedim.

Ertesi sabah Harriet teyzenin cesedinin ırmakta bulunduğu haberini bana verdiklerinde, kimse bir bebekten bahsetmedi.

8

Haberi aldığımız günün akşamında babam dualarımıza Harriet teyzeyi de ekledi, ama ondan sonra teyzemden bir daha bahsedilmedi. Benimki dışında tüm hafızalardan silinmişti sanki. Benim anılarımda ise çok netti; yalnızca sesini duymuş olsam da ona bir şekil vermiştim: Umutsuz bir yüzle dimdik duruyor ve "*Utanmıyorum*, yalnızca yenildim," diyordu. Onu en son gördüğüm haliyle, başını kaldırmış eve bakarken de hatırlıyordum.

Onun nasıl öldüğünü kimse bana açıklamadı ama kazayla olmadığını biliyordum. Kulak misafiri olduklarımda anlamadığım çok şey vardı, buna rağmen benim için bugüne kadarki en rahatsız edici olaydı. Kavrayamadığım bir sebepten, Sophie'nin başına gelenler yüzünden hissettiğimden çok daha büyük bir güvensizlik duygusuyla korkuya kapılmama neden olmuştu. Geceler boyunca rüyamda Harriet teyzemi gördüm; iri iri açılmış gözlerini boşluğa dikmiş, beyaz bohçaya sarılarak ırmakta yatıyordu ve sular saçlarını bembeyaz yüzünün çevresinde dalgalandırıyordu. Ve ben korkuyordum...

Bu sırf, bebek diğer bebeklerden bir şekilde azıcık farklı diye olmuştu. Bir şeyi fazla veya eksikti ve bu yüzden Tarif'e tam olarak uymuyordu. Tam olarak doğru olmasını, diğer insanlara tam olarak benzemesini engelleyen "küçücük bir şey" vardı.

Mutant demişti babam ona. Mutant! Duvar panellerindeki metinlerin bazılarını düşündüm. Bir misafir vaizin vaazını hatırladım; kürsüden gürlerken sesindeki küçümsemeyi: "*Mutant lanetlenmiştir!*"

Mutant lanetlenmiştir. Yalnızca insan ırkının değil, Tanrı'nın yarattığı tüm türlerin düşmanı olan Mutant. İnsanların içindeki Şeytan tohumu. İlahi düzeni yok etmek ve Tanrı'nın iradesinin yeryüzündeki kalesi olan topraklarımızı Uçdiyar'daki gibi şehevi bir kargaşaya boğmak amacıyla, dünyaya doğmak için durmaksızın çabalayan Şeytan'ın tohumu. Diyarımızı, Axel amcanın bahsettiği, bitkilerin, hayvanların ve insansıların Sapkınlar doğurduğu Güneydeki topraklar gibi kanunsuz bir yere dönüştürmeye çalışan, gerçek suretin yerini ismi bile bulunmayan yaratıklara bıraktığı, iğrenç bitkilerin serpildiği ve şer ruhların ahlaksız fantezilerle Tanrı'yı alaya aldığı bir yere dönüştürmeye çalışan Şeytan'ın tohumu.

Küçük bir fark, "küçücük bir şey" ilk adımdı.

O gecelerde içtenlikle dua ettim.

"Tanrım," dedim, "lütfen, lütfen, Tanrım, ben de diğer insanlar gibi olayım. Farklı olmak istemiyorum. Yarın sabah uyandığımda ben de tıpkı herkes gibi olayım, olmaz mı, lütfen, Tanrım, lütfen!"

Ama sabahleyin kendimi sınadığımda Rosalind'i veya diğerlerinden birini sezdim ve duanın hiçbir şeyi değiştirmediğini anladım. Bir önceki gece yatağına uzanan aynı kişi olarak kalkmak, büyük mutfağa gitmek ve duvar paneline bakarak kahvaltı etmek zorundaydım. Artık panel, mobilyaların sıradan bir parçası değildi, TANRI'NIN VE İNSANIN GÖZÜNDE MUTANT LANETLİDİR! sözleriyle bana bakıyor gibiydi.

Bense korkmaya devam ettim.

Duanın işe yaramadığı beşinci geceden sonra, Axel amca beni kahvaltı sofrasından kalkarken yakaladı ve onunla gidip sabanı tamir etmesine yardım etmemi istedi. Birkaç saat saban üzerinde çalıştıktan sonra mola verdik ve demirhaneden çıkıp sırtımızı duvara yaslayarak güneşte oturduk. Bana bir parça yulaf ekmeği verdi ve bir iki dakika ekmeklerimizi çiğnedik.

Sonra, "Eh, söyle bakalım, Davie," dedi.

"Neyi söyleyeyim?" dedim aptal aptal.

"Son birkaç gündür seni hasta ediyormuş gibi görünen her neyse onu," dedi bana. "Derdin nedir? Biri mi öğrendi?"

"Hayır," dedim. Çok rahatlamış göründü.

"Ee, ne oldu, o zaman?"

Ona Harriet teyzemi ve bebeği anlattım. Daha sözlerimi bitirmeden gözyaşlarına boğulmuştum, biriyle paylaşmak o kadar rahatlatıcıydı ki.

"Arabaya binip giderkenki yüzü..." diye açıkladım. "Daha önce kimsenin öyle baktığını görmedim. Devamlı suyun içinde görüyorum onu."

Sözlerimi bitirirken başımı kaldırıp baktım. Yüzü hiç görmediğim kadar sertti ve ağzının köşeleri aşağı dönmüştü.

"Demek buydu..." dedi, bir iki kez başını sallayarak.

"Sırf bebek farklı olduğundan," diye tekrarladım. "Bir de Sophie var... daha önce doğru düzgün anlamamıştım... Korkuyorum ben, Axel amca. Benim farklı olduğumu öğrendiklerinde ne yaparlar?"

Elini omzuma koydu.

"Kimse öğrenmeyecek," dedi bana yine. "Benden başka hiç kimse ve benim ağzım sıkıdır."

Bunu ilk söylediği zamanki kadar güven verici gelmedi.

"Susan oğlan vardı," diye hatırlattım ona, "belki de onunkini öğrenmişlerdir."

Başını iki yana salladı. "Bence o konuda rahat olabilirsin, Davie. Senin söylediğin günlerde bir oğlan çocuğunun öldüğünü duydum. Adı Walter Brent'miş ve dokuz yaşlarındaymış. Ağaç keserlerken yakında oyalanıyormuş ve ağaç, üzerine devrilmiş, zavallı çocuğun."

"Nerede?" diye sordum.

"On, on beş kilometre uzakta, Chipping yakınında bir çiftlikte," dedi.

Düşündüm. Chipping yönü kesinlikle uyuyordu ve çocuğun aniden susması için inanılır bir sebepti. Hiç tanımadığım Walter'a karşı herhangi bir kötü niyet beslemeden, açıklamanın bu olduğunu umdum ve düşündüm.

Axel amca biraz geriye gitti.

"Öğrenmeleri için sebep yok. Ancak sen öğrenmelerine izin verirsen öğrenirler. Kendine dikkat etmeyi öğren, Davie. O zaman asla anlamazlar."

"Sophie'ye *ne* yaptılar, peki?" diye sordum bir kez daha. Ama onu bu konuya çekmeme yine izin vermedi. Sözlerine devam etti:

"Sana söylediklerimi hatırla. *Kendilerinin* gerçek suret olduğunu düşünüyorlar ama kesin olarak bilemezler. Kadim Halk, ben ve onlarla aynı türden olsa ne olmuş? Ah, insanların onların ne kadar harika, dünyalarının ne kadar muhteşem olduğu ve bir gün onların sahip olduğu her şeye bizim de sahip olacağımız hakkında hikâyeler anlattıklarını biliyorum. Onlar hakkında söyledikleri şeylere bir sürü saçmalık karışmış. Ayrıca çoğunluğu doğru olsa bile, onların izinden gitmek için bu kadar çok çabalamanın ne faydası var? Şimdi onlar ve harika dünyaları nerede?"

"*Tanrı onlara Büyük Gazap'ı gönderdi,*" diye alıntı yaptım.

"Elbette, elbette. Vaizlerin sözlerini gerçekten ezberlemişsin, değil mi? Söylemesi kolay ama anlaması o kadar kolay değil, özellikle de dünyayı ve ne anlama geldiğini biraz gördükten sonra. Büyük Gazap yalnızca İncil'deki gibi fırtınalar, boralar, tufanlar ve yangınlar değildi. Hepsi bir arada geldi ve onlarla birlikte çok daha kötü bir şey daha geldi. Kara Kıyılar'ı, geceleyin parlayan harabeleri, Karatopraklar'ı yarattı. Sodom ve Gomorada bir örneğini bulabiliriz belki ama bu daha da büyük, benim anlamadığım, geri kalanlara yaptığı acayip şeyler."

"Labrador dışında," dedim.

"Labrador dışında *değil* ama Labrador ve Newf'te diğer yerlere göre *daha az*," diye düzeltti sözlerimi. "Bu korkunç olan ne olabilir? Ve neden? Tanrı öfkelendiğinde tüm canlı varlıkları ya da dünyanın kendisini yok edebileceğini neredeyse anlıyorum; ama bu istikrarsızlığı, bu sapmalar karmaşasını anlamıyorum, hiç mantıklı gelmiyor."

Onun nerede sorun gördüğünü anlamamıştım. Ne de olsa, her şeye gücü yeten Tanrı dilediği her şeyi yapabilirdi. Bunu Axel amcaya açıklamaya çalıştım ama başını iki yana salladı.

"Tanrı'nın aklı başında olduğuna inanmak zorundayız, evlat. Bunu yapmazsak gerçekten yolumuzu kaybederiz. Ama orada her ne olmuşsa..." Elini ufka doğru salladı. "Orada olanlar çılgıncaydı, çok çılgınca. Muazzam bir şey ama Tanrı'nın bilgeliğinin altında bir şey. O zaman neydi? Ne olmuş olabilir?"

"Ama Büyük Gazap..." diye başladım.

Axel amca sabırsızlıkla kıpırdandı. "Bir sözcük," dedi, "hiçbir şeyi yansıtmayan paslı bir ayna. Vaizlerin kendi gözleriyle görmesi gerek. Anlamazlardı ama düşünmeye başlayabilirlerdi. Kendi kendilerine sormaya başlayabilirlerdi: 'Biz ne yapıyoruz? Neyin vaazını veriyoruz. Kadim Halk gerçekte nasıldı? Ne

yaptılar da bu korkunç felaket bizim ve tüm dünyanın üzerine çöktü?' Ve bir süre sonra, 'Haklı mıyız?' diye sorabilirlerdi. 'Büyük Gazap dünyayı farklı bir yere dönüştürdü. Bu yüzden Kadim Halk'ın kaybettiği türden bir dünyayı yeniden kurmayı umabilir miyiz? Bunu yapmayı denemeli miyiz? Eski uygarlığı eksiksizce kurarsak ve bu yeni bir Büyük Gazap doğurursa ne olacak?' Çünkü Kadim Halk ne kadar harika olursa olsun, hata yapmayacak kadar harika olmadıkları açık, evlat ve hangi konularda bilge olduklarını, nerede hata yaptıklarını kimse bilmiyor ve bilmeyecek de."

Söylediklerinin çoğunu anlamıyordum ama özünü kavradığımı sanıyordum. Dedim ki:

"Ama amca, Kadim Halk gibi olmaya çalışıp kaybedilen şeyleri yeniden inşa etmeye çalışmazsak, *ne* yapabiliriz?"

"Eh, kendimiz olmayı ve geçmiş gitmiş bir dünyayı yeniden kurmak yerine var olan dünyayı inşa etmeyi deneyebiliriz," dedi.

"Anladığımı sanmıyorum," dedim. "Gerçek Soy ya da Gerçek Suret hakkında endişelenmemekten mi bahsediyorsun? Sapmalara aldırış etmemek?"

"Tam olarak o değil," dedi ve sonra yan yan bana baktı. "Teyzenden bir şeyler duydun. Biraz da amcandan. Şimdi ne düşünüyorsun? İnsanı insan kılan nedir, sence?"

Tarif'i okumaya başladım. Beş sözcükten sonra beni susturdu.

"Bu *değil!*" dedi. "Bir mumya bütün bu saydıklarına sahip olabilir ama yine mumya olarak kalır, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Eh, o zaman, bir insanı insan kılan, *içindeki* bir şeydir."

"Ruh mu?" dedim.

"Hayır," dedi, "ruhlar yalnızca kiliselerin biriktirdiği fişlerdir, çivi gibi, hepsi aynı değere sahiptir. Hayır, bir insanı insan kılan zihnidir; bir şey değil, bir nitelik. Ve zihinlerin hepsi aynı değere sahip değildir. Daha iyi veya daha kötü olabilirler ve ne kadar daha iyiyseler, o kadar değerli olurlar. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Varmaya çalıştığım şu, Davie. Çoğu Sapkınlık konusunda kilise ahalisinin üç aşağı beş yukarı haklı olduğunu düşünüyorum ama onların söyledikleri sebepler yüzünden değil. Haklılar çünkü Sapkınların çoğu iyi değil. Bir Sapkının bizim gibi yaşamasına izin verirlerse, bunun ne faydası olur? Bir düzine kol ve bacak, iki kafa, teleskop gibi gözler ona, onu insan yapan nitelikten daha fazlasını verir mi? Vermez. İnsan fiziksel şeklini daha insan olduğunu bilmeden aldı, gerçek suret diyorlar ona. Onu insan yapan, içinde olup bitenlerdi. İnsan, başka hiçbir şeyin sahip olmadığı bir şeye sahip olduğunu keşfetmişti: zihin. Bu onu farklı bir seviyeye getirdi. Çoğu hayvan gibi insan da fiziksel olarak ne kadar iyi olması gerekirse hemen hemen o kadar iyiydi; ama bu yeni niteliğe, zihne sahipti ve zihni henüz ilk aşamalarındaydı. O bunu geliştirdi. Faydalı bir şekilde geliştirebileceği tek şey oydu; ona açık olan tek yol, yeni zihin nitelikleri geliştirmek." Axel amca düşünceler içinde duraksadı. "Çalıştığım ikinci gemide bu şekilde konuşan bir doktor vardı ve ne kadar düşündüysem o kadar mantıklı geldi. Şimdi bana göre, bir şekilde sen, Rosalind ve diğerleri yeni bir zihin niteliği edindi. Tanrı'ya bunu alması için dua etmek yanlış; Ondan seni kör ya da sağır etmesini dilemek gibi bir şey. Neyle karşı karşıya olduğunu biliyorum Davie, ama uzak durmak bir çıkış yolu değil. Kolay bir çıkış yolu yok. Bunu

kabullenmeniz gerek. Onunla yüzleşmeli ve eğer durum buysa, güvenliğinizi tehlikeye atmadan ondan nasıl faydalanabileceğinize karar vermelisiniz."

Elbette, ilk seferde anlattıklarını tam olarak kavrayamadım. Bir kısmı aklımda kaldı, kalanlarını daha sonraki konuşmalarımıza dayanarak yeniden oluşturdum. Zamanla, özellikle de Michael okula gittikten sonra daha iyi anlamaya başladım.

O akşam diğerlerine Walter'dan bahsettim. Kaza için üzülmüştük, yine de, yalnızca bir kaza olduğunu öğrenmek herkesi rahatlatmıştı. Tuhaf olan, onun bir tür uzak akrabam olduğunu keşfetmekti: Anneannemin soyadı Brent'ti.

Bundan sonra, böyle bir belirsizliğin bir daha olmaması için birbirimizin adını öğrenmek daha akıllıca geldi.

Artık toplam sekiz kişiydik. Eh, bunu söylediğim zaman, düşünce-şekilleri ile konuşan sekiz kişi olduğumuzu kastediyorum. Zaman zaman izler gönderenler de vardı, ama o kadar zayıf ve sınırlıydılar ki, onlar sayılmazdı. Tam olarak kör olmayan, ama ışık ve karanlıktan fazlasını seçemeyen biri gibiydiler. Zaman zaman onlardan aldığımız düşünce-şekilleri istemsizdi ve bir anlam ifade etmeyecek kadar bulanık ve soluk geliyordu.

Diğer altısı yaklaşık beş kilometre kuzeyde yaşayan Michael, ondan üç kilometre daha uzakta, bir sonraki bölgeyle ortak sınırımızın ötesinde, komşu çiftliklerde yaşayan Sally ile Katherine, kuzeybatı yönünde on beş kilometre uzakta oturan Mark ve batı yönünde yalnızca iki kilometre uzakta yaşayan iki kız kardeş, Anne ile Rachel'dı. O sırada on üç yaşını aşmış olan Anne en büyüğümüzdü, Walter Brent ise altı ay fark ile en küçüğümüz.

Kimin kim olduğunu öğrenmek, güven kazanmak yolunda ikinci adımımızdı ve karşılıklı olarak destek duygusu yarattı.

Zamanla, mutantlara karşı uyarıların ve metinlerin bana eskisi kadar çarpıcı gelmediğini fark ettim. Soldular ve bir kez daha arka plana karıştılar. Harriet teyze ve Sophie'nin anıları silindiğinden değil, eskisi kadar sık ve korkutucu şekilde zihnime doluşmamaya başladı yalnızca.

Kısa süre sonra düşünecek pek çok yeni şeyim olması da faydalı oldu.

Daha önce söylediğim gibi, eğitimimiz baştan savmaydı; İncil, *Tövbe* ve birkaç basit kitaptan okuma yazma ve biraz temel matematik öğreniyorduk. Kaynak olarak pek yeterli değildiler. Michael'ın anne babasını tatmin etmekten çok uzak oldukları kesindi, bu yüzden onu Kentak'taki okula gönderdiler. Orada, Michael bizim evdeki yaşlı hanımların aklına hiç gelmeyen pek çok şey öğrenmeye başladı. Michael'ın, bizlerin de öğrenmesini istemesi doğaldı. Başlangıçta, düşünceleri pek berrak değildi ve alışık olduğumuzdan çok daha uzak olması bize sorun yarattı. Ama birkaç hafta çalıştıktan sonra düşünceleri daha iyi, daha berrak gelmeye başladı ve ona öğrettikleri hemen her şeyi bize aktarmayı başardı, hatta kendisinin doğru düzgün anlamadığı bazı şeyler, hep birlikte düşündüğümüz zaman daha anlaşılır hale geldi, böylece biz de ona biraz yardım edebildik. Michael'ın hemen her zaman sınıf birincisi olduğunu bilmek bizi mutlu ediyordu.

Daha fazlasını öğrenmek ve bilmek büyük tatmin veriyordu, bir sürü kafa karıştırıcı mesele konusunda rahatlamamızı sağlıyordu. Axel amcanın bahsettiği şeylerin çoğunu anlamaya başlamıştım. Ama aynı zamanda, bir daha asla kurtulamayacağımız güçlüklerin ilkini de getirdi. Bilgimizin az bir kısmını göstermemiz gerektiğini hatırlamak güç olmaya başladı. Basit hatalar karşısında sessiz kalmak, yanlış fikirlere dayalı aptalca

savları sabırla dinlemek, daha iyi bir yol olduğunu bile bile bir işi âdet olduğu şekilde yapmak için sabırlı olmamız gerekiyordu.

Kötü anlar da vardı, elbette; bazı kaşların kalkmasına sebep olan dikkatsiz bir yorum, saygı duymamız gereken kişilere karşı sabırsızlık, ihtiyatsız bir öneri; ama yanlışlarımız azdı, çünkü artık içimizdeki tehlike duygusu hepimizde yüzeye daha yakındı. İhtiyat, şans ve hızlı tepkiler sayesinde kuşkulardan bir şekilde kaçındık ve sonraki altı sene boyunca, tehlike duygusu keskinleşmeden, iki ayrı yaşam sürmeyi başardık.

Ta ki, sekiz kişilik grubumuz aniden dokuza çıkana kadar.

9

Küçük kız kardeşim Petra bizi çok şaşırtmıştı. O kadar normal görünüyordu ki hiç şüphelenmedik, tekimiz bile. Mutlu bir çocuktu ve gür, altın rengi bukleleri ile bebekliğinden itibaren güzeldi. Sorgusuz bir tutkuyla sevdiği aşırı şaşı bebeğine sarılarak, parlak renkli bir elbise içinde, sendeleye sendeleye ortalıklarda koşuşturan halini hâlâ hatırlayabiliyorum. Kendisi de oyuncağa benziyordu ve tüm diğer çocuklar gibi bir şeylere tosluyor, ağlıyor, gülüyor, ciddileşiyor, en tatlı haliyle size güvenini sunuyordu. Onu seviyordum. Babam dahil herkes onu şımartıyordu ama bizim sevimli ufaklığı şımarık bir çocuğa dönüştürmeyi başaramıyordu. Onun farklı olabileceğine dair en ufak düşünce geçmemişti aklımdan. Aniden ortaya çıkana kadar.

Hasat yapıyorduk. Kırk sekiz dönümlük tarlada altı kişi yan yana dizilmiş, ekin biçiyorduk. Ben biraz nefeslenmek için tırpanımı bir başka adama vermiş, demetlerin bağlanmasına yardım ediyordum ki, hiçbir uyarı olmadan çarptı. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Aylak aylak demetleri bağlayıp ayağa dikiyordum ki başımın içinden beynime sanki çekiçle vurulmuştu. Sendeledim ve düşecek gibi oldum. Sonra acıyı hissettim. Zihnime bir kanca saplanmış, çekiyormuş gibiydi. En azından ilk birkaç saniyenin şaşkınlığı içinde, gitmem gerekip gerekmediği konusunda hiç kuşku yoktu; sersem sersem itaat ettim.

Elimdeki demeti bıraktım ve şaşkın yüzlerin önünde tarlada koşmaya başladım. Nedenini bilmesem de koştum, koştum. Tek bildiğim acil olduğuydu; tarlayı aştım, patikayı buldum, çitin üzerinden atladım, Doğu Otlağı'nın yokuşundan ırmağa doğru indim.

Yokuştan aşağı koşarken ırmağın karşı kıyısındaki tarlayı görebiliyordum, Angus Morton'un tarlalarından biri içinden geçen patika, yaya köprüsüne uzanıyordu ve o patikada Rosalind de yel gibi koşuyordu.

Koşmaya devam ettim, köprüyü aştım, ırmaktan aşağı, derin göletlere doğru yöneldim. Kararsızlık yoktu, ikinci göletin kıyısına vardım ve hiç duraksamadan daldım. Petra'nın çok yakınında yüzeye çıktım. Dik kıyının dibinde, derin sulardaydı ve küçük bir çalıya tutunmuştu. Çalı eğilmişti ve kökleri sökülmek üzereydi. İki kulaçla yanına vardım ve koltuk altlarından yakaladım.

Derinden hissettiğim itki aniden soldu gitti. Onu, kıyıya daha kolay tırmanabileceğimiz bir yere çektim. Ayağım ırmağın dibini bulduğunda ve ayağa kalkabildiğimde, Rosalind'in ürkmüş yüzünün endişeyle çalıların arasından bana baktığını gördüm.

"Kim o?" diye sordu gerçek sözcüklerle, titrek bir sesle. Elini alnına götürdü. "Bunu kim yapabildi?"

Söyledim.

"*Petra* mı?" diye tekrarladı, inanmaz gözlerle bakarak.

Küçük kız kardeşimi kıyıya taşıdım ve çimenlerin üzerine yatırdım. Bitkin düşmüştü ve yarı baygındı.

Rosalind de geldi ve onun diğer yanında diz çöktü. Petra'nın ıslak elbisesini ve kararmış, matlaşmış buklelerini inceledik. Sonra birbirimize baktık.

"Bilmiyordum," dedim. "Bizden biri olduğuna dair en ufak fikrim yoktu."

Rosalind ellerini yüzüne götürdü ve parmak uçlarını şakaklarına dayadı. Başını hafifçe iki yana salladı ve endişeli gözlerle bana baktı.

"Değil," dedi. "Bizim gibi ama bizden biri değil. Hiçbirimiz o şekilde *komut* veremeyiz. O, bizden çok daha fazlası."

O sırada koşarak başkaları da geldi. Bazıları tarlada çalışanlardı ve peşimden gelmişlerdi; diğerleri, Rosalind'in neden yangın çıkmış gibi evden fırladığını merak edenlerdi. Eve götürmek için Petra'yı kollarıma aldım. Tarladaki adamlardan biri şaşkın şaşkın bana baktı:

"Ama nereden bildin?" diye sordu. "Ben hiçbir şey duymadım."

Rosalind şaşkın bir ifadeyle yüzünü ona çevirdi.

"Ne! O deli gibi bağırırken mi? Sağır olmayan herkesin Kentak yolundan duyacağını sanırdım."

Adam başını kuşkuyla iki yana salladı ama ikimizin birden duymuş görünmesi, diğerlerinin kendilerinden kuşkulanması için yeterli olmuştu.

Ben hiçbir şey söylemedim. Grubumuzdan diğerlerinin heyecanlı sorularını geçiştirmeye çalışıyordum. Ben veya Rosalind yalnız kalıp kuşku uyandırmadan onlarla iletişim kurana kadar beklemelerini söylüyordum.

O gece, senelerdir ilk defa, eskiden sık gördüğüm bir rüyayı gördüm. Ama bu sefer babam sağ eliyle parlak bıçağı kaldırdığında, sol elinde debelenen, bir buzağı değildi, Sophie de değildi; Petra'ydı. Korkudan terleyerek uyandım.

Ertesi gün Petra'ya düşünce-şekilleri göndermeye çalıştım. Kendini ele vermemesi gerektiğini bir an önce öğrenmesi

önemliydi. Çok çabaladım ama onunla temas kuramadım. Diğerleri de sırayla denedi ama bir yanıt gelmedi. Onu sıradan sözcüklerle uyarmayı düşündüm ama Rosalind buna karşıydı.

"Panik yüzünden ortaya çıkmış olmalı," dedi. "Şimdi farkında değilse, muhtemelen neler olduğunu fark etmedi bile, bu yüzden ona bundan bahsetmek gereksiz tehlike yaratabilir. Daha altısını yeni bitirdi, unutma. Gerekli olana kadar ona bu yükü yüklemek ne adil ne de güvenli olur, bence."

Rosalind'in bakış açısı genel kabul gördü. Senelerin deneyimine rağmen, her sözünüze her an dikkat etmenin kolay olmadığını hepimiz biliyorduk. Bir olay gerekli kılana ya da onu ne hakkında uyardığımızı iyice anlayabilecek yaşa gelene kadar Petra'ya söylememeye karar verdik. Bu arada, zaman zaman sınayıp onunla temas kurup kuramadığımıza bakacaktık. Bunun dışında, her şeyi olduğu haliyle bırakacaktık.

Her şeyin olduğu gibi kalmaması için bir sebep göremiyorduk. Zaten seçeneğimiz yoktu. Kendimizi saklamazsak işimiz biterdi.

Son birkaç sene içinde çevremizdeki insanlar ve nasıl düşündükleri hakkında daha fazla bilgi edinmiştik. Beş, altı sene önce bir tür huzursuz edici oyun gibi görünen şey, onu daha iyi anladıkça ciddileşmişti. Özünde değişmemişti. En büyük endişemiz hâlâ, hayatta kalacaksak, gerçek benliklerimizi gizlemekti; diğer insanlardan farklı görünmeden yürümek, konuşmak ve yaşamak. Bir yeteneğimiz vardı; Michael'ın daha sonra yakındığı gibi, aslında nimet olması gereken ama lanetten farksız bir yetenek. En aptal normal bile bizden daha mutluydu, topluluğa ait olduğunu hissedebiliyordu. Biz öyle hissedemiyorduk çünkü topluluğa ait değildik, avantajımız yoktu, dezavantajlara yazgılıydık. Kendimizi belli etmemek, istediğimiz

gibi konuşmamak, bildiklerimizi kullanmamak, fark edilmemek zorundaydık. Sürekli aldatarak, gizleyerek, yalan söyleyerek süreceğimiz bir hayata mahkûmduk. Bizi olumsuzluklarla dolu bir hayatın beklediği düşüncesi aramızda en çok Michael'ı rahatsız ediyordu. Hayal gücü onu daha da ileri götürüyor, bu tür hayal kırıklıklarının ne anlama geleceği hakkında daha berrak bir fikir veriyordu ama alternatif önermek konusunda bizden daha iyi durumda değildi. Hayatta kalma amacıyla olumsuzlukları kontrol altına almak beni meşgul etmeye yetiyordu. Olumlu tarafların eksikliğinin geride bıraktığı boşluğu daha yeni yeni kavramaya başlıyordum. Büyüdükçe tehlike duygum keskinleşiyordu. Petra'yı keşfetmemizden önceki senenin yazında, bir akşam, bu duygu iyice belirginleşmişti.

Kötü bir mevsimdi. Üç tarla kaybetmiştik, Angus Morton da öyle. Bölgede toplam otuz beş tarla yakılmıştı. Canlı hayvanlar arasında, bahar doğumlarında yirmi senedir görülmeyen ölçüde yüksek bir sapma oranı görmüştük, yalnızca bizimkiler değil, başkalarının sürülerinde de, özellikle sığırlar arasında. Geceleyin ormanda dolaşan, muhtelif boylarda yabankedilerinin sayısı da öncekine göre çok artmıştı. Her hafta, anormallik gözlenen ekinlerini sakladıkları için veya sürülerindeki Sapkın hayvanları bildirmek yerine kesip yedikleri için birileri mahkemeye çıkıyordu. Üstüne üstlük, üç ayrı bölgede Uçdiyar baskınlarına karşı alarm verilmişti. Bu baskınların sonuncusu püskürtüldükten sonra, ihtiyar Jacob'a rastladım. Kendi kendine homurdanarak avludaki hayvan pisliklerini kürüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, yanında duraksayarak.

Elindeki yabayı dışkı yığınına sapladı ve bir elini sapına dayadı. İhtiyar Jacob'ı bildim bileli hayvan pisliği küreyen yaşlı bir adamdı ve bundan başka herhangi biri olduğunu,

olabileceğini hayal edemiyordum. Bana hep Elijah'yı düşündüren, beyaz saçlarının ve bıyıklarının perdelediği kırışık yüzünü çevirdi.

"Fasulyeler," dedi. "Şimdi de lanet fasulyelerim bozuldu. İlk önce patateslerim, sonra domateslerim, sonra marullarım, şimdi de kahrolası fasulyelerim. Hiç böyle sene görmedim. Diğerlerinin bozulduğunu daha önce de gördüm ama fasulyelerin bozulduğunu kim duymuş?"

"Emin misin?" dedim.

"Elbette eminim. Bu yaşta, bir fasulyenin nasıl görünmesi gerektiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ak saç sakal yığını arasından dik dik baktı.

"Kesinlikle kötü bir sene," diye onayladım.

"Kötü," dedi, "berbat bir sene. Haftaların emeği buharlaşıp gitti. Domuzlar, koyunlar sağlam yemekleri yiyor ve iğrenç yaratıklar yavruluyor. Adamlar sıvışıp gidiyor ve bu yüzden onların ailelerine bakmaktan kendi işinle ilgilenemiyorsun. Bahçede benim köşem bile cehennemin dibine gitti. Kötü! Ve dahası da gelecek, eminim." Başını iki yana salladı. "Evet, daha kötüsü de gelecek," diye tekrarladı.

"Neden?" diye sordum.

"Hüküm bu," dedi bana. "Ve hak ediyorlar. Ahlak yok, ilke yok. Genç Ted Norbet'e bak. Yakalanana kadar on yavruyu sakladı ve ikisi dışında hepsini yedi. Babası mezarında dönüyordur. Eğer bunu babası yapsaydı –ama yapmazdı, bilirsin– karşılığında ne ceza görürdü, biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Pazar günü herkesin önünde rezil edilirdi, bir hafta boyunca kefaret öderdi ve sahip olduğu her şeyin onda biri elinden alınırdı," dedi şevkle. "Ki bir daha kimse öyle bir şey yapmaya kalkışmasın, ama şimdi! Küçücük bir para cezası ödemek kimin

umurunda ki?" Tiksintiyle dışkı yığınına tükürdü. "Her yerde aynı. Tembellik, gevşeklik. Göstermelik bir şeyler yapmak dışında kimsenin aldırış etmemesi. Bugünlerde her yerde aynı. Ama Tanrı'yla alay edemezsin. Bu adamlar Büyük Gazap'ı yine başımıza musallat edecekler: Böyle bir mevsim bunun yalnızca başlangıcı. İyi ki ihtiyarın tekiyim de, Büyük Gazap'ın çökmesini görmeyeceğim. Ama aha, buraya yazıyorum, geliyor.

"Doğudaki bir sürü sümsük, yüreksiz, zayıf akıllı ahmak tarafından yapılmış Hükümet kanunları. Sorun bu, işte. İşten güçten anlamayan omurgasız politikacılar ve kilise adamları; daha önce istikrarsız bir yerde hiç yaşamamış, bu tür yerler hakkında hiçbir şey bilmeyen, hayatları boyunca muhtemelen tek bir mutant görmemiş adamlar, ama her şeyi bildiklerini sanarak orada oturup, yıl be yıl Tanrı'nın kanunlarını yontuyorlar. Uyarı olarak bu tür mevsimler görmemize şaşmamak gerek ama onlar uyarıyı görüp dikkate alıyorlar mı?" Yine tükürdü.

"Tanrı'nın halkı güneybatıyı nasıl güvenli ve uygar kıldı, sence? Mutantlar nasıl kontrol altına alındı ve Arılık standartları yerleştirildi? Herkesin haftada bir ödeyebileceği önemsiz cezalar vererek değil. Kanuna uyarak ve kanunu ihlal eden herkesi, cezalandırıldıklarını iyice anlayacakları şekilde cezalandırarak.

"Babam genç bir adamken gerçek surete sahip olmayan bir çocuk doğuran kadın kırbaçlanıyordu. Gerçek surete sahip olmayan üç çocuk doğurursa, belgesi elinden alınıyor, kanundışı ilan ediliyor ve satılıyordu. Böylece, kadınlar arılıkları ve duaları hakkında daha dikkatli davranıyorlardı. Babam bu sayede çok daha az mutant sorunu yaşadıklarını düşünüyordu ve mutant çıkarsa da, tüm diğer Sapkınlar gibi yakılıyorlardı."

"Yakılmak mı!" diye bağırdım.

Bana baktı. "Sapkınlıklar bu şekilde temizlenmez mi?" diye sordu haşin bir sesle.

"Evet," diye itiraf ettim, "ekinlerde ve hayvanlarda, ama..."

"Diğer türü en kötüsü," diye terslendi, "gerçek sureti alaya alan Şeytan'ın eseri. Elbette eskiden olduğu gibi yakılmaları lazım. Ama ne oldu? Rigo'daki, hayatları boyunca onlarla uğraşması hiç gerekmeyen duygusal tipler kendi kendilerine, 'İnsan olmasalar da,' dedi, 'neredeyse insan *gibiler*, bu yüzden onları imha etmek de cinayet ya da idam gibi *görünüyor* ve bu, insanları huzursuz ediyor.' Bu yüzden birkaç iradesiz adam yeterince kararlı ve imanlı davranmadığı için insansı Sapkınlar hakkında yeni kanunlar çıktı. Arındırılmadılar, doğal olarak ölmelerine veya yaşamalarına izin verildi. Kanundışı ilan edilip Uçdiyar'a sürüldüler, bebekler ise oraya bırakılıp kendi şanslarına terk edildiler –bunun daha merhametli olduğunu düşünüyorlar. En azından Hükümet onların üremesine izin verilmemesi gerektiğini anlayacak kadar mantıklı ve ürememelerini sağlıyor– gerçi, buna karşı bir parti olduğuna iddiaya girebilirim. Sonra ne oluyor? Uçdiyar'daki nüfus artıyor, baskınlar sıklaşıyor, çeteler kalabalıklaşıyor, onları uzak tutmaya çalışırken zaman ve para kaybediyorsun. Omurgasızlar asıl sorunla başa çıkmaktan kaçındığı için her şeyi kaybediyoruz. 'Mutant Lanetlidir' deyip, sonra ona yarım kan kardeşinmiş gibi davranmak nasıl bir düşünce tarzıdır?"

"Ama mutant olmaları onların suçu değil..." diyecek oldum.

"Onların suçu değilmiş," diye alay etti yaşlı adam. "Kaplan kedisi olması kendi suçu mu? Ama onu öldürüyorsun. Ortalıklarda dolaşmasını göze alamazsın. *Tövbe*, Tanrı'nın sürüsünü ateşle arı tutmak gerektiğini söyler ama bu artık lanet Hükümet için yeterli değil.

"Bir erkeğin görevini yapıp bölgesini temiz tutabildiği eski zamanlara dönmek lazım. Şimdi Büyük Gazap'ı yeniden yaşamaktayız." Gazap dolu, ihtiyar bir kıyamet habercisi gibi homurdanmaya devam etti.

"Bütün bu gizlemeler... Üstelik onlara iyi bir ders vermediğimiz için yine deneyecekler. bir Günahkâr doğuran kadın kiliseye gidecek, çok üzgün olduğunu ve bir daha yapmamaya çalışacağını söyleyecek. Angus Morton'un katanaları hâlâ burada, Arılık Kanunlarını 'resmi onay'la alaya alıyor. Sırf Rigo'dakileri kızdırıp işini kaybetmek istemeyen lanet bir müfettiş yüzünden. Sonra da insanlar neden lanetli mevsimler yaşadığımızı merak ediyor." Zehirli ihtiyar yobaz homurdanmaya ve tiksintiyle tükürmeye devam etti.

Axel amcaya, ihtiyar Jacob gibi düşünen çok insan olup olmadığını sordum. Düşünceli düşünceli yanağını kaşıdı.

"Yaşlılar arasında epey var. Hâlâ bunun kişisel sorumlulukları olduğunu hissediyorlar, müfettişler gelmeden önce olduğu gibi. Orta yaşlı adamlardan bazıları da aynı fikirde ama çoğu her şeyi olduğu gibi bırakmaya razı. Babaları kadar şekilci değiller. Mutantlar üremediği ve işler yürüdüğü sürece ne yöntem kullanıldığına aldırmıyorlar ama bu seneki kadar yüksek bir yozluk oranı peş peşe birkaç sene sürerse, bunu sessizce kabulleneceklerini sanmıyorum."

"Neden bazı senelerde sapma oranı aniden yükseliyor?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Hava durumuyla ilgili bir şey, diyorlar. Güneybatıdan fırtınaların geldiği kötü bir kışın ardından sapma oranı yükseliyor, bir sonraki mevsim değil, ondan sonrakinde. Karatopraklar'dan bir şey geliyor, diyorlar. Ne geldiğini kimse bilmiyor ama haklı gibiler. Yaşlı adamlar

bunu bir uyarı olarak görüyor, bizi doğru yolda tutmak için gönderilen, Büyük Gazap'ı hatırlatan bir şey ve bunu sonuna kadar kullanıyorlar. Gelecek sene de kötü olacak. İnsanlar onlara daha fazla kulak verecek. Gözlerini dört açıp günah keçisi arayacaklar." Bana uzun uzun, düşünceli düşünceli bakarak bitirdi.

İmayı anlamış, diğerlerine aktarmıştım. Gerçekten de, mevsim hemen hemen bir önceki kadar yozdu ve gerçekten de insanlar arasında günah keçisi arama eğilimi vardı. İhlalleri gizleme konusunda halk, bir önceki yazdan çok daha az hoşgörülüydü ve bu, Petra'yı keşfettiğimiz zaman her durumda hissedeceğimiz endişeyi daha da arttırıyordu.

Irmaktaki olaydan sonra bir hafta boyunca, herhangi bir kuşku izine karşı tetikteydik. Ama hiçbir işaret yoktu. Hem Rosalind'in hem de benim uzaktan gelen zayıf imdat çığlıklarını duyduğumuz gerçeği kabullenilmişti, anlaşılan. Yine rahatlayabildik ama fazla uzun sürmedi. Daha bir ay geçmişti ki, yeni bir endişe kaynağı bulduk.

Anne evleneceğini ilan etti.

10

Anne'in tavrında bize söylerken bile bir parça meydan okuma vardı.

Başta onu pek ciddiye almadık. Ciddi olduğuna inanmakta güçlük çekiyorduk ve inanmak istemiyorduk. Her şeyden önce, evleneceği adam Alan Ervin'di; dere kıyısında kavga ettiğim, Sophie'yi ispiyonlayan Alan. Anne'in anne babası, Waknuk'tan çok da küçük olmayan iyi bir çiftlik işletiyordu. Alan demircinin oğluydu, sırası geldiğinde o da demirci olacaktı. Buna uygun bir fiziği vardı, uzun boylu ve sağlıklıydı ama hepsi bu kadardı. Anne'in anne babası kızları için kesinlikle daha iyi bir evlilik isterlerdi. Bu yüzden evliliğin gerçekleşeceğini pek ummuyorduk.

Yanılmışız. Anne bir şekilde annesiyle babasını ikna etti ve nişanları resmi olarak tanındı. İşte o noktada korkuya kapıldık. Aniden, bunun ne tür sonuçlara yol açacağını düşünmek zorunda kaldık ve genç olsak da, öngörebildiğimiz kadarı bizi endişelendiriyordu. Bunu Anne'e ilk ifade eden Michael oldu.

"Bunu yapamazsın, Anne. Kendi iyiliğin için yapmamalısın," dedi ona. "Ömür boyu bir engelliye bağlanmak gibi olur. Bir düşün, Anne, bunun ne demek olacağını çok iyi düşün."

Anne öfkeyle karşılık verdi.

"Ben aptal değilim. Elbette düşündüm. Senden çok daha fazla düşündüm. Ben bir kadınım, evlenip çocuk yapmaya

hakkım var. Siz üç kişisiniz, biz beş kişiyiz. Biz, kadınlardan ikisinin hiç evlenmemesi gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Hiç kendi hayatımız, kendi evimiz olmasın mı? Savunduğun bu değilse, iki kişinin normal erkeklerle evlenmesi gerek. Alan'a âşığım ve onunla evlenmeye kararlıyım. Minnettar olmanız gerek. İşleri sizin için kolaylaştırıyorum."

"Bu sonuca varman mantıklı değil," diye itiraz etti Michael. "Sırf biz olamayız. Bizim gibi başkalarının da olması lazım, menzilimiz dışında, bir yerde. Birazcık daha beklersek..."

"Neden bekleyecekmişim? Seneler alabilir ya da sonsuza dek sürebilir. Ben Alan'ı buldum ve sen hiç gelmeyebilecek, gelse de hiç hoşlanmayabileceğim birini bekleyerek senelerimi boşa harcamamı istiyorsun. Alandan vazgeçmemi ve her şeyden yoksun kalmamı istiyorsun. Eh, buna hiç niyetim yok. Böyle olmayı ben istemedim ama olabildiğince dolu dolu yaşamaya herkes kadar hakkım var. Kolay olmayacak ama seneler boyunca bu şekilde yaşamak kolay olur muydu, sence? Hiçbirimiz için kolay olamaz ama aramızdan iki kişinin aşk ve sevgi bulma umudundan tamamen vazgeçmesi işleri düzeltmeyecek. Bizden üç kadın sizden üç erkekle evlenebilir. O zaman diğer iki kadına ne olacak, dışarıda kalan iki kişiye? Hiçbir gruba ait olmayacaklar. Her şeyden yoksun kalmaları gerektiğini mi söylüyorsun?

"Asıl düşünmemiş olan sensin, Michael, hiçbiriniz düşünmediniz. Ben ne yapmak istediğimi *biliyorum*: Siz, geri kalanlar ne yapmak istediğinizi bilmiyorsunuz çünkü hiçbiriniz âşık değilsiniz –David ve Rosalind dışında– Bu yüzden de hiçbiriniz böyle bir durumla karşı karşıya kalmadınız."

Bu kısmen doğruydu ama sürekli muhatap olduğumuz sorunların pekâlâ farkındaydık ve en önemli sorunlardan biri, yeteneğimizi gizlemek ve ailelerimizle boğucu ve yarım bir yaşam

sürmekti. Bir gün bu yükten kurtulmayı dört gözle bekliyorduk ve bunu nasıl başarabileceğimiz hakkında pek az olumlu fikrimiz olsa da, bir normalle evlenmenin çok kısa sürede dayanılmaz hale geleceğini hepimiz biliyorduk. Şu anda yaşadığımız evlerdeki durumumuz yeterince kötüydü; bizim yeteneklerimizden yoksun biriyle samimi yaşamlar sürmek imkânsız olurdu. Her şeyden önce, her birimiz evlendiğimiz kişiden ziyade birbirimize yakın hissederdik ve daha fazla ortak noktamız olurdu. Eşlerin birbirinden bir şeyler sakladığı, dahası aralarında yabancı bir dilden çok daha etkili bir ayrılığın olduğu bir evlilik, gerçek bir evlilik olamazdı. Acı olurdu, eşler arasında sırdaşlık olmazdı ve güvensizlik doğardı; hata yapmamak için her an dikkatli olmak zorunda kalırdık ve zaman zaman bu tür hataların kaçınılmaz olduğunu şimdiden biliyorduk.

Düşünce-şekilleri aracılığıyla tanıdığımız kişiler ile karşılaştırılınca başka herkes çok soluk geliyordu, onları tam olarak anlayamıyorduk. "Normallerin", yani düşüncelerini paylaşamayan kişilerin bizim nasıl birbirimizin parçası olduğumuzu anlayabileceğini de sanmıyordum. Birlikte düşünen iki zihnin tek bir zihnin yapabildiğinden daha fazlasını yapabildiğini nasıl kavrayabilirlerdi? Bizim sözcüklerin yoksulluğu içinde doğru ifadeyi bulmak için aranmamız da gerekmiyordu; istesek de yalan söylemek, rol yapmak imkânsızdı. Diğer yandan, birbirimizi yanlış anlamamız da hemen hemen imkânsızdı. Bu şartlar altında, duygularımız ve düşüncelerimiz hakkında akıllıca bir tahminden daha fazlasını yapamayacak yarı-sersem bir "normal" ile yakın bağlar kurmak bize ne getirebilirdi? Bitmek tükenmek bilmeyen bir mutsuzluk ve hayal kırıklığından başka hiçbir şey ve eninde sonunda ölümcül bir hata ya da zamanla kuşku doğuran bir dizi küçük hata.

Anne de bunu bizim kadar iyi biliyordu ama şimdi görmezden geliyordu. Kayıtsızlığını bize karşılık vermeyerek kanıtlamaya çalıştı ama zihnini tamamen mi kapatıyordu, yoksa konuşmalara katılmadan dinlemekle mi yetiniyordu, bilemiyorum. İlkini yapmasının mizacına daha uygun olduğunu düşünüyorduk, ama emin olamadığımızdan, bizim ne yol izlememiz gerektiğini –eğer bir yol varsa– kendi aramızda bile tartışamıyorduk. Muhtemelen bir yolu yoktu. Benim aklıma gelmiyordu. Rosalind de bir çözüm bulamamıştı.

Rosalind büyüyerek uzun boylu, ince yapılı, genç bir kadına dönüşmüştü. Düzgün hatlara sahipti; yüzüne hayran hayran bakmamak mümkün değildi. Hareketleri ve tavırları da çekiciydi. Pek çok genç adam bu cazibeyi hissediyor, ona yaklaşmak istiyordu. Rosalind onlara karşı nazikti ama o kadar. Becerikli, kararlı, kendi kendine yeten bir kadındı. Belki de bu onları ürkütüyordu çünkü fazla zaman geçmeden dikkatlerini başka yöne çevirdiler. Rosalind hiçbiriyle yakınlaşmadı. Büyük olasılıkla, Anne'in planı hepimizden çok onu şaşırttı.

Gizlice ve tehlikeli ölçüde sık buluşuyorduk. Grubumuzun diğer üyeleri hariç hiç kimsenin ilişkimizden şüphelenmediğini sanıyorum. Buluştuğumuz zaman, kendimizi saklamamız gerekmeyen bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak ederek tedirgince, çarçabuk sevişiyorduk. Anne meselesi bizi daha da sıkıntıya sokmuştu. İkimiz için de, en naziğiyle, en iyisiyle bile olsa, bir normalle evlenmek düşünülemez bir şeydi.

Tavsiye için başvurabileceğim, Axel amcadan başka kimsem yoktu. Herkes gibi o da yaklaşan düğünden haberdardı ama Anne'in bizden biri olduğu haberi yeniydi ve bunu kederle karşıladı. Bir süre fikri kafasında evirip çevirdi ve sonra başını iki yana salladı.

"Hayır. Olmaz, Davie. Bu konuda haklısın. Neden olamayacağını son beş altı senedir görüyorum ama belki iş buna gelmez diye umuyordum. Çaresiz kaldın sanırım, yoksa bana söylemezdin, değil mi?"

Başımı salladım. "Bizi dinlemiyor," dedim ona. "Şimdi daha da ileri gitti. Bize hiç yanıt vermiyor. Her şeyin bittiğini söylüyor. Normallerden farklı olmayı hiç istemedi, şimdi ise mümkün olduğunca onlar gibi olmak istiyor. İlk defa gerçekten kavga ediyoruz. Sonunda hepimizden, hatta biz fikrinden nefret ettiğini söyledi. En azından bize öyle söylemeye çalıştı ama aslında düşündüğü bu değildi. Aslında, Alan'ı o kadar çok istiyor ki, hiçbir şeyin onu engellemesine izin vermemeye kararlı. Ben... Ben bir insanın bir başkasını bu kadar isteyebileceğini hiç bilmezdim. O kadar haşin ve kör ki, daha sonra olabilecekler umurunda bile değil. Biz ne yapabiliriz, hiç bilmiyorum."

"Sence normal biri gibi yaşamayı başaramaz mı, kendini sizden tamamen soyutlayarak? Çok mu zor olur?" diye sordu Axel amca.

"Bunu da düşündük, elbette," dedim ona. "Karşılık vermeyi reddedebilir. Şu anda öyle yapıyor. Konuşmayı reddeden biri gibi. Ama bunu sürdürmek... Hayatının geri kalanı boyunca sessizlik yemini etmek gibi bir şey. Demek istediğim, kendini unutmaya zorlayarak normale *dönüşemez*. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Michael ona bunun, tek kollu biriyle evlenmek istediğin için tek kolluymuş gibi davranmaya benzediğini söyledi. Bir işe yaramaz, zaten sürdüremezsin."

Axel amca bir süre düşündü.

"Bu, Alan denen delikanlıya deli divane olduğundan emin misin? Mantıksızlık ölçüsünde, demek istiyorum," diye sordu.

"Hiç kendisi gibi davranmıyor. Artık doğru düzgün düşünmüyor," dedim ona. "Karşılık vermeyi bırakmadan önce düşünce-şekilleri çok tuhaflaşmıştı."

Axel amca yine başını iki yana salladı. "Kadınlar evlenmek istedikleri zaman âşık olduklarını düşünmekten hoşlanırlar. Öz saygılarına yardımcı bir mazeret olduğunu hissederler," diye yorum yaptı. "Bunun bir zararı yok; çoğu ne kadar yanılsama üretebiliyorsa, hepsine ihtiyaç duyacak zaten. Ama *gerçekten* âşık bir kadın farklıdır. Tüm eski bakış açılarının değiştiği bir dünyada yaşar. At gözlükleri takmıştır, sabit fikirlidir, başka konularda güvenilmezdir. Kendisi dahil her şeyi tek bir sadakate kurban eder. Ona göre, bu son derece mantıklıdır; başka herkese o kadar akıllıca görünmez. Sosyal açıdan tehlikelidir. Bir de aşması ya da kefaretini ödemesi gereken bir suçluluk duygusu varsa, oldukça tehlikeli olabilir, özellikle de..." Sustu ve bir süre sessizlik içinde düşündü. Sonra ekledi, "*Aşırı* tehlikeli, Davie. Pişmanlık, feragat, kendini kurban etme, arınma arzusu. Hepsi, üzerine yük oluyor. Yük duygusu, yardım ihtiyacı, yükü biriyle paylaşma arzusu. Korkarım, eninde sonunda, Davie... Eninde sonunda..."

Ben de aynı fikirdeydim.

"Ama ne yapabiliriz?" diye yineledim üzüntüyle.

Ciddi bakışlarını bana dikti.

"Ne kadarını yapmaya hakkınız var? İçinizden biri tümünüzün hayatını tehlikeye atacak bir yola girdi. Belki tüm riskleri bilerek değil, ama yine de ciddi bir tehlike bu. Size sadık kalmaya niyetlense bile, kendi amaçları için bilinçli olarak hepinizi tehlikeye atıyor; uykusunda birkaç sözcük söylemesi bile yeter. Sırf o bu adamla yaşamak istiyor diye yedi kişinin üzerinde daimi bir tehdit yaratmaya ahlaki olarak hakkı var mı?"

Duraksadım. "Eh, o şekilde ifade edince..." diye başladım.

"O şekilde ifade *ediyorum*. Buna hakkı var mı?"

"Onu vazgeçirmek için elimizden geleni yaptık," dedim sorudan kaçınmaya çalışarak.

"Ve başarısız oldunuz. Şimdi ne olacak? Onun ne zaman hata yapıp sizi ele vereceğini bilmeden, bu tehditle mi yaşayacaksınız?"

Verebildiğim tek yanıt, "Bilmiyorum," oldu.

"Dinle," dedi Axel amca. "Bir zamanlar bir adam tanımıştım. Gemileri yandıktan sonra bir grupla birlikte sandalla sürükleniyorlarmış. Yemek ve suları azmış. Aralarından biri deniz suyu içmiş ve delirmiş. Sandalı parçalayıp herkesi kendisiyle birlikte boğmak istemiş. Herkes için tehdit oluşturuyormuş. Sonunda onu denize atmak zorunda kalmışlar. Sonuçta, kalan üçünün karaya varana kadar yetecek yemeği ve suyu olmuş. Bunu yapmasalar adam zaten ölecekmiş; onunla birlikte, büyük olasılıkla diğerleri de."

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim kararlılıkla, "bunu yapamayız."

Gözlerini benden ayırmadı.

"Bu, kimse için güzel, rahat bir dünya değil, özellikle de farklı olanlar için," dedi. "Belki de sen hayatta kalmayı başarabilecek biri değilsindir."

"O değil yalnızca," dedim. "Bahsettiğin kişi Alan olsaydı, onu denize atmanın bir faydası olacağını düşünsek yapardık. Ama Anne'den bahsediyorsun. Bunu yapamayız. Kadın olduğu için değil, herhangi birimiz için de aynısını savunurdum. Yapamayız, o kadar. Birbirimize çok yakınız. Ona ve diğerlerine, kendi kız kardeşlerime olduğundan çok daha yakınım. Açıklamak zor." Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlatabilmenin

bir yolunu arayarak sustum. Dile dökmenin aşikâr bir yolu yok gibiydi. Ona anlatabilirdim ama çok da etkili bir biçimde değil.

"Bu yalnızca cinayet olmaz, Axel amca. Daha kötüsü olur, sonsuza dek kendimizi sakatlamak gibi. Yapamayız."

"Tek alternatifi başınızın üzerinde sallanan bir kılıçla yaşamanız," dedi.

"Biliyorum," dedim keyifsiz. "Ama doğru yol bu değil. Kalbimizde bir kılıç daha kötü olur."

Anne'in düşüncelerimizi sezebileceği korkusuyla bu çözümü diğerleriyle tartışmaya bile cesaret edemedim; ama kararlarının ne olacağını kestirebiliyordum. Axel amcanın pratik, tek bir çözüm önerdiğini biliyordum. Bu çözümün imkânsızlığının, hiçbir şey yapılamayacağını kabullenmek anlamına geldiğini de biliyordum.

Anne artık hiç düşünce aktarmıyordu, ondan iz yakalayamıyorduk ama kendini bizim düşüncelerimize kapatacak kadar güçlü bir iradeye sahip olup olmadığını bilmiyorduk. Kardeşi Rachel'dan artık yalnızca sözlü iletişim kurduğunu ve kendi kendine de her açıdan normalmiş gibi davranmak için elinden geleni yaptığını öğrendik ama bu, kendi aramızda serbestçe düşünce değiş tokuş etmek için ihtiyaç duyduğumuz güveni vermiyordu bize.

Anne sonraki haftalarda tavrında öyle diretti ki farklılığını unutup öteki insanlar gibi olmayı başardığını sanabilirdiniz. Herhangi bir talihsizlik yaşanmadan düğün günü geldi. Anne'in babası onlara kendi arazisinin kenarında bir ev verdi ve karı koca oraya taşındı. Orada burada, Anne'in Alan'la evlenmesinin akıllıca olmadığına dair imalarla karşılaşmak mümkündü ama bunun dışında pek az yorum yapıldı.

Sonraki birkaç ay boyunca ondan pek az haber aldık. Bizimle son bağını da koparmak istermiş gibi kız kardeşinin ziyaretlerini hoş karşılamıyordu. Korkularımızın aksine, başarılı ve mutlu bir evliliği olduğunu umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elimizden.

Onlar evlendikten sonra Rosalind'le ben kendimizi her türlü tehlikeden korumak amacıyla daha titiz davranmaya çalıştık. Birbirimizle evlenmeye tam olarak ne zaman karar verdiğimizi ikimiz de hatırlamıyoruz. Doğa kanunları ve kendi arzularımızla o kadar örtüşen bir fikirdi ki, kaderimizmiş gibi geliyordu. Evlilik fikri, daha biz kendimize itiraf etmeden önce düşüncelerimizi renklendiriyordu. Benim için aksini düşünmek hiçbir zaman mümkün olmamıştı, çünkü iki insan bizim kadar birbirine yakın düşünerek büyümüşse ve onları kuşatan düşman bir dünyada daha da yakınlaşmışlarsa, birbirlerine ihtiyaç duyduklarını, daha âşık olmadan önce hissederler.

Ama âşık olduklarını fark ettiklerinde bazı açılardan normallerden çok da farklı olmadıklarını anlarlar. Onlar da normallerin karşılaşacağı aynı engellerle karşılaşabilirler.

Ailelerimiz arasında, ilk defa katanalar meselesiyle başlayan dava senelerdir sürüyordu. Babam ve Rosalind'in babası, yarı-dayım Angus düzenli gerilla faaliyetleri yürütüyordu. İkisi de en ufak Sapkınlığı saptayarak puan kazanmak için birbirlerinin arazisini şahin gibi izliyordu ve bir süredir ikisinin de diğerinin bölgesindeki yozluklardan haber getiren muhbirleri ödüllendirdiği biliniyordu.

Angus'tan daha yüksek bir arılık düzeyini korumak amacıyla babam büyük kişisel fedakârlıklar yapmıştı. Örneğin, domatesi pek sevdiği halde, istikrarsız olduğu için yetiştirmekten tamamen vazgeçmişti. Artık domateslerimizi ve patateslerimizi

satın alıyorduk. Güvenilmez oldukları için kara listeye alınan başka türler de bize sıkıntı vermiş, pahalıya patlamıştı ve bu durum iki çiftlikte normallik oranlarını yükseltse de, iyi komşu ilişkileri kurmak konusunda hiç faydalı olmamıştı.

Ailelerin birleşmesine her iki tarafın da kesinlikle karşı çıkacağı çok açıktı.

Durum bizim için zor olacaktı. Rosalind'in annesi çöpçatanlık girişimlerine başlamıştı bile. Benim annemin de bir iki kızı tepeden tırnağa süzdüğünü görmüştüm, ama şimdiye dek beğendiği biri çıkmamıştı.

Şimdilik iki tarafın da aramızda bir şey olduğunu bilmediğinden emindik. Strormlarla Mortonlar arasında ilişki eskisi gibi değildi, yalnızca kilise çatısı altında bir araya geliyorduk. Rosalind'le nadiren, gizlice buluşuyorduk.

Bir açmazdaydık ve durumu zorlayacak bir şey yapmadığımız sürece açmaz sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu. Tek bir yol vardı: Angus'un bizi silah zoruyla evlendirmesi. Bunun işe yarayacağından emin olsak denerdik. Ama bir türlü emin olamıyorduk. Angus tüm Strormlara o kadar karşıydı ki, silahı başka şekilde kullanmaya kalkabileceğini düşünüyorduk. Dahası, şerefimiz zorla korunsa bile, ailelerimizin ikimizi de evlatlıktan reddedeceğinden emindik.

Açmazdan çıkmanın barışçıl bir yolunu bulmak için uzun uzun tartıştık ama Anne'in evliliğinin üzerinden altı ay geçmesine rağmen çözüm bulmaya yaklaşamadık.

Grubun geri kalanına gelince, o ilk altı ay içinde baştaki korkumuzun bir parça dindiğini gördük. İçimiz rahat olduğundan değil. Kendimizi keşfettiğimizden beri hiç rahat hissetmemiştik ama tehdit altında yaşamaya alışmak zorunda

kalmıştık ve Anne krizi geçtikten sonra, daha fazla tehditle yaşamaya alıştık.

Sonra, bir pazar günü, alacakaranlıkta, Alan evine giden patikada ölü bulundu. Ensesine bir ok saplanmıştı.

Haberi ilk Rachel'dan aldık ve o kardeşiyle temas kurmaya çalışırken biz de endişe içinde kulak kabarttık. Rachel becerebildiğince odaklandı ama işe yaramadı. Anne'in zihni, son sekiz aydır olduğu gibi kararlılıkla kapalıydı. Acı içinde olmasına rağmen hiç düşünce yollamadı.

"Onu görmeye gidiyorum," dedi Rachel bize. "Yanında biri olması lazım."

Bir saat kadar merakla bekledik. Sonra Rachel temas kurdu. Çok kaygılıydı.

"Benimle görüşmeyi reddediyor. Eve bile almadı. İçeride bir komşusu var ama beni kabul etmedi. Bağırdı ve gitmemi söyledi."

"Bizden birinin yaptığını düşünüyor olmalı," diye karşılık verdi Michael. "Aranızdan biri mi yaptı ya da bu konuda bilgisi olan var mı?" Peş peşe, ısrarla inkâr ettik.

"Bu şekilde düşünmesini engellemeliyiz," diye karar verdi Michael. "Buna inanmaya devam etmemeli. Ona ulaşmaya çalışın."

Hepimiz denedik. Hiçbir yanıt gelmedi.

"İşe yaramıyor," diye itiraf etti Michael. "Bir şekilde ona bir not ulaştırmalısın, Rachel," diye ekledi. "Dikkatle yaz ki o bizim bu olayla hiçbir ilgimiz olmadığını anlasın ama başkalarına hiçbir şey ifade etmesin."

"Pekâlâ, denerim," diye kabul etti Rachel kuşkuyla. Bir saat daha geçti ve sonra ondan yine haber aldık. "İşe yaramadı.

Notu oradaki kadına verdim ve bekledim. Kadın geri döndüğünde Anne'in notu açmadan yırtıp attığını söyledi. Şimdi annem içeride, onu eve dönmeye ikna etmeye çalışıyor."

Michael buna hemen yanıt vermedi. Sonra, "Hazırlıklı olsak iyi olacak," dedi. "Hepiniz gerekirse kaçmak üzere hazırlık yapın ama kuşku uyandırmayın. Rachel, sen de bir şeyler öğrenmeye çalışmaya devam et ve herhangi bir şey olursa hemen bize haber ver."

Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Petra çoktan yatmıştı ve dikkat çekmeden onu kaldıramazdım. Dahası, bunun gerekli olduğundan emin değildim. Anne, Alan'ın ölümünden Petra'yı sorumlu tutamazdı. Petra bizden biriydi ama henüz kendisi bile bunun farkında değildi. Bu yüzden kabaca bir plan tasarlamak dışında bir şey yapmadım.

Evdeki herkes yattıktan sonra Rachel yine temas kurdu.

"Annemle ben eve gidiyoruz," dedi bize. "Anne herkesi kovdu. Şimdi orada yalnız. Annem kalmak istedi ama Anne kendinde değil. Histeri krizleri geçiriyor. Onları gitmeye zorladı. Kalmakta ısrar ederlerse daha da kötüye gideceğinden korktular. Anneme, Alan'ın ölümünden kimin sorumlu olduğunu bildiğini söyledi ama isim vermedi."

"Sence bizi mi kastediyor? Alan biriyle kavga etmiş olamaz mı?"

Rachel kuşkuluydu. "Öyle olsa beni içeri alırdı, git diye bağırmazdı," diye işaret etti. "Sabah erkenden oraya gideceğim ve fikrini değiştirip değiştirmediğine bakacağım."

Şimdilik bununla yetinmemiz gerekecekti. En azından birkaç saatliğine gevşeyebilirdik.

Ertesi sabah olanları Rachel bize daha sonra anlattı.

Şafaktan bir saat önce kalkmış, tarlalardan geçerek Anne'in evine gitmiş. Oraya vardığında, önceki günkü gibi çığlık çığlığa kovulmak istemediğinden, biraz duraksamış. Ama orada dikilip eve bakmanın bir faydası olmayacağından cesaretini toplayıp kapı tokmağını kaldırmış. Tokmağın sesi içeride yankılanmış. Rachel beklemiş ama yanıt gelmemiş.

Sonra tokmağa bir kez daha vurmuş. Yine kimse yanıt vermemiş.

Rachel korkuya kapılmış. Tokmakla kapıyı dövmüş ve sonra durup dinlemiş. Yavaşça ve kuruntuyla elini tokmaktan çekip önceki gün Anne'e eşlik eden komşunun evine gitmiş.

Odun yığınındaki kütüklerden biriyle pencereyi yukarı itip içeri girmişler. Anne'i yukarı kattaki yatak odasında, bir kirişten sarkarken bulmuşlar.

Anne'i yardımlaşarak yere indirip yatağına yatırmışlar. Ona yardım etmek için çok geç kalmışlar. Komşu üzerine bir örtü örtmüş.

Rachel'a her şey gerçekdışı gelmiş ve olayın şokuyla sersemlemiş. Komşu onu kolundan tutup dışarı götürmüş. Çıkarlarken masada yatan, katlanmış bir kâğıt parçası gözüne çarpmış. Komşu kâğıdı almış.

"Bu sana veya anne babana olmalı," demiş, Rachel'ın eline vererek.

Rachel sersem sersem kâğıda bakmış ve dışındaki yazıyı okumuş.

"Ama bu bizim için değil," demiş.

Sonra kadının okuma yazma bilmediğinin ayrımına vararak daha dikkatli bakıyor gibi yapmış.

"Ah, anlıyorum. Evet, onlara veririm," demiş ve müfettişe yazılmış olan notu elbisesinin içine tıkıştırmış.

Komşunun kocası onu arabayla eve götürmüş. Rachel haberi anne babasına vermiş. Sonra, Anne evlenmeden önce paylaştıkları odada yalnız kaldığında mektubu okumuş.

Mektup hepimizi ihbar ediyormuş, Rachel'ın kendisini, hatta Petra'yı da. Alan'ı öldürmeyi hep birlikte planladığımızı ve aramızdan, ismini vermediği birinin planı yerine getirdiğini öne sürüyormuş.

Rachel mektubu iki kez okumuş ve sonra dikkatle yakmış.

Bir iki gün boyunca üzerimizdeki gerilim biraz azaldı. Anne'in intiharı çok acıydı ama kimse bu olayda gizemli bir taraf göremiyordu. İlk çocuğuna hamile kalmış genç bir kadın, kocasını kaybedince büyük bir sarsıntı geçirmiş, akli dengesini yitirmişti; üzücü, ama anlaşılabilir bir durumdu.

Alan'ın öldürülmesi konusunda hiçbir şüpheli bulunamadı. Cinayet bizler için de bir sırdı. Soruşturmalar, ona hınç besleyen pek çok kişi olduğunu ortaya çıkardı ama hiçbirinin cinayet işlemek için yeterince güçlü bir sebebi yoktu. Alan'ın öldürülmüş olması gereken saatte nerede olduğunu kanıtlayamayan kimse de yoktu.

İhtiyar William Tay okun kendi imalatı olduğunu kabullendi, öte yandan, bölgedeki bütün oklar onun eseriydi. Yarışma oku değildi, başka herhangi bir ayırt edici özelliği yoktu. Pek çok evde bulunabilecek, sıradan bir av oku. Doğal olarak çok dedikodu yapıldı. Bir yerlerden, Anne'in kocasına sanıldığı kadar sadık olmadığı ve son birkaç hafta boyunca Alan'dan korkuyormuş gibi göründüğü söylentisi geldi. Anne babasını epey sıkıntıya sokan bu dedikoduya göre Anne oku kendisi atmıştı ve sonra ya pişmanlıkla ya da suçunun öğrenilmesinden korkarak intihar etmişti. Ama yeterince güçlü bir itici sebep

bulunamadığından bu dedikodu da solup gitti. Birkaç hafta sonra spekülasyonlar başka konulara kaydı. Gizem, çözülemeyeceği inancıyla unutuldu. Suçlunun itiraf etmeye cesaret edemediği bir kaza bile olabilirdi.

Biz, dikkatleri bize çevirebilecek tahminler ve varsayımlara karşı kulaklarımızı açık tutuyorduk ama hiçbir şey olmadı ve ilgi azaldıkça biz de rahatlayabildik.

Neredeyse bir yıldır hissettiğimiz endişe azalmış olsa da, altında yatan etki sürdü. Bir uyarı duygusu, daha keskin bir farklılık bilgisi, hepimizin güvenliğinin birbirimizin elinde olduğu bilgisi.

Anne için çok üzülmüştük, onu çok önceden yitirmiş olduğumuz düşüncesi biraz olsun üzüntümüzü azaltıyordu. Endişesi hafiflemeyen tek kişi Michael gibiydi.

"Aramızdan biri zayıf çıktı," dedi.

11

O yıl bahar denetimleri iyi geçti. Tüm bölgede yalnızca iki tarla Arındırma programına alındı ve ikisi de babama veya yarı-dayım Angus'a ait değildi. Önceki iki sene o kadar kötüydü ki, ilk sene Sapkın yavru yapma olasılığı olan hayvanlardan kurtulmakta tereddüt eden insanlar, ikincisinde onları kendileri öldürdü. Sonuç olarak sürülerde de normallik oranı yüksekti. Yükselme eğilimi cesaret vericiydi. Bu herkesi yüreklendirmişti ve herkes daha cana yakın, daha neşeli olmuştu. Mayıs sonunda Sapkınlık oranlarında rekor düşme görüleceğine dair pek çok bahis oynanıyordu. İhtiyar Jacob bile ilahi hoşnutsuzluğun şimdilik geçtiğini itiraf ediyordu. "Tanrı merhametlidir," dedi, bir parça kınamayla. "Onlara son bir şans veriyor. Umalım da âdetlerini düzeltsinler, yoksa gelecek sene hepimiz için kötü olacak. Bu sene işlerin kötüye gitmesi için hâlâ zaman var."

Ama işler kötüye gitmedi. Daha sonra çıkan sebzelerde de, ekinler kadar yüksek bir normallik oranı görüldü. Hava hasada uygun gidiyordu ve müfettiş zamanının o kadar büyük bir kısmını ofisinde sessizce oturarak geçiriyordu ki, neredeyse sevilen birine dönüşmüştü.

Başka herkes kadar bizim için de işle dolu ama dingin bir yaz olacakmış gibi görünüyordu. Petra olmasa muhtemelen öyle de olurdu.

Petra haziran başlarında bir gün, görünüşe göre macera duygusundan ilham alarak yasak olduğunu bildiği iki şey yaptı. İlk olarak, yalnız başına midillisine binip arazimizden çıktı. İkinci olarak, açık kırlarda kalmakla yetinmeyip koruyu keşfe gitti.

Daha önce söylediğim gibi, Waknuk'taki koruluklar epey güvenli sayılır ama buna güvenmemek gerekir. Yabankedileri çaresiz kalmadıkları sürece nadiren saldırırlar ve kaçmayı tercih ederler. Yine de, silah almadan koruya girmek akıllıca değildir çünkü Uçdiyar'dan bizim tarafa sarkan, bazı yerlerde Yabandiyar'a kadar uzanan ve bir koruluğu diğerine bağlayan ormanlardan her an büyük yaratıklar gelebilir.

Petra'nın çağrısı, önceki gibi aniden ve beklenmedik bir biçimde geldi. Son seferdeki şiddetli, zorlayıcı paniği taşımasa da yoğundu. Mesajı alan kişide yarattığı sıkıntı ve endişe duygusu son derece rahatsız edici bir düzeydeydi. Dahası, çocuk gönderdiği düşünceleri kontrol edemiyordu. İmgeleri biçimsiz boğucu görüntüler halinde geliyordu.

Diğerlerine ulaşıp ilgileneceğimi söylemeye çalıştım ama Rosalind'le bile temas kuramadım. Böyle bir boğuculuğu tarif etmek zor: Gürültülü bir yerde sesinizi duyuramamak gibi ama aynı zamanda, sisin içinde bir şeyi görmeye çalışmaya da benziyor. Daha da kötüsü, soruna ilişkin bir ipucu vermemesiydi. Bir duyuyu başkalarına benzeterek anlatmaya çalışmak doğru değil ama sözsüz bir feryat gibi olduğu söylenebilir. Düşünce içermeyen, kontrolsüz bir refleks yalnızca: Ne yaptığını Petra'nın bile bildiğinden kuşkuluydum. İçgüdüseldi. Tek anlayabildiğim bir imdat çağrısı olduğu ve uzaktan geldiğiydi.

O sırada çalışmakta olduğum demirhaneden koşarak çıktım ve tüfeği aldım. Her zaman ev kapısının hemen içinde asılı

duran ve acil durumlara karşı dolu ve bakımlı tutulan tüfeği. Birkaç dakika içinde atlardan birini eyerledim ve yola çıktım. Çağrının niteliği hakkındaki kesin şey, yönüydü. Yeşil yola çıktığım zaman atı topukladım ve Batı Korusu'na doğru dörtnala kalktım.

Petra boğucu imdat çağrısına bizim birbirimizle temas kurmamıza yetecek kadar yani birkaç dakika ara verse sonuçlar çok farklı olabilirdi. Aslında herhangi bir sonuç olmayabilirdi. Ama bunu yapmadı. Boğucu bir perdeye benzeyen çağrısını yollamaya devam etti ve mümkün olduğunca kısa sürede kaynağına gitmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Yolun bir kısmı iyi değildi. Bir noktada yere yuvarlandım ve atı tekrar yakalamak için zaman kaybettim. Koruluğa girdikten sonra, sık kullanıldığı için zemin daha sertti. Burası önemli bir ana yoldu, ilerlemeye devam ettim ama bir süre sonra hedefi geçtiğimi fark ettim. Çalılar yüzünden doğrudan hedefe yönelmem imkânsızdı, bu yüzden geri döndüm ve doğru yöne giden bir başka yol aradım. Yönün kendisi konusunda sorun yoktu; Petra çağrısına bir an bile ara vermiyordu. Sonunda bir patika buldum; dar, can sıkıcı şekilde dolanan, üzerine dallar kapanmış bir iz. At, dalların arasında geçerken eğildim ama genel olarak yön doğruydu. Sonunda zemin açıldı ve kendi yolumu seçebildim. Dört yüz metre daha ileride yine çalıların arasından geçtim ve çimenli bir açıklığa geldim.

İlk başta Petra'nın kendisini görmedim. Dikkatimi midillisi çekmişti. Midilli açıklığın uzak tarafında gırtlağı parçalanmış şekilde kanlar içinde yatıyordu. Yabanıl ve Sapkın bir yaratık kararlılıkla sağrısından et parçaları koparıyordu ve işine o kadar dalmıştı ki yaklaştığımı duymadı.

Hayvan kızıl kahverengiydi. Sarı ve koyu kahve benekleri vardı. Dev, yastığa benzeyen ayakları uzun tüylerle kaplıydı.

Ön pençelerindeki kan pıhtılaşmıştı ve uzun, kıvrık tırnakları görülebiliyordu. Kuyruğu uzun tüylerle kaplıydı. Bu haliyle dev bir tüye benziyordu. Yüzü yuvarlaktı ve gözleri cam gibi sarı renkliydi. Kulakları ayrık ve sarkıktı. Yukarı doğru kalkık bir burnu vardı. Üst çenesinden alt çenesinin üzerine iki iri kesici diş sarkmıştı ve yaratık, midilliyi parçalamak için pençeleriyle birlikte bunları da kullanıyordu.

Sırtıma astığım tüfeği indirmeye başladım. Hareket yaratığın dikkatini çekti. Başını çevirdi ve çömeldiği yerde kıpırdamadan dik dik bana bakmaya başladı. Yüzünün alt yarısı taze kanla parlıyordu. Yaratık kuyruğunu kaldırdı ve hafifçe iki yana salladı. Tüfeğin horozunu kaldırdım ve tam nişan alırken bir ok yaratığın boynuna saplandı. Yaratık kıvranarak havaya sıçradı, sarı sarı parlayan gözlerini benden ayırmadan dört ayağı üzerine düştü. Atım ürküp şahlandı, tüfeğim havaya doğru ateş aldı ama yaratık sıçrayamadan biri kalçasına, diğeri kafasına, iki ok daha saplandı. Yaratık bir an kıpırdamadan durdu, sonra devrildi.

Rosalind yayı hâlâ elinde, sağımdan çimenliğe girdi. Yayına çoktan yeni bir ok takmış, ne olur ne olmaz diye gözlerini yaratıktan ayırmayan Michael diğer yanda belirdi. Birbirimize çok yakın olsak da, Petra'ya da yakındık ve o hâlâ aramızdaki iletişimi boğuyordu.

"O nerede?" diye sordu Rosalind sözlü olarak.

Çevreye bakındık ve küçük şekli bir ağacın üç buçuk metre yukarısında bulduk. Dalların arasında bir çatala oturmuş, iki koluyla ağacın gövdesine sarılmıştı. Rosalind atını ağacın altına sürdü ve ona aşağı inmesinin güvenli olduğunu söyledi. Petra ağaca tutunmaya devam etti. Yerinden kıpırdayamıyor, ağacı bırakamıyor gibiydi. Attan indim, ağaca tırmandım ve

onun inmesine yardım ettim. Yere yaklaştığımızda Rosalind uzanıp aldı onu. Eyerin önüne yan oturttu ve yatıştırmaya çalıştı ama Petra ölü midillisine bakıyordu. Hissettiği acı daha da yoğunlaşmıştı.

"Buna bir son vermemiz gerek," dedim Rosalind'e. "Tüm diğerlerini buraya getiriyor olmalı."

Michael, yaratığın gerçekten de öldüğünden emin olduktan sonra bize katıldı. Endişe içinde Petra'ya baktı.

"Ne yaptığının farkında değil. Akıllıca bir tepki vermiyor. İçten içe korkuyla bağırıyor gibi. Sesli olarak bağırsa daha iyi olurdu. Onu midilliyi göremeyeceği bir yere götürerek başlayalım."

Biraz uzaklaşıp çalıların arkasına geçtik. Michael onunla usul usul konuşarak cesaret vermeye çalışıyordu. Petra anlıyormuş ya da acılı düşünceleri dinecekmiş gibi görünmüyordu.

"Belki hep birlikte ona aynı düşünceleri gönderirsek..." diye önerdim. "Yatıştırma, duygudaşlık, rahatlama. Hazır mısınız?"

Tam on beş saniye boyunca uğraştık. Petra'nın acısında bir anlık azalma oldu ama sonra yine tepemize çöktü.

"İşe yaramıyor," dedi Rosalind ve denemeyi bıraktı.

Üçümüz çaresizce ona baktık. Düşünce deseni biraz değişmişti; korkusundaki keskinlik azalmıştı ama şaşkınlık ve acı hâlâ boğucuydu. Ağlamaya başladı. Rosalind kolunu ona doladı ve yakına çekti.

"Bırak ağlasın. Gerilimi azalır," dedi Michael.

Biz onun sakinleşmesini beklerken, korktuğum şey başımıza geldi. Rachel atı sırtında ağaçların arasından çıktı. Bir an sonra karşı yönden bir atlı daha belirdi. Onu daha önce hiç görmemiştim ama Mark olması gerektiğini anladım.

Daha önce hiç grup olarak buluşmamıştık. Güvenli olmadığını biliyorduk. Diğer iki kız da yoldaydı. Böylece hiçbir zaman olmaması gereken bir şey gerçekleşecekti.

Telaşla, olan bitenleri sözlü olarak açıkladık. Onlara buradan ayrılmalarını ve birlikte görünmemek için olabildiğince çabuk dağılmalarını öğütledik. Michael da gitmeliydi. Rosalind ve ben Petra ile kalacak, onu yatıştırmak için elimizden geleni yapacaktık.

Üçü durumu itiraz etmeden değerlendirdi. Bir an sonra yanımızdan ayrılıp farklı yönlere doğru uzaklaştılar.

Biz Petra'yı yatıştırmaya çalışıyorduk ama başarı elde edemedik.

On dakika sonra iki kız, Sally ile Katherine, çalıları yarıp geldi. Onlar da atlıydı ve yaylarına ok takmışlardı. Diğerlerinin onlarla karşılaşıp geri çevirdiğini umuyorduk, ama açık ki farklı bir yoldan gelmişlerdi.

İnanmazlık içinde Petra'ya bakarak yaklaştılar. Her şeyi bir kez daha sözlü olarak açıkladık ve gitmelerini öğütledik. Tam atlarını çeviriyorlardı ki, doru at sırtında iriyarı bir adam ağaçların arasından açıklığa çıktı.

Dizginleri çekti ve oturup bize baktı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu kuşkulu bir sesle.

Adamı tanımıyordum ve görüntüsünden hiç hoşlanmamıştım. Normalde yabancılara sorulan soruyu sordum. Adam sabırsızca kimliğini çıkardı. Kimlik bu senenin damgasını taşıyordu. Sonra o da benimkini sordu. Böylece hiçbirimizin kanundışı olmadığı belirlenmiş oldu.

"Bütün bunlar da nedir?" diye tekrarladı.

İçimden kendi işine bakmasını söylemek geçti ama mevcut koşullarda alttan almanın daha akıllıca olacağını düşündüm.

Ona kız kardeşimin midillisinin saldırıya uğradığını ve onun imdat çağrısına yanıt verdiğimizi açıkladım. Adam dik dik bana baktı ve sonra Sally ile Katherine'e döndü.

"Belki. Ama siz, ikinizi koşa koşa buraya getiren ne?" diye sordu onlara.

"Çocuğun bağırdığını duyunca geldik, doğal olarak," dedi Sally ona.

"Tam arkanızdaydım ve bağıran kimse duymadım," dedi.

Sally ve Katherine bakıştılar. Sally omuzlarını silkti.

"Biz duyduk," dedi adama kısaca.

Araya girmem gerektiğini düşündüm.

"Kilometrelerce öteden bile duyulduğunu sanıyordum," dedim. "Midilli de çığlık atıyordu, zavallıcık."

Onları çalının öte tarafına götürdüm, parçalanmış midilliyi ve ölü yaratığı gösterdim. Adam, kanıt görmeyi beklememiş gibi şaşırdı ama tamamen ikna olmadı. Rosalind ve Petra'nın kimliklerini görmeyi talep etti.

"Bütün bu sorgulamanın amacı nedir?" diye ben sordum bu sefer.

"Uçdiyar'ın casus gönderdiğini bilmiyor musunuz?" dedi.

"Bilmiyordum," dedim. "Ama *bizde* Uçdiyarlılara benzer bir hal var mı?"

Adam soruyu duymazdan geldi. "Eh, gönderdiler. Onlara karşı gözümüzü açık tutmamız emredildi. Gittikçe büyüyen bir sorun var ve koruluktan ne kadar uzak durursanız, bizden önce onlarla karşılaşma olasılığınız o kadar azalır."

Adam hâlâ tatmin olmamıştı. Dönüp yine midilliye, sonra Sally'ye baktı.

"O midilli en son yarım saat önce çığlık atmıştır. Siz ikiniz doğrudan bu noktaya gelmeyi nasıl başardınız?"

Sally'nin gözleri biraz irileşti.

"Eh, ses bu yönden gelmişti. Yaklaştığımızda küçük kızın haykırdığını duyduk," dedi sakince.

"Senin de gelmen iyi olmuş," diye araya girdim. "Biz daha yakında olmasak kardeşimin hayatını sen kurtaracaktın. Artık atlattık, neyse ki o incinmedi. Ama çok ürktü. Onu eve götürsem iyi olacak. Yardım etmek istediğiniz için ikinize de teşekkür ederim."

İmayı anladılar. Kurtulduğu için Petra'yı tebrik ettiler, en kısa zamanda şoku atlatacağını söylediler ve atlarını çevirip gittiler. Adam oyalandı. Hâlâ tatmin olmamış ve biraz da kafası karışmış gibi görünüyordu. Ama elinde sağlam bir veri yoktu. Üçümüzü uzun uzun, sorgularcasına süzdü. Bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi ama fikrini değiştirdi. Sonunda koruluklardan uzak durma tavsiyesini yineledi ve sonra diğer ikisinin gittiği yöne doğru uzaklaştı. Adamın ağaçların arasında gözden kaybolmasını izledik.

"O kimmiş?" diye sordu Rosalind huzursuzca.

Adamın kimliğinde Jerome Skinner adının yazdığından daha fazlasını söyleyemedim. Adam bana yabancıydı ve bizim kimliklerimiz de onun için bir şey ifade etmemiş gibiydi. Petra'nın hâlâ indirmediği perde olmasa Sally'ye sorabilirdim. Diğerlerinden bu şekilde yalıtılmak tuhafbir his veriyordu, sesim kesilmiş gibi ve Anne'in kendini aylar boyunca bu şekilde yalıtabilmesi için irade gücünün ne kadar güçlü olması gerektiğini düşünüyordum.

Sağ kolunu Petra'ya dolamış olan Rosalind yürüyüş hızında eve doğru uzaklaşmaya başladı. Ben ölü midillinin eyerini ve koşum takımını toparladım, yaratığa saplanmış okları çıkardım ve peşlerinden gittim.

Onu eve götürdüğümde yatırdılar. Yaydığı perde akşamın ilerleyen saatlerinde zaman zaman dalgalandı ama neredeyse saat dokuza kadar başımıza bela olmaya devam etti, sonra aniden azalıp kayboldu.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Sonunda uyudu," dedi diğerlerinden biri.

"Skinner denen adam kimdi?" diye sorduk Rosalind ve ben endişeyle, aynı anda.

Sally yanıt verdi: "Burada oldukça yeni. Babam onu tanıyor. Sizin gittiğiniz yerde, koruluğa komşu bir çiftliği var. Bizi görmesi yalnızca kötü şans. Bizim neden dörtnala ağaçlığa gittiğimizi merak etti, elbette."

"Çok kuşkulanmış görünüyordu. Neden?" diye sordu Rosalind. "Düşünce-şekilleri hakkında herhangi bir şey biliyor mu? Onlardan kimsenin bilmediğini sanıyordum."

"Düşünce-şekilleri oluşturamıyor ve alamıyor, epey uğraştım," dedi Sally ona.

Michael'ın düşünceleri araya girdi ve neler olduğunu sordu. Açıkladık. Yorum yaptı:

"Bazıları böyle bir şeyin mümkün olduğunun farkında – ama daha basit bir biçiminden şüpheleniyorlar– zihinsel izlenimler yoluyla duygu transferi gibi. Buna telepati diyorlar, en azından, inananlar öyle diyor. Çoğu bunun var olduğundan bile kuşkulu."

"Sapma olduğunu düşünüyorlar mı? Var olduğuna inananlar, demek istiyorum?" diye sordum.

"Anlamak zor. Sorunun açık açık sorulduğunu sanmıyorum. Ama teorik olarak, Tanrı insanların zihnini okuduğuna göre, gerçek suretin de okuyabiliyor olması gerektiği savı var. Büyük Gazap'ın bir parçası olarak, bu gücün geri alındığı öne

sürülebilir ama mahkeme önünde kendimi riske atmak istemem."

"Adamın bir şeyden kuşkulanmış gibi bir hali vardı," dedi Rosalind. "Bu kadar meraklı davranan başkası çıktı mı?"

Hepsi buna hayır yanıtını verdi.

"Güzel," dedi Rosalind. "Ama bunun bir daha olmaması için dikkatli olmalıyız. David, Petra'ya sözlü olarak açıklamak ve ona kendini kontrol etmeyi öğretmek zorunda. Eğer bir daha başı belaya girerse hepiniz bunu görmezden gelmeli ve yanıt vermemelisiniz. David'le bana bırakın. Eğer ilk seferki gibi zorlayıcı olursa, ona ilk kim ulaşırsa onu bir şekilde bayıltmaya çalışsın ve baskı kesilir kesilmez geri dönüp saklamaya çalışsın. Grup olarak tekrar bir araya getirilmediğimizden emin olmamız gerek. Bugünkü kadar şanslı olmayabiliriz. Herkes anlıyor ve onaylıyor mu?"

Onaylar geldi. Biraz sonra diğerleri çekildi. Rosalind'le ben Petra'yla en iyi nasıl başa çıkabileceğimizi tartıştık.

Ertesi gün erkenden uyandım ve ilk farkında olduğum, yine Petra'nın acısıydı. Ama şimdi farklı bir niteliği vardı; korkusu iyice geçmişti ve yerini ölü midillinin yasına bırakmıştı. Önceki günün yoğunluğunu da kaybetmişti.

Onunla temas kurmaya çalıştım; anlamasa da, birkaç saniyeliğine fark edilir bir duraksama oldu ve ardından şaşkınlık geldi. Yataktan çıktım ve odasına gittim. Bir yoldaş bulduğu için memnun oldu. Biz sohbet ederken acılı düşünceleri epey soldu. Odasından çıkmadan önce onu akşam balık tutmaya götürmeye söz verdim.

Anlaşılabilir düşünce-şekilleri oluşturmayı sözcüklerle açıklamak hiç kolay değildir. Hepimiz bunu ilk önce tek başımıza keşfetmiştik. Başta deneme yanılma yöntemiyle yaptığımız, çok kaba bir şeydi, ama birbirimizi keşfedip deneyim kazandıkça

ilerlettik. Ama Petra'yla farklıydı. Daha altı buçuk yaşındayken bile bizimkinden farklı nitelikte bir yansıtma gücü vardı ve çok baskılayıcıydı ama bunu farkında olmadan ve dolayısıyla kontrol edemeden yapıyordu. Ona açıklayabilmek için elimden geleni yaptım ama şimdi neredeyse sekiz yaşında olmasına rağmen yeterince basit sözcükler bulup açıklamak zor oldu. Irmak kıyısında oturup olta mantarlarımızı izleyerek bir saat boyunca konuştuktan sonra, hâlâ pek bir gelişme kaydedememiştim, Petra söylediklerimi anlamaya çalışamayacak kadar sıkılmıştı. Başka bir yaklaşım gerekiyordu.

"Bir oyun oynayalım," diye önerdim. "Gözlerini yum. Sıkı sıkı kapat ve çok derin bir kuyuya baktığını hayal et. İçinde karanlıktan başka hiçbir şey yok. Tamam mı?"

"Tamam," dedi, gözlerini sıkıca yumarak.

"Güzel. Şimdi, kuyunun ne kadar karanlık, dibinin ne kadar derinde olduğu dışında hiçbir şey düşünme. Yalnızca bunu düşün, ama karanlığa bakarak. Anladın mı?"

"Evet," dedi.

"Şimdi, izle," dedim ona.

Bir tavşan düşündüm ve burnunu oynattırdım. Petra güldü. Eh, bu iyiydi. En azından mesajları alabildiği anlamına geliyordu. Tavşanı yok ettim ve bir köpek yavrusu, sonra tavuk, sonra bir at ve araba düşündüm. Bir iki dakika sonra gözlerini açtı ve şaşkın şaşkın baktı.

"Neredeler?" diye sordu, çevresine bakınarak.

"Hiçbir yerde değiller. Onlar yalnızca düşünce-imgeleriydi," dedim ona. "Oyun bu. Şimdi ben gözlerimi kapatacağım. İkimiz aynı zamanda kuyuya bakacağız ve ne kadar karanlık olduğundan başka hiçbir şey düşünmeyeceğiz. Sonra sen benim görebilmem için kuyunun dibinde bir resim düşüneceksin."

Rolümü titizlikle oynadım ve zihnimi sonuna kadar açtım. Bu bir hataydı. Aniden bir ışık çakması ve bir parıltı oldu. Yıldırım çarpmış gibi hissettim. Zihinsel bir sersemlik içinde sendeledim. Resmin ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Diğerleri kızgınlıkla isyan ederek temas kurdu. Neler olduğunu açıkladım.

"Eh, Tanrı aşkına dikkatli ol ve bunu bir daha yapmasına izin verme. Baltayı neredeyse ayağıma saplıyordum," diye yakındı Michael.

"Ben de kazanda elimi haşladım," dedi Katherine.

"Onu sakinleştir. Bir şekilde teselli et," diye öğüt verdi Rosalind.

"Tedirgin değil ki. Son derece sakin durumda. Bu onun normal hali gibi görünüyor," dedim onlara.

"Belki ama bu hali süremez," diye yanıt verdi Michael. "Dindirmesi lazım."

"Biliyorum, elimden geleni yapıyorum. Belki bu işi nasıl halledeceğimize dair sizin fikirleriniz vardır?" diye sordum.

"Eh, bir dahaki sefere o bir şey denemeden önce bize haber ver," dedi Rosalind bana.

Kendimi toparladım ve dikkatimi yine Petra'ya çevirdim.

"Bu çok zorluydu," dedim. "Bu sefer *minik* bir düşünceresmi yap; çok çok uzaklarda, gerçekten küçük bir tane. Şirin, yumuşak renklerde olsun. Örümcek ağlarından yaparmış gibi yavaş yavaş, nazikçe oluştur."

Petra başını salladı ve yine gözlerini yumdu.

"İşte geliyor!" diye uyardım diğerlerini ve bir şeyin arkasına saklanabilmeyi diledim.

Bu seferki küçük bir patlamadan daha kötü değildi. Göz kamaştırıcıydı ama şeklini yakalamayı başardım.

"Bir balık!" dedim. "Sarkık kuyruklu bir balık."

Petra sevinçle güldü.

"Kesinlikle bir balık," dedi Michael. "İyi iş çıkarıyorsun. Şimdi tek yapman gereken son seferkinin yüzde biri kadar güç kullanmasını sağlaman, yoksa kendi beynini yakacak."

"Şimdi sen bana göster," dedi Petra ve ders devam etti.

Ertesi akşam bir ders daha yaptık. Oldukça şiddet dolu ve yorucu bir işti ama ilerleme kaydediyorduk. Petra düşünce-şekilleri oluşturma fikrini kavramaya başlamıştı –beklenecek şekilde, çocuksu bir şekilde– ama çarpıklıklarına rağmen genellikle tanınabilir şekillerdi. Hâlâ tek sorun gücü azaltmaktı. Heyecanlandığı zaman darbenin etkisiyle insan neredeyse sersemliyordu. Diğerleri, biz ders yaparken iş görememekten yakınıyordu. Kafanızın içindeki ani balyoz darbelerini görmezden gelmeye çalışmak gibiydi.

Dersin sonuna doğru Petra'ya, "Şimdi Rosalind'e sana düşünce-resmi vermesini söyleyeceğim. Önceki gibi gözlerini kapat," dedim.

"Rosalind nerede?" diye sordu çevresine bakınarak.

"Burada değil ama düşünce-resimleri söz konusu olduğunda bu fark etmiyor. Şimdi, karanlığa bak ve hiçbir şey düşünme."

"Ve siz, diğerleri," diye ekledim zihinsel olarak. "Bir şey yollamayın, olmaz mı? Teması Rosalind için açık tutun ve araya girmeyin. Hadi, Rosalind, güçlü ve berrak yolla."

Algılarımızı açarak sessizce bekledik.

Rosalind, çevresinde sazlar olan bir gölet yaptı. İçine pek çok ördek koydu; muhtelif renklerde, komik görünüşlü, dost canlısı ördekler. Ördekler bir tür bale gösterisi gibi gölette yüzüyordu. Bir tane tombul ördek devamlı onlara uymak için

çaba gösteriyordu ama hareketleri beceriksizdi ve her seferinde geç kalıyordu. Petra buna bayıldı. Keyifle güldü. Sonra, aniden sevincini yansıttı; bu her şeyi sildi ve yine hepimizi sersemletti. Herkes için yorucuydu ama Petra'nın gelişimi cesaret vericiydi.

Dördüncü derste, gözlerini kapatmadan zihnini temizlemeyi öğrendi ki, bu oldukça önemli bir adımdı. Hafta sonu geldiğinde gerçekten iyi gidiyorduk. Petra'nın düşünce-şekilleri hâlâ kaba ve istikrarsızdı ama deneyimle gelişecekti; basit formları algılaması iyiydi ama bizim birbirimize yolladığımız düşünce-şekillerini henüz pek az sezebiliyordu.

"Hepsini birden görmek zor. Çok çabuk geçiyor," dedi. "Ama sen mi, Rosalind mi, Michael mı, yoksa Sally mi konuşuyor anlayabiliyorum. Sonra o kadar hızlı akıyor ki, birbirine karışıyor. Ama diğerlerininki çok daha karışık."

"Hangi diğerleri, Katherine ve Mark mı?" diye sordum ona.

"Ah, hayır. Onları seçebiliyorum. Diğer diğerleri. Çok çok uzaktakiler," dedi sabırsızlıkla.

Bunu sakin karşılamaya karar verdim.

"Onları tanıdığımı sanmıyorum. Kim onlar?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sen hissedemiyor musun? O tarafta ama çok, çok uzaktalar." Güneybatıyı gösterdi.

Biraz düşündükten sonra:

"Şimdi oradalar mı?" diye sordum.

"Evet, ama çok değil," dedi.

Bir şey sezmek için elimden geleni yaptım ama başaramadım.

"Onlardan aldıklarını bana aktarabilir misin?" diye önerdim.

Denedi. Orada bir şey vardı ve içinde, bizlerden kimsenin sahip olmadığı bir nitelik seziyordum. Petra kendisinin de

anlamadığı bir şeyi aktarmaya çalıştığından anlaşılmaz ve çok bulanıktı muhtemelen, diye düşündüm. Ben hiçbir şey çıkaramıyordum. Rosalind'i çağırdım ama o da daha iyisini yapamadı. Petra'nın yorulduğu açıktı, bu yüzden birkaç dakika sonra ara vermeye karar verdik.

Petra iletilerini dizginlemeyi tümüyle kontrol edemese de hepimiz onun gelişimiyle anaç ve babacan bir gurur duyuyorduk. Bir heyecan duygusu da vardı, ileride büyük şarkıcı olacak birinin yeteneğini keşfetmek gibi ama bizimki bundan çok daha önemliydi.

"Bu," dedi Michael, "gerçekten de çok ilginç olacak, kontrol etmeyi öğrenene kadar bizi ele vermezse."

Petra'nın midillisini kaybetmesinden on gün sonra, akşam yemeğinde, Axel amca hava kararmadan gidip tekerleği onarmasına yardım etmemi istedi. Görünürde sıradan bir istekti ama Axel amcanın gözlerindeki tasayı görünce sorgusuz sualsiz peşinden dışarı çıktım. Saman yığınının arkasına, görülüp işitilemeyeceğimiz bir yere gittik. Dişlerinin arasına bir saman çöpü sıkıştırdı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Davie, dikkatsizlik mi ettin, evlat?" diye sordu.

Dikkatsizlik etmenin pek çok yolu vardı ama bu soruyu bu tavırla yalnızca o sorabilirdi.

"Sanmıyorum," dedim.

"Diğerleri, belki?" diye sordu.

Yine, sanmıyordum.

"Hımm," diye homurdandı. "O zaman, sence Joe Darley neden senin hakkında sorular soruyor? Bir fikrin var mı?"

Hiçbir fikrim yoktu ve öyle de söyledim. Başını iki yana salladı.

"Bundan hiç hoşlanmadım, evlat."

"Yalnızca ben mi, yoksa diğerleri de var mı?" diye sordum.

"Sen ve Rosalind Morton."

"Ah," dedim huzursuzca. "Yine de, yalnızca Joe Darley'se... Bizim hakkımızda bir söylenti duymuş ve skandal patlatmaya hazırlanıyor olabilir mi?"

"Olabilir," diye onayladı Axel amca. "Diğer yandan Joe, müfettişin gizli soruşturma yapmak istediğinde kullandığı biri. Bundan hoşlanmadım."

Ben de hoşlanmamıştım. Ama ikimizle de doğrudan görüşmemişti ve suç delili olacak herhangi bir bilgiyi nereden edinebileceğini tahmin edemiyordum. Bizi *Tanımlı Sapkınlıklar*da herhangi bir kategoriye sokacak hiçbir suç isnat edemeyeceğine işaret ettim.

Axel amca başını iki yana salladı. "O listeler bilinen Sapkınlıkları içerir, sınırlayıcı değildir," dedi. "Olabilecek milyonlarca şeyin hepsini tanımlayamazsın, yalnızca sık rastlananları tanımlayabilirsin. Yeni vakalar ortaya çıktığında sınanıyor olmalı. Müfettişin işi gözlerini açık tutmak ve derlediği bilgiler gerektiriyorsa soruşturma açmak."

"Neler olabileceğini düşündük," dedim ona. "Herhangi bir soruşturma yapılırsa, ne aradıklarından emin olamayacaklar. Tek yapmamız gereken, herhangi bir normalin yapacağı gibi şaşırmak. Joe veya başka biri kuşkulanmak için sebep bulsa bile elinde sağlam kanıt olmayacak."

Axel amca tatmin olmamış gibiydi.

"Bir de Rachel var," dedi. "Kız kardeşinin intiharı onu epey sarsmıştı. Sence o..."

"Hayır," dedim kendimden emin bir tavırla. "Bir şey saklasa bilirdik."

"Eh, o zaman küçük Petra var," dedi.

Ona bakakaldım.

"Petra'yı nereden biliyorsun?" diye sordum. "Sana hiç söylemedim."

Tatminkâr biçimde başını salladı. "Demek o da öyle. Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Nasıl anladın?" diye tekrarladım endişeyle, başka kimlerin benzer bir fikre kapılmış olabileceğini merak ederek. "Kendisi mi söyledi?"

"Ah, hayır, tesadüfen denk geldim." Duraksadı ve sonra ekledi: "Dolaylı olarak Anne'den geldi. O adamla evlenmesinin kötü bir şey olduğunu söylemiştim sana. Kendini bir adamın kölesi ve paspası yapmadan, tamamen ona boyun eğmeden mutlu olmayacak türden kadınlar vardır. Anne o tür kadınlardandı."

"Sen, Anne'nin Alan'a kendi durumunu anlattığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye itiraz ettim.

"Evet," diyerek başını salladı. "Bundan daha fazlasını yaptı. Ona hepinizden bahsetti."

Ona inanmayan gözlerle baktım.

"Bundan emin olamazsın, Axel amca!"

"Eminim, Davie, evlat. Belki söylemek istemedi. Belki de yatakta sır saklayamayan biri olduğu için yalnızca kendinden bahsetti. Belki Alan onu döve döve diğerlerinin isimlerini ağzından aldı ama biliyordu. Kesinlikle biliyordu."

"Ama biliyorduysa bile, onun bildiğini sen nereden biliyorsun?" diye sordum, endişeyle.

Anımsamaya çalışarak anlattı: "Bir zamanlar, Rigo rıhtımında bir batakhane vardı. Grouth adlı bir adam işletiyordu ve epey para kazanıyordu. Üç kız, iki adam çalıştırıyordu ve hepsi o ne derse onu yapıyordu, ne derse onu. Grouth bildiklerini

anlatsa adamlardan biri gemide isyan çıkarmaktan, iki kız da cinayetten asılırdı. Diğer kızla adamın ne yaptığını bilmiyorum ama hepsini parmağında oynatıyordu. Şantaj için bundan daha iyi bir düzen bulamazsın. Adamlardan biri bahşiş alırsa, el koyardı. Kızların meyhaneye gelen denizcilere iyi davranmasını isterdi ve onların denizcilerden aldıklarına da el koyardı. Onlara nasıl davrandığını, onları izlerken yüzünde beliren ifadeyi görürdüm; onlara sahip olduğu için, bunu bildiği için, bunu onlar da bildiği için böbürleniyormuş gibi. Onun kaş çatması yeterli olurdu, hepsi yerinden sıçrardı." Axel amca düşünceli düşünceli duraksadı. "Waknuk kilisesi gibi bir yerde o adamın yüzündeki ifadeyi görmeyeceğini sanırsın, değil mi? Gördüğümde biraz tuhaf hissettim. Ama oradaydı işte. İlk önce Rosalind'i, sonra Rachel'ı, sonra seni ve küçük Petra'yı incelerken yüzünde o ifade vardı. Başka kimseyle ilgilenmedi. Yalnızca dördünüz."

"Yanılmış olabilirsin, yalnızca bir yüz ifadesi..." dedim.

"*O ifade* değil. Ah, hayır, o ifadeyi tanıyordum, beni bir anda Rigo'daki batakhaneye götürdü. Dahası, haklı değilsem, Petra'yı nereden biliyorum?"

"Ne yaptın?"

"Eve döndüm ve Grouth hakkında biraz düşündüm. Ne kadar rahat bir hayat sürdüğü ve bir iki şey daha. Sonra okumla yayımı hazırladım."

"Demek sendin!" diye bağırdım.

"Yapılacak tek şeydi, Davie. Elbette, Anne'in bunu sizin yaptığınızı düşüneceğini biliyordum. Ama kendini ve kız kardeşini ele vermeden sizi suçlayamazdı. Ortada bir risk vardı ama o riski göze almak zorundaydım."

"Kesinlikle bir risk vardı ve neredeyse sıyrılamıyorduk," dedim ve Anne'in müfettişe bıraktığı mektubu anlattım.

Başını iki yana salladı. "O kadar ileri gideceğini tahmin edememiştim, zavallı kız," dedi. "Yine de, yapılması gerekiyordu, hem de bir an önce. Alan aptal değildi. Bu işin gizli kalmasını sağlardı. Sizi taciz etmeye başlamadan önce, ölümü halinde açılacak bir mektup yazıp saklayacaktı ve bunu size bildirecekti. Bu da hepiniz için kötü bir durum olurdu."

Düşündükçe, gerçekten de ne kadar berbat bir durum olacağını fark ettim.

"Sen de büyük bir risk aldın, Axel amca," dedim ona.

Omuzlarını silkti.

"Benim için çok küçük bir risk ama sizin için büyük bir tehlikeydi," dedi.

Sonra eldeki meseleye geri döndü.

"Ama Joe'nun sorularının Alan'la ilgisi olamaz. O, haftalar önceydi," dedim.

"Dahası, bu işten para kazanacaksa Alan'ın kimseyle paylaşmayacağı türden bir bilgi," diye onayladı Axel amca. "Bir şey var," diye devam etti, "çok şey biliyor olamazlar, yoksa çoktan soruşturma açmışlardı. Soruşturma açmak için savlarından gerçekten çok emin olmaları gerek. Müfettiş, elinden geldiği sürece, babanın karşısına zayıf bir savla çıkmak istemez, aynı şekilde, Angus Morton'un karşısına da. Ama bunlar sorunun nasıl ortaya çıktığını anlamamıza yardımcı olmuyor."

Ben yine Petra'nın midillisi meselesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmeye başladım. Axel amcanın midillinin öldüğünden haberi vardı elbette, ama daha fazlasını bilmiyordu. Anlatsam, Petra'nın yeteneğinden de bahsetmem gerekirdi ve aramızda sessiz bir anlaşma vardı; bizim hakkımızda ne kadar az şey bilirse, sorun çıkarsa saklamak zorunda kalacağı o kadar az şey olurdu. Ama artık Petra'yı öğrendiğine göre, olayı ayrıntılarıyla anlattım.

Bize sorgulamanın kaynağı bu olabilirmiş gibi gelmiyordu ama başka ipucu olmadığından, adamın adını aklına yazdı.

"Jerome Skinner," diye tekrarladı, pek de umutlu olmayan bir sesle. "Pekâlâ, onun hakkında bir şey öğrenip öğrenemeyeceğime bakarım."

O gece kendi aramızda konuştuk ama bir sonuca varamadık.

"Eh," dedi Michael, "eğer sen ve Rosalind bölgenizde kuşku yaratabilecek hiçbir şey olmadığından eminseniz, geriye ormandaki adamdan başka kimse kalmıyor." Jerome Skinner adını harflerle değil, bir düşünce-şekliyle yollamıştı. "Eğer kaynak gerçekten oysa, kuşkularını bölge müfettişine aktarmış olmalı. Müfettiş de düzenli raporlarından biriyle sizin müfettişinize bildirmiştir. Bu, şimdiden konuyu merak eden bir sürü insan olması gerektiği anlamına geliyor. Burada da Sally ve Katherine hakkında sorular soruluyor olmalı. Sorun şu ki, Uçdiyar'dan beklenen büyük ölçekli istila yüzünden herkes her zamankinden daha kuşkucu. Yarın bir şey öğrenip öğrenemeyeceğime bakarım ve sana bildiririm."

"Ama bizim yapabileceğimiz en iyi şey ne?" diye araya girdi Rosalind.

"Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Michael. "Kaynak konusunda haklıysak, o zaman iki grup var. Sally ve Katherine, siz birindesiniz; David ve Petra da diğerinde. Kalan üçümüz henüz bu işe karışmadık. Sıradışı bir şey yapmayın, yoksa kuşkulanıp üzerinize çullanmalarına sebep olursunuz. İş soruşturmaya gelirse, önceden anlaştığımız gibi aptal rolü oynayabilmeliyiz. Ama zayıf noktamız Petra, henüz olanları anlayamayacak kadar küçük. Soruşturmaya onunla başlarlarsa ve onu kandırıp kapana kıstırırlarsa, hepimiz kendimizi kısırlaştırılmış ve Uçdiyar'a sürülmüş bulabiliriz.

"Bu da, Petra'nın kilit olduğu anlamına geliyor. Onu ele geçirmemeleri lazım. Onunla bağlantılı herhangi bir kuşku olmayabilir ama oradaydı, bu yüzden ondan da kuşkulanabilirler. Onunla ilgilendiklerine dair en ufak bir işaret görürseniz, zararın neresinden dönülse kârdır. Onu kapıp kaçırın. Petra'yla başlarlarsa bir şekilde ağzından alırlar.

"Büyük olasılıkla gelip geçici bir kuşku ama geçmezse, sorumluluğu David'in üstlenmesi gerekecek. Petra'nın sorgulanmaya götürülmediğinden emin olmak senin işin, ne pahasına olursa olsun. Bunu önlemek için birini öldürmen gerekirse, öldürmelisin. Bahane bulurlarsa onlar bizi öldürmekte tereddüt etmeyeceklerdir. Unutma, herhangi bir hamle yaparlarsa, bizi yok etmek için yapıyor olacaklar, hızlı yöntemle olmasa da yavaş yöntemle.

"Eğer en kötüsü olursa ve Petra'yı kurtaramazsan, onu öldürmen, kısırlaştırılıp Uçdiyar'a sürülmesine izin vermenden daha büyük iyilik olur, bir çocuk için çok daha merhametli. Anladın mı? Geri kalanlar, bana katılıyor musunuz?"

Diğerleri onayladı.

Küçük Petra'yı sakatlanmış, yaşayıp yaşamaması tamamen tesadüfe bırakılarak çırılçıplak Uçdiyar bölgesine sürülmüş olarak hayal edince ben de onayladım.

"Pekâlâ," diye devam etti Michael. "Ne olur ne olmaz diye, dördünüz ve Petra, eğer gerekirse hemen kaçmak için planlarınızı yapın."

Ayrıntılı olarak açıklamaya devam etti.

Başka ne yol seçebileceğimizi görmek zordu. Herhangi birimiz açık bir hamle yapsak, kalanların başını derde sokabilirdik. Sorgulandığımızı iki, üç gün önce değil, şimdi öğrendiğimiz için şanssızdık.

12

Tartışmadan ve Michael'ın tavsiyelerinden sonra, bulunup yakalanma riski, Axel amca ile akşam konuşurken hissettiğimden daha gerçek ve daha yakın bir olasılık gibi geliyordu. Bir gün, bir şekilde, kendimizi gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya bulacağımızı biliyordum. Sorun önceki gibi kendiliğinden geçip gitmeyecekti. Michael'ın endişesinin son bir senedir gittikçe arttığını biliyordum. Sanki zamanın daraldığını biliyordu ve şimdi ben de bu duyguya kapılmaya başlamıştım. O gece yatmadan önce bazı hazırlıklar yapacak kadar ileri gittim. En azından bir yay ve birkaç düzine oku hemen kapabileceğim bir yere yerleştirdim ve bir çuval bulup içine birkaç somun ekmek ve peynir koydum. Ertesi gün yedek giysiler, botlar ve işe yarayabilecek başka şeyleri bohçalayıp dışarıda uygun, kuru bir yere saklamaya karar verdim. Petra için de giysilere ihtiyacımız olacaktı. Ayrıca birkaç battaniye, içme suyu koyabileceğim bir şey.. Kibrit kutusunu da unutmamalıydım.

Gerekli şeylerin listesini yaparken uyuyakaldım.

Üç saat geçmemiş olmalıydı ki, kapı çengelinin tıkırtısını duydum. Ay yoktu ama kapıdaki küçük, beyaz gecelikli şekli görmeme yetecek kadar yıldız ışığı vardı.

"David," dedi. "Rosalind..."

Ama söylemesine gerek yoktu. Rosalind çoktan telaşla konuşmaya başlamıştı.

"David," diyordu bana, "hemen kaçmamız lazım, bir an önce. Sally ile Katherine'i ele geçirdiler."

Michael araya girdi.

"Henüz zaman varken acele edin, ikiniz de. Bilerek hazırlıksız yakaladılar. Bizim hakkımızda daha çok şey biliyorlarsa haber almadan sizi yakalamak için de bir grup göndermiş olmalılar. On dakika kadar önce Sally ile Katherine'i almaya aynı zamanda gittiler. Harekete geçin, çabuk!"

"Sizinle değirmenin altında buluşuruz. Acele et," diye ekledi Rosalind.

Petra'ya sözlü olarak, "Becerebildiğince hızlı giyin. Ve çok sessiz ol," dedim.

Büyük olasılıkla düşünce-şekillerini ayrıntılı olarak anlamamıştı ama telaşı yakalamıştı. Başını salladı ve karanlık koridora süzüldü.

Giysilerimi giydim ve yataktaki battaniyeleri dürüp bohça ettim. Gölgelerin arasında el yordamıyla aranarak yay ve okları, yiyecek bohçasını buldum ve kapıya yöneldim.

Petra çoktan giyinmişti. Onun dolabından da biraz giysi kapıp örtülerinin arasına koydum.

"Ayakkabılarını daha giyme," diye fısıldadım. "Onları elinde taşı ve kedi gibi ayakuçlarına basa basa yürü."

Dışarıda, avluda, bohçayla çuvalı yere koydum ve ayakkabılarımızı giydik. Petra tam konuşacakken parmağımı dudaklarıma götürdüm ve ona siyah kısrak Sheba'nın düşünce-şeklini yolladım. Başını salladı. Ayakuçlarımıza basa basa avludan geçtik. Ahır kapısını açmıştım ki, uzaktan bir ses duydum ve durup kulak kabarttım.

"Atlar," diye fısıldadı Petra.

Gerçekten de at sesleriydi. Pek çok atın nal sesleri ve hafif koşum şıngırtıları.

Sheba'yı eyerlemek ve koşum takımlarını takmak için zaman yoktu. Onu yularından tutup çıkardık ve binek taşını kullanarak sırtına tırmandık. Taşıdığım onca eşya yüzünden önde Petra'ya yer yoktu. Arkama geçti ve belime sarıldı.

Sessizce avlunun uzak ucundan çıktık ve ırmak kıyısına inen patikada ilerlemeye başladık. Yukarı yoldaki nal sesleri eve yaklaşıyordu.

"Uzaklaştınız mı?" diye sordu Rosalind ve yaptıklarımızı anlattım.

"Ben on dakika önce uzaklaştım. Her şeyi önceden hazır etmiştim," dedi paylarcasına. "Sana ulaşmak için çok uğraştık. Petra'nın uyanması şans oldu."

Petra kendi düşünce-şeklini yakaladı ve heyecanla araya girerek neler olduğunu sordu. Bir kıvılcım çakması gibiydi.

"Yavaşça, tatlım. Çok daha yavaşça," diye itiraz etti Rosalind. "Biraz sonra sana her şeyi anlatacağız." Göz kamaştırıcı etkinin geçmesi için bir an duraksadı.

"Sally... Katherine..." diye sordu.

Birlikte yanıt verdiler.

"Bizi Müfettiş'e gönderiyorlar. Çok masum ve şaşkın rolü yapıyoruz. En iyisi bu mu?"

Michael ve Rosalind öyle olduğunu söyledi.

"Bizce," diye devam etti Sally, "zihinlerimizi size kapatmalıyız. Neler olduğunu bilmezsek normalmiş gibi davranmamız daha kolay olur. Bu yüzden bize ulaşmaya çalışmayın, hiçbiriniz."

"Pekâlâ ama biz size açık olacağız," diye onayladı Rosalind. Düşüncelerini bana yöneltti. "Gel artık, David. Çiftlikte ışıklar yandı."

"Tamam. Geliyoruz," dedim ona. "Karanlıkta, ne yöne gittiğimizi bulmaları zaman alacak, zaten."

"Ahırdaki sıcaklığa bakarak henüz çok uzağa gitmediğinizi anlayacaklar," diye işaret etti Rosalind.

Dönüp baktım. Evde, bir pencerede ışık ve birinin elinde sallanan feneri görebiliyordum. Uzakta bir adam seslendi. Irmak kıyısına ulaşmıştık ve Sheba'yı tırıs kaldırmak artık güvenliydi. Sekiz yüz metre kadar bu şekilde devam ettik, geçide geldik ve sonra dört yüz metre daha ilerleyerek değirmene ulaştık. Uyanık biri olması ihtimaline karşı Sheba'yı yürütmek daha sağduyulu olacaktı. Duvarın ötesinde zincirli bir köpek olduğunu duyduk ama havlamadı. Biraz sonra ileriden Rosalind'in rahatlama duygusu geldi.

Yine tırıs kalktık ve birkaç dakika sonra patikadaki ağaçların altında bir hareketlenme fark ettim. Kısrağı o tarafa çevirdim ve bizi bekleyen Rosalind'i bulduk. Yalnızca Rosalind değil, babasının iki katanası da oradaydı. Dev yaratıklar tepemizde yükseliyordu ve her ikisi de büyük küfeler taşıyordu. Rosalind küfelerden birinin içinde ayakta duruyordu. Kirişi takılmış olan yayı, elinin altında, küfenin üstüne yatırmıştı.

Ben küfenin altına yaklaşırken Rosalind eğilip neler getirdiğime baktı.

"Battaniyeleri uzat," dedi, aşağı uzanarak. "Çuvalda ne var?"

Söyledim.

"Bunlardan başka bir şey getirmediğini mi söylüyorsun?" dedi kınamayla.

"Aceleye geldi," diye işaret ettim.

Battaniyeleri küfelerin arasındaki eyer tahtasına yerleştirdi. Petra'yı Rosalind'in ellerini tutabileceği kadar kaldırdım. Bizim yardımımızla eyere tırmandı ve battaniyelerin üzerine tünedi.

"Bir arada kalmamız daha iyi," dedi Rosalind. "Diğer küfede sana yer ayırdım. Oradan sol elle ok atabilirsin." Katananın sol omzundan aşağı kısa bir halat merdiven sarkıttı.

Sheba'nın sırtından aşağı kaydım, başını eve çevirdim ve böğrüne bir şaplak atarak gönderdim. Sonra beceriksizce diğer küfeye tırmandım. Ayağımı merdivenden çeker çekmez Rosalind onu yukarı çekti ve bağladı. Dizginleri silkeledi ve daha ben küfeye yerleşemeden yola çıktık. İkinci atı da peşimizden çekiyorduk.

Bir süre tırıs gittik ve sonra yoldan ayrılıp bir dereye girdik. Dereye bir başkasının katıldığı yerde daha dar olana döndük. Dar dereden ayrıldık, bataklık bir alandan geçip başka bir dereye girdik. Yaklaşık sekiz yüz metre kadar bu dere yatağında ilerledik, sonra bir başka engebeli, bataklık alan bulduk. Kısa süre sonra zemin sertleşti ve at nalları taşların üzerinde çınlamaya başladı. Atlar kayaların arasında dolana dolana yürürken biraz daha yavaşladık. Rosalind'in izimizi saklamak için titizlikle plan yapmış olduğunu fark ettim. Farkında olmadan düşünceyi yansıtmış olmalıydım çünkü soğuk bir tavırla karşılık verdi:

"Senin biraz daha düşünüp biraz daha az uyumaman yazık olmuş."

"Başlamıştım," diye itiraz ettim. "Bugün her şeyi hazırlayacaktım. Bana o kadar acil gelmemişti."

"Sonra da, ben sana ulaşmaya çalıştığımda domuz gibi uyuyordun. Annemle ben bu küfeleri doldurmak ve acil bir durum çıkması ihtimaline karşı eyerleri takmak için tam iki saat harcadık ve sen bütün bu süre boyunca horul horul uyudun."

"Annen mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Annen *biliyor mu?*"

"Tam biliyor denemez, bir şeylerden şüpheleniyordu. Ne kadarını tahmin ettiğini bilmiyorum, bundan hiç bahsetmedi. Sanırım, sözlü olarak itiraf etmediği sürece sorun çıkmayacağını hissetti. Bu akşam büyük olasılıkla gitmem gerektiğini

söylediğimde ağladı ama çok da şaşırmadı; itiraz etmeye veya beni vazgeçirmeye çalışmadı. Zihninin bir köşesinde, zamanı geldiğinde bana yardım etmesi gerekeceğini biliyordu sanırım ve etti de."

Bunu düşündüm. Kendi annemin Petra'nın hatırı için böyle bir şey yapacağını hayal edemiyordum. Ama Harriet teyzeyi kovduktan sonra ağlamıştı. Harriet teyze de Arılık Kanunlarını ihlal etmeye dünden razıydı. Kaç annenin Gerçek Suret Tarifi'ni açık açık ihlal etmeyen durumlara ve müfettişten kaçınabiliyorlarsa ihlal eden vakalara göz yumduğunu merak ettim. Aynı zamanda, Petra'yı götürdüğüm için annemin içten içe memnun mu olacağını, yoksa üzüleceğini mi merak ettim.

Rosalind'in izimizi kaybettirmek için seçtiği değişken yolda ilerlemeye devam ettik. Başka taşlık alanlardan ve başka derelerden geçtik ve sonunda atları dere kıyısındaki dik yamaçtan çıkarıp koruluğa soktuk. Fazla zaman geçmeden güneybatıya uzanan bir yol bulduk. Burada katanaların iz bırakması riskine girmek istemiyorduk ve bu yüzden gök ağarmaya başlayana kadar yola paralel ilerledik. Sonra koruluğun içine döndük ve atların otlayabileceği bir çimenlik bulduk. Atları köstekledik ve otlamaya bıraktık.

Ekmek ve peynirle karnımızı doyurduktan sonra Rosalind, "Sen iyi bir uyku çektiğine göre ilk nöbeti sen al," dedi.

O ve Petra battaniyelerin arasına rahatça yerleşip kısa sürede uykuya daldı.

Kirişi takılmış yayımı dizlerime yatırdım, yarım düzine oku yanımda, el altında yere sapladım. Kuşların, koşuşturan küçük hayvanların ve otlayan katanaların sesleri dışında ses yoktu. Güneş ince dalların ardında doğdu ve havayı ısıtmaya başladı. Zaman zaman ayağa kalkıyor, yayıma bir ok takarak çimenliğin

kenarında sessizce dolanıyordum. Hiçbir şey bulamadım, ama bu uyanık kalmama yardımcı oluyordu. Bir iki saat bu şekilde kol gezdikten sonra Michael temas kurdu:

"Şimdi neredesiniz?" diye sordu.

Elimden geldiğince açıkladım.

"Ne yöne gidiyorsunuz?"

"Güneybatı," dedim. "Gece yol alıp, gündüz saklanırız diye düşündük."

Bunu onayladı, ama, "Sorun şu ki, Uçdiyar krizi yüzünden bir sürü devriye kol geziyor olmalı. Rosalind'in katanaları alarak akıllılık ettiğinden emin değilim. Onları görürlerse haber çayır yangını gibi yayılır ve bunun için tek bir ayak izi bile yeterli olur."

"Kısa mesafelerde sıradan atlar avantajlı," diye onayladım, "ama dayanıklılık konusunda katanalarla yarışamazlar."

"Buna ihtiyacınız olabilir. Dürüst olmak gerekirse, David, zekânıza da ihtiyacınız olacak. Kıyamet kopacak. Sizin hakkınızda tahmin ettiğimizden çok daha fazlasını öğrenmiş olmalılar ama henüz Mark, Rachel veya benden haberleri yok. Ama bu mesele onları gerçekten çok endişelendirdi. Peşinizden ekip gönderecekler. O ekiplerden birine gönüllü olarak katılmayı düşünüyorum. Güneydoğuya giderken görüldüğünüze dair bir ihbar sokacağım araya. Bu boş çıktığında Mark da kuzeybatıya gittiğinize dair dedikodu başlatacak.

"Biri sizi görecek olursa, ne pahasına olursa olsun kaçıp sizi ihbar etmesini engelleyin. Ama ateşli silah kullanmayın. Zorunlu olmadığı ve işaret olarak kullanılmadığı sürece ateşli silah kullanmama emri verildi. Tüm silah sesleri araştırılacak."

"Sorun değil. Ateşli silahımız yok," dedim ona.

"Böylesi çok daha iyi. Silahınız olmazsa kullanma dürtüsü hissetmezsiniz ama ateşli silahınızın olduğunu düşünüyorlar."

Kısmen gürültüsü yüzünden ama biraz da yeniden doldurması zor, taşımak için ağır ve barut tükenirse faydasız olduğu için ateşli silah almamaya karar vermiştim. Ok menzili onlarınki kadar uzun değildir ama sessizdir ve bir adam tüfeğini yeniden doldururken siz bir düzine ok fırlatabilirsiniz.

Mark araya girdi:

"Bunu duydum. Gerektiği zaman kullanmak üzere kuzeybatı dedikodusunu hazır edeceğim."

"Güzel. Ama ben söyleyene kadar başlatma. Rosalind şimdi uyuyordur sanırım. Uyandığında benimle temas kurmasını söyle, olmaz mı?"

Dediği gibi yapacağımı söyledim ve bir süreliğine konuşmayı bıraktık. İki saat daha nöbet tuttum ve bir sonraki nöbet için Rosalind'i uyandırdım. Petra uyanmadı. Onun yanına uzandım ve bir iki dakikada uykuya daldım.

Belki uykum hafifti, belki de o anda uyanmam yalnızca bir tesadüftü ama Rosalind'in acılı düşüncesini yakaladım.

"Onu öldürdüm, Michael. Bildiğin ölü..." Sonra panik dolu, karmaşık bir düşünce-şekli yolladı.

Michael sakin, güven verici bir havayla karşılık verdi.

"Korkma, Rosalind. Yapmak zorundaydın. Bu, bizim türümüzle onların türü arasında bir savaş. Bu savaşı biz başlatmadık, yaşamaya onlar kadar hakkımız var. Korkmamalısın, Rosalind, tatlım, yapmak zorundaydın."

"Neler oldu?" diye sordum doğrulup oturarak.

Beni duymazdan geldiler, belki fark edemeyecek kadar meşguldüler.

Çimenlikte çevreme bakındım. Petra hâlâ yanımda uyuyordu; katanalar sakin sakin otluyordu. Michael yine konuştu:

"Cesedi sakla, Rosalind. Bir çukur bul ve üzerine yaprak yığ."

Bir duraksama oldu. Sonra paniğini bastırmış olan Rosalind büyük keder içinde onayladı.

Ayağa kalktım, yayımı aldım ve çimenlikte Rosalind'in olduğu yöne doğru yürüdüm. Ağaçlığın kıyısına geldiğimde aklıma Petra'yı korumasız bıraktığım geldi ve daha ileri gitmedim.

Biraz sonra Rosalind çalıların arasında belirdi. Okunu bir avuç yaprakla temizleyerek, ağır ağır yürüyordu.

"Ne oldu?" diye tekrarladım.

Ama düşünce-şekillerinin kontrolünü yine yitirmiş gibiydi; karmaşık ve hissettiği duygularla çarpılmışlardı. Yaklaştığı zaman sözlü olarak konuştu:

"Bir adam. Atların izini bulmuş. Onları takip ettiğini gördüm. Michael dedi ki... Ah, yapmak istemedim, David, ama başka ne yapabilirdim ki?"

Gözleri yaşlarla doluydu. Ona sarıldım ve omzunda ağlamasına izin verdim. Onu teselli etmek için yapabileceğim pek az şey vardı. Michael'ın dediği gibi, yaptığı şeyin kesinlikle gerekli olduğunu söylemek dışında hiçbir şey. Bir süre sonra yavaş yavaş geri döndük. Uyumaya devam eden Petra'nın yanına oturdu. Aklıma bir soru geldi: "Ya adamın atı, Rosalind? O kaçtı mı?"

Başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum. Bir atı olmalı ama ben onu gördüğümde yaya olarak iz sürüyordu."

Geldiğimiz yoldan dönüp adamın bir yerlere bıraktığı bir at olup olmadığına bakmamın iyi olacağını düşündüm. Sekiz yüz metre kadar yürüdüm ama bir at göremedim. Katanaların

izleri dışında nal izi de yoktu. Geri döndüğümde Petra uyanmıştı ve Rosalind'le sohbet ediyordu.

Gün ilerledi. Michael ve diğerlerinden yeni haber almamıştık. Olanlara rağmen gündüz yol alıp görülme riskine girmektense olduğumuz yerde kalmak daha iyi olacakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden bekledik.

Sonra, aniden bir şey geldi.

Bir düşünce-şekli değildi; gerçek bir biçimi yoktu acı dolu bir feryat gibi, salt korkuydu. Petra nefesini içine çekti ve inleyerek kendini Rosalind'in kollarına attı. Etkisi o kadar keskindi ki canımızı acıtıyordu. Rosalind ve ben iri iri açılmış gözlerle birbirimize baktık. Ellerim titriyordu. Ama şok o kadar biçimsizdi ki, diğerlerinin hangisinden geldiğini anlayamıyorduk.

Sonra bir acı ve utanç karmaşası, her şeyi kapsayan ümitsiz bir kasvet duygusu geldi ve bu duyguların arasında, Katherine'e ait olduğunu bildiğimiz tanıdık biçimler vardı. Rosalind elimi tuttu ve sıktı. Zamanla duygulardaki keskinlik soldu ve baskı çekildi.

Biraz sonra Sally araya girdi. Katherine'e duyduğu sevgi ve duygudaşlık dalgalarını, biz, geri kalanlar için hissettiği acı duygusu takip etti.

"Katherine'i yıktılar. Onu yıktılar. Ah, Katherine, tatlım... onu suçlamamalısınız, hiçbiriniz. Lütfen, lütfen onu suçlamayın. Ona işkence ediyorlar. İçimizden herhangi biri olabilirdi. Şimdi bizi algılayamıyor bile. Bizi duyamaz. Ah, Katherine, hayatım..." Düşünceleri biçimsiz bir keder halinde dağıldı.

Sonra Michael'ın düşünceleri geldi, başta titrekti, ama sonra ondan hiç duymadığım kadar katı bir biçim aldı.

"Bu *gerçekten* bir savaş. Bir gün Katherine'e yaptıkları için öldüreceğim onları."

Ardından, bir saat kadar onlardan hiçbir haber alamadık. İkna edici olmasak da, Petra'yı yatıştırmak ve ona güven vermek için elimizden geleni yaptık. Aramızda geçen düşünce alışverişini pek anlayamamıştı ama duygu yoğunluğunu hissetmişti ve bu da onu korkutmaya yetmişti.

Sonra yine Sally'yi duyduk; donuk, acılı, kendini zorlayarak:

"Katherine itiraf etti. Ben de doğruladım. Eninde sonunda beni de zorlayacaklardı. Ben..." duraksadı. "Ben, cesaret edemedim. Kızgın demirle dağlanmaya cesaret edemedim. O zaten söylemişken, boş yere işkence çekmek istemedim. Yapamadım. Beni affedin, hepiniz... ikimizi de affedin..." Yine sustu.

Michael titrek bir tarzda, endişe içinde araya girdi.

"Sally, tatlım, elbette sizi suçlamıyoruz, ikinizi de. Anlıyoruz. Ama onlara neler anlattığınızı bilmemiz lazım. Ne kadarını biliyorlar?"

"Düşünce-şekillerini, David ve Rosalind'i. Zaten biliyorlardı ama doğrulatmak istediler."

"Petra'yı da mı?"

"Evet. Ah, ah, ah!" Biçimsiz bir pişmanlık dalgası geldi. "Zorunluyduk, zavallı küçük Petra. Ama aslında biliyorlardı. David ve Rosalind'in onu yanlarına alması için başka sebep olamazdı. Bunu hiçbir yalan mazur gösteremezdi."

"Diğerleri?"

"Hayır. Onlara başka kimsenin olmadığını söyledik. Sanırım inandılar. Hâlâ soru soruyorlar. Daha iyi anlamaya çalışıyorlar. Düşünce-şekillerini nasıl oluşturduğumuzu ve menzilini bilmek istiyorlar. Onlara yalan söylüyorum. Sekiz kilometreden fazla değil, dedim ve o kadar uzak düşünce-şekillerini bile anlamanın zor olduğunu söyledim. Katherine yarı baygın.

Sizinle temas kuramaz. Ama ikimize de soru sormaya devam ediyorlar, hem de hiç durmadan. Ona ne yaptıklarını görebilseniz. Ah, Katherine, tatlım... Ayakları, Michael... Ah, zavallı, zavallı ayakları..."

Sally'nin düşünceleri ıstırapla puslandı ve sonra soldu.

Başka kimse konuşmadı. Sanırım hepimiz derinden yaralanmıştık ve şaşkındık. Sözcüklerin seçilmesi ve sonra yorumlanması gerekir; ama düşünce-şekillerini içinizde hissedersiniz.

Michael bizimle yeniden temas kurduğunda güneş alçalmıştı ve biz toparlanmaya başlamıştık.

"Beni dinleyin," dedi. "Bu işi gerçekten çok ciddiye alıyorlar. Onları çok korkuttuk. Normalde bir Sapkın, bölgeden çıkacak gibi göründüğü zaman peşini bırakırlar. Kimse kimliğini kanıtlamadan ve yerel müfettiş tarafından ayrıntılı olarak sorgulanmadan hiçbir yere yerleşemez, bu yüzden kaçan bir Sapkın her durumda Uçdiyar'a gitmek zorunda kalır, zaten. Ama bizim yüzümüzden bu kadar ürkmelerinin sebebi dışarıdan bakınca hiçbir şeyin belli olmaması. Neredeyse yirmi senedir aralarında yaşıyoruz ve hiç şüphelenmediler. Her yerde normal olarak kabul edilebiliriz. Bu yüzden üçünüzü tarif eden ve sizi resmi olarak Sapkın ilan eden bir bildiri yayımlandı. Bu, insan olmadığınız ve dolayısıyla insan toplumunun tanıdığı haklardan ve korumalardan yoksun olduğunuz anlamına geliyor. Size herhangi bir şekilde yardım eden herkes suç işlemiş olacak ve nerede olduğunuzu saklayan olursa cezalandırılacak.

"Bu bildiri sizi kanundışı ilan ediyor. Sizi görür görmez vurabilirler ve bunun için ceza görmezler. Öldüğünüz raporlanırsa ve doğrulanırsa küçük bir ödül vadediyorlar ama canlı yakalanmanız karşılığında çok daha büyük bir ödül verecekler."

Biz bunları kavramaya çalışırken bir duraksama oldu.

"Anlamıyorum," dedi Rosalind. "Gitmeye ve geri dönmemeye söz verirsek?"

"Bizden korkuyorlar. Sizi yakalamak ve bizim hakkımızda daha fazla bilgi edinmek istiyorlar. Bu yüzden ödül büyük. Bu gerçek suret meselesi değil ama onlar öyleymiş gibi gösteriyorlar. Onlar için gerçek bir tehdit oluşturabileceğimizi gördüler. Bizim onlardan çok daha kalabalık olduğumuzu ve onların ihtiyaç duyduğu sözcüklere ve mesajlara ihtiyaç duymadan birlikte düşünebildiğimizi, plan yapabildiğimizi, eşgüdümlü davranabildiğimizi hayal et: Onları her zaman alt edebilirdik. Bu düşünceden hiç hoşlanmıyorlar; bu yüzden sayımız artmadan yok etmek istiyorlar bizi. Bunu bir ölüm kalım meselesi olarak görüyorlar ve haklı da olabilirler, biliyorsunuz."

"Sally ile Katherine'i öldürecekler mi?"

Rosalind ihtiyatsızlık ederek sormuştu bu soruyu. İki kızdan yanıt bekledik. Gelmedi. Bunun ne demek olduğunu bilemiyorduk; zihinlerini yine kapatmış olabilirlerdi; bitkin düşmüş, uyuyor olabilirlerdi; çoktan ölmüş bile olabilirlerdi. Michael öyle olduğunu sanmıyordu.

"Onları sağ salim ele geçirdikten sonra öldürmeleri için sebepleri yok. Öldürseler büyük olasılıkla pek çok itiraz yükselirdi. Yeni doğmuş bir bebeği, fiziksel kusurlarına bakarak insanlıkdışı ilan etmek bir şey ama bu çok daha hassas bir iş. Onları senelerdir tanıyan kişilerin bu insanları insanlıkdışı kabul etmesi hiç kolay olmayacak. Onları öldürürlerse, pek çok insan huzursuz olacak ve yetkelerine kuşkuyla bakmaya başlayacak, geçmişe doğru yürütülen her tür kanunda olduğu gibi."

"Ama bizi güvenle öldürebilirler, öyle mi?" diye yorum yaptı Rosalind kızgınlıkla.

"Siz tutsak alınmadınız ve sizi tanıyan insanların arasında değilsiniz. Yabancılar için yalnızca kaçak kanunsuzlarsınız."

Buna söyleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu. Michael sordu:

"Bu gece ne yöne gidiyorsunuz?"

"Hâlâ güneybatıya," dedim. "Yabandiyar'da mola verecek bir yer bulacaktık ama madem artık bütün avcılar bizi vurma izni aldı, Uçdiyar'a doğru devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"En iyisi bu olacak. Bir süre saklanacak bir yer bulabilirseniz, öldüğünüzü düşünmelerini sağlayıp sağlayamayacağımıza bakarız. Bir yol bulmaya çalışacağım. Yarın güneydoğuya giden bir arama grubuna katılacağım. Neler olup bittiğini size anlatırım. Bu arada, birine rastlayacak olursanız ilk siz ateş etmeye bakın."

Ardından teması kestik. Rosalind toparlanmayı bitirdi. Eşyalarımızı düzenleyerek küfeleri dün gece olduğundan daha rahat kılmaya çalıştık. Sonra içlerine tırmandık. Ben yine sola oturdum ve Petra ile Rosalind birlikte sağdaki küfeye girdi. Rosalind arkaya uzanarak atın geniş sağrısına vurdu ve bir kez daha ağır aksak ilerlemeye başladık. Eşyalar toparlanırken olağanüstü sessiz olan Petra gözyaşlarına boğuldu ve keder duygusu yaymaya başladı.

Hıçkırıkları arasında, Petra'nın Uçdiyar'a gitmek istemediği ortaya çıktı. Orada yaşadığı söylenen İhtiyar Maggie, Kıllı Jack ve ailesi ile çocukları korkutmak için kullanılan başka uğursuz karakterlerden korkuyordu.

Çocukluk kuruntularından biz de musdarip olmasak veya bölgenin tüyler ürpertici şöhretine karşı bir parça gerçek bilgi verebilsek onu yatıştırmak çok daha kolay olurdu. Ama çoğu insan gibi biz de ikna edici ölçüde bilgi sahibi değildik ve

Petra'nın korkularına tahammül etmeyi sürdürmemiz gerekti. İtiraf etmek gerekirse, önceki seferler kadar yoğun değildi ve deneyimle, onun duygularına karşı engeller oluşturmayı öğrenmiştik. Yine de, etkisi yorucuydu. Rosalind'in başka her şeyi bastıran velveleyi yatıştırması yarım saat aldı. Michael sinirle sordu:

"Bu sefer sorun neydi?"

Açıkladık.

Michael'ın siniri geçti ve dikkatini Petra'ya çevirdi. Ona ağır, berrak düşünce-şekilleriyle Uçdiyar'ın aslında insanların söylediği gibi öcülerle dolu bir yer olmadığını açıkladı. Orada yaşayan erkek ve kadınların çoğu yalnızca talihsiz ve mutsuzdu. Sırf başkalarına benzemedikleri için evlerinden, çoğu zaman daha bebekken alınmışlardı. Bazıları daha büyükken kaçmak zorunda kalmıştı ve insanların onları rahat bıraktığı başka yer olmadığından Uçdiyar'da yaşamak zorunda kalmışlardı. Bu kişilerin bazıları gerçekten de çok tuhaf ve komik görünüyordu ama bu, ellerinde değildi. Bu, üzülecek bir şeydi, korkulacak bir şey değil. Kaza eseri fazladan parmağımız veya kulağımız olsa biz de Uçdiyar'a gönderilirdik ama içten içe, şimdikinden farklı biri olmazdık. İnsanların nasıl göründüğü o kadar da önemli değildi, görünüşe kısa zamanda alışılabilirdi ve...

Ama bu aşamada Petra sözünü kesti.

"Diğeri kim?" diye sordu.

"Hangi diğeri? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Michael ona.

"Seninkilere karışan düşünce-resimlerini yapan kişi," dedi Petra ona.

Bir duraksama oldu. Hemen düşüncelerimi açtım, ama hiçbir düşünce-biçimi sezemedim. Sonra:

"Ben hiçbir şey sezmiyorum," dedi Michael. Mark ile Rachel da sezmemişti. "Bunun..."

Petra'dan güçlü, dik başlı bir sinyal geldi. Sözcüklere dökülse anlamı, "Kesin sesinizi!" olurdu. Geri çekildik ve bekledik.

Diğer küfeye baktım. Rosalind bir kolunu Petra'ya dolamıştı ve dikkatle ona bakıyordu.

Petra, tüm dikkatini dinlemeye vermiş gibi gözlerini kapatmıştı. Biraz sonra azıcık gevşedi.

"Neymiş?" diye sordu Rosalind ona.

Petra gözlerini açtı. Yanıtı şaşkındı ve biçimler pek berrak değildi.

"Biri sorular soruyor. Çok, ama çok, çok uzakta, sanırım. Önceden korku düşüncelerimi aldığını söylüyor. Kim ve nerede olduğumu soruyor. Söyleyeyim mi?"

Bir anlık ihtiyat gerekliliği hissettik. Sonra Michael, bir parça heyecanla, onaylayıp onaylamadığımızı sordu. Onayladık.

"Tamam, Petra. Ona söyleyebilirsin," dedi Michael.

"Çok yüksek sesle söylemem gerek. Benimle konuşan kadın çok uzakta," diye uyardı Petra.

Uyardığı iyi olmuştu. Zihinlerimiz açıkken gönderse beynimizi kavururdu. Ben kendiminkini kapattım ve dikkatimi önümüzdeki yola odaklamaya çalıştım. Faydası oldu ama gerçek bir savunma değildi. Şekiller, Petra'nın yaşından bekleneceği gibi basitti ama yine de gözlerimi kamaştıran ve kulaklarımı sağır eden bir şiddet ve parlaklıkla geldi.

Bittiği zaman Michael'dan, "Pöf!" nidasının dengi geldi. Hemen ardından Petra'nın "Kes sesini!" anlamına gelen mesajı. Bir duraksama oldu ve sonra bir başka kör edici süreç yaşandı.

O da dindiği zaman, "Neredeymiş?" diye sordu Michael.

"Orada," dedi Petra ona.

"Tanrı aşkına..."

"Güneybatıyı işaret ediyor," diye açıkladım.

"Ona nerede oturduğunu sordun mu, tatlım?" diye sordu Rosalind.

"Evet, ama bana hiçbir şey ifade etmedi. Yalnız, isim iki kısımdan oluşuyor ve bir sürü de su var," dedi Petra ona sözlü olarak ve muğlak bir biçimde. "O da benim nerede olduğumu anlamadı."

"Ona harflerle anlatmasını söyle," diye önerdi Rosalind.

"Ama ben harfleri okuyamıyorum," diye itiraz etti Petra ağlamaklı.

"Ah, eyvah. Bu zor olacak işte," diye itiraf etti Rosalind. "Ama en azından biz söyleyebiliriz. Sana harf şekillerini teker teker göndereceğim. Sen de ona gönderirsin. Buna ne dersin?"

Petra kuşkuyla da olsa, denemeyi kabul etti.

"Güzel," dedi Rosalind. "Herkes, dikkat kesilsin! Yine başlıyoruz."

Rosalind aklında bir "L" canlandırdı. Petra, yıkıcı bir güçle şekli iletti. Rosalind ardından "A" harfini gönderdi, bu şekilde teker teker sözcüğü tamamladı.

"Anladı, ama Labrador'un neresi olduğunu bilmiyor," dedi Petra. "Öğrenmeye çalışacağını söyledi. O da bize harf şekilleri göndermek istiyor, ama işe yaramayacağını söyledim."

"Yarar, tatlım. Sen ondan al ve bize göster ama yavaş ilet ki, biz de okuyabilelim."

Biraz sonra ilk harfi aldık. "Z" idi. Hayal kırıklığına uğramıştık.

"Orası da neresi?" diye sordu herkes aynı anda.

"Ters anladı. 'S' olmalı," diye karar verdi Michael.

" 'S' değil, 'Z' diye ısrar etti Petra ağlamaklı.

"Sen onları boş ver. Devam et," dedi Rosalind ona.

Sözcüğün geri kalanı geldi.

"Eh, diğerleri doğru düzgün harfler," diye itiraz etti Michael. "Sea-land; öyle olması gerek..."

" 'S' değil; 'Z'," diye tekrarladı Petra inatla.

"Ama, tatlım, 'Z' anlamsız kaçıyor. Sealand dersen, bunun anlamı deniz ülkesi."

"Eğer bir faydası olacaksa," dedim kuşkuyla, "Axel amcama göre, deniz herkesin sandığından çok daha geniş."

O noktada, Petra'nın kızgınlıkla bilinmeyen kişiyle konuşması başka her şeyi karartcı. Petra konuşmasını bitirdi ve zaferle bildirdi: " 'Z' harfi. S'den farklı olduğunu söylüyor: arıların çıkardığı ses gibi."

"Tamam," dedi Michael ona, yatıştırmaya çalışarak, "sor baklım orada deniz çok mu?"

Petra hemen yanıt aldı:

"Evet. İki kısımdan oluşuyor ve her yeri denizle çevrili. Bulunduğu yerden güneşin kilometrelerce uzaklara kadar parladığını görebiliyor ve her yer mavi..."

"Gecenin ortasında mı?" dedi Michael. "O kadın deli."

"Ama onun olduğu yer gece değil. Bana gösterdi," dedi Petra. "Bir sürü ev var, Waknuk evlerinden farklı ve çok, ama çok daha büyük. Bir de, yollarda atlar olmadan yürüyen tuhaf arabalar var. Ve havada uçan, tepelerinde dönen şeyler bulunan şeyler..."

Neredeyse unuttuğum çocukluk rüyalarımdaki resimleri hatırlayarak sarsıldım. Araya girdim ve Petra'nın gösterdiğinden daha berrak görüntülerle tekrarladım, balığa benzeyen, bembeyaz, parlak bir şey.

"Evet öyle," diye onayladı Petra.

"Bütün bunlarda çok tuhaf bir şeyler var," diye araya girdi Michael. "David, sen nereden biliyor olabilirsin?"

Sözünü kestim.

"Bırak Petra neleri gösterebiliyorsa göstersin," diye önerdim. "Daha sonra konuşabiliriz."

Bir kez daha, Petra'nın heyecanlı bir hızla yürüttüğü tek taraflı görüşmeyle aramıza engel koyduk.

Ormanda ağır ağır ilerliyorduk. Yol ve patikalarda iz bırakmamak için büyük özen gösteriyorduk, bu yüzden hız yapamıyorduk. Yaylarımızı hazır tutmaya ek olarak, bir şeye çarpıp elimizden düşmesinler diye tetikte olmamız ve sarkık dalların altından eğilerek geçmemiz gerekiyordu. İnsanlarla karşılaşma riski yüksek değildi ama ava çıkmış bir hayvanla karşılaşabilirdik. Neyse ki, yalnızca bizden kaçan hayvanların sesini duyuyorduk. Muhtemelen katanaların cüssesi cesaretlerini kırıyordu; eğer öyleyse, peşimizde bıraktığımız izlere karşı en azından bu avantajımız vardı.

O yörelerde yaz geceleri uzun değildir. Şafağın ilk ışıkları görünene kadar ilerlemeye devam ettik ve sonra dinlenebileceğimiz bir çimenlik bulduk. Atların eyerlerini indirmek fazla riskli olurdu. Bir dala makara takıp, ağır yük eyerlerini ve küfeleri kaldırmamız gerekirdi ve bu da hızlı kaçma şansımızı yok ederdi. Önceki gün yaptığımız gibi, atları köstekleмekle yetindik.

Yemeklerimizi yerken Petra'ya arkadaşının ona gösterdiği şeyleri sordum. O ayrıntıları anlattıkça daha da heyecanlandım. Hemen her şey küçük bir çocukken gördüğüm rüyalara uyuyordu. O yerin var olduğunu bilmek, Kadim Halk'ın

yaşam tarzının yalnızca bir rüyadan ibaret olmadığını, dünyanın bir yerinde, şu anda bu şekilde yaşadıklarını bilmek ilham vericiydi. Ama Petra yorgundu, bu yüzden o anda dilediğim kadar sorgulayamadım onu ve Rosalind'le birlikte uykuya çekilmelerine izin verdim.

Gündoğumundan hemen sonra Michael gergin bir tavırla temas kurdu.

"İzinizi buldular, David. Rosalind'in vurduğu adam: Köpeği onu buldu ve katana izlerine rastladılar. Bizim grup ava katılmak için güneybatıya dönüyor. Durmadan devam etseniz iyi olacak. Şimdi neredesiniz?"

Ona yalnızca, Yabandiyar'dan birkaç kilometre uzakta olduğumuzu tahmin ettiğimizi söyleyebildim. "O zaman devam edin," dedi bana. "Ne kadar gecikirseniz, gruplardan birinin yolunuzu kesmek için o kadar fazla zamanı olur."

İyi bir tavsiyeye benziyordu. Rosalind'i uyandırdım ve açıkladım. On dakika sonra yine yoldaydık ve Petra hâlâ yarı uykudaydı. Şimdi hızlı gitmek saklanmaktan daha önemli olduğundan bulduğumuz, güneye giden ilk yola döndük ve atları tırıs kaldırdık.

Yol, araziye uyarak dolanıyordu, ama genel olarak doğru yönde ilerliyordu. Herhangi bir sorun yaşamadan on altı kilometre gittik, ama sonra, bir köşeyi dönerken elli adım ileride bize doğru gelmekte olan bir atlıyla karşılaştık.

13

Adam bizim kim olduğumuz konusunda en ufak kuşku taşımıyor olmalıydı çünkü bizi görür görmez dizginleri bıraktı ve omzundaki yayı indirdi. O daha kirişe ok takmadan biz çoktan kendi oklarımızı atmıştık.

Katanaların hareketlerine yabancıydık ve oklarımız adamı epey mesafeyle ıskaladı. Adam daha başarılıydı. Attığı ok aramızdan geçerek atın kafasını sıyırdı. Ben yine ıskaladım ama Rosalind'in ikinci oku adamın atını göğsünden vurdu. At şahlandığında adam neredeyse düşecekti ama sonra at döndü ve geldiği yöne kaçtı. Peşinden bir ok daha yolladım ve sağrısından vurdum. At yana doğru sıçrayarak adamı çalıların içine düşürdü ve dörtnala kaçmaya devam etti.

Adamı kontrol etmeden önünden geçip gittik. Dev toynaklar kafasının elli santim ötesinden geçerken adam kenara doğru büzüldü. Bir sonraki dönemeçte arkamıza dönüp baktığımızda adamın doğrulup oturmuş, yara berelerini yoklamakta olduğunu gördük. Olayın en tatsız tarafı, şimdi önümüzde her kim varsa onlara alarm veren yaralı, binicisiz bir at olmasıydı.

Birkaç kilometre daha ileride orman aniden sona erdi ve kendimizi dar, işlenmiş bir vadiye bakarken bulduk. İki buçuk kilometrelik açık araziden sonra, vadinin diğer ucunda ağaçlar yine başlıyordu. Arazinin büyük kısmı otlaktı ve çitlerin ardında koyunlar ve sığırlar görebiliyorduk. Nadir ekilebilir

topraklardan biri hemen solumuzdaydı. Tarladaki genç ekin yulaf olabilirmiş gibi görünüyordu, ama o kadar sapma vardı ki bizim yörede olsa uzun zaman önce yakılırdı.

Tarlayı görmek bizi cesaretlendirdi çünkü bitki ve hayvanların arı tutulamadığı Yabandiyar'a vardığımız anlamına geliyor olmalıydı.

Yol hafif bir eğimle, kulübeler ve barakalar topluluğundan biraz daha iyi görünen bir çiftliğe iniyordu. Binaların arasındaki, avlu görevi gören açıklıkta dört beş kadınla iki adamın bir atın çevresinde toplanmış olduklarını gördük. Atı inceliyorlardı. Hangi at olduğunu anlamamak imkânsızdı. Atın daha yeni geldiği açıktı. Hâlâ onun hakkında tartışıyorlardı. Onlara silahlanıp, bizi arama fırsatı tanımadan yolumuza devam etmeye karar verdik.

Atı incelemeye o kadar dalmışlardı ki, onlar bizi fark edene kadar ağaçlıkla çiftlik arasındaki yolu yarılamıştık. Sonra biri başını kaldırıp baktı ve sonra diğerleri de döndü. Daha önce hiç katana görmemiş olmalıydılar. Gürleyen nal sesleri eşliğinde onlara doğru giden iki tanesini görünce hayretle kalakaldılar. Tabloyu bozan aralarındaki at oldu; şahlanıp kişnedi ve kaçarak grubu dağıttı.

Ok atmaya gerek yoktu. Tüm grup kaçışıp kapı eşiklerine sığındı ve rahatsız edilmeden avlularından geçip gittik.

Yol sola dönüyordu ama Rosalind katanayı dümdüz ileri, bir sonraki ormana doğru sürdü. Biz geçerken çitler çubuk parçaları gibi kenara saçıldı ve peşimizde kırık tahta parçalarından bir iz bırakarak çayırda ilerlemeye devam ettik.

Ağaçlığın kıyısında geriye dönüp baktım. Çiftlikteki insanlar sığındıkları yerlerden çıkmış, el kol hareketleri yaparak peşimizden bakıyordu.

Beş altı kilometre sonra daha açık bir araziye geldik. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim.

Burası yer yer fundalıklar, eğrelti otları ve çalılıklarla kaplıydı. Otların çoğu iri ve geniş yapraklıydı. Bazı yerlerde canavarsı boyutlara ulaşmıştı ve keskin kenarlı yaprakları iki buçuk, üç metre yükselen dev kümeler halinde yükseliyordu.

Bunların aralarından dolanarak, genel olarak güneybatı yönünde birkaç saat daha yol aldık. Sonra tuhaf ama büyük ağaçlardan oluşan bir koruluğa girdik. Burası saklanmak için iyi bir yerdi ve içinde, atlara yem olabilecekmiş gibi görünen, daha sıradan çimenlerle kaplı pek çok açıklık vardı. Bir süre orada mola verip uyumaya karar verdik.

Ben atları kösteklerken Rosalind battaniyeleri açtı. Sonra iştahla yemek yedik. Hoş ve huzurluydu, ta ki Petra o göz kamaştırıcı iletilerinden birini yollayana kadar. O kadar aniden gelmişti ki dilimi ısırdım.

Rosalind gözlerini sımsıkı yumdu ve elini başına götürdü.

"Tanrı aşkına, çocuk!" diye itiraz etti.

"Affedersiniz, unutmuşum," dedi Petra önemsemez bir şekilde.

Bir dakika kadar, başını bir yana eğerek oturdu ve sonra:

"Sizden biriyle konuşmak istiyor. O bütün gücüyle iletmeye çalışırken onu algılamaya çalışmanızı istiyor."

"Tamam," diye onayladık, "ama sen sessizce izle, yoksa bizi kör edeceksin."

Tüm gücümü verip sezmeye çalıştım ama hafif bir sıcaklık dışında hiçbir şey duyumsayamadım.

Yine gevşedik.

"İşe yaramıyor," dedim, "ona ulaşamadığımızı söylemen gerek, Petra. Herkes dikkat etsin."

Ardından gelen konuşmaları perdelemek için elimizden geleni yaptık. Sonra Petra düşüncelerinin gücünü bizi sersemletmeyecek bir düzeye çekti ve aldığı mesajları bize aktarmaya başladı. Anlamadığı halde aktarabilmesi için çok basit biçimlerde olmaları gerekiyordu; sonuç olarak, bize bebek konuşması gibi geliyordu ve kavradığımızdan emin olmak için defalarca tekrarlandılar. Nasıl olduğunu sözlerle anlatabilmek mümkün değil ama önemli olan oluşturduğu izlenimdi ve bu da yeterince açıktı.

En büyük vurgu önemdi, bizim değil, Petra'nın önemi. Onu ne pahasına olursa olsun korumamız gerekiyordu. Bu kadar güçlü bir düşünce yansıtma gücü, özel eğitim almamış kişilerde hiç duyulmamıştı; bu çok önemli bir keşifti. Yardım yoldaydı ama bize ulaşana kadar zaman kazanmalı, ne pahasına olursa olsun güvenlik için çabalamalıydık. Petra'nın güvenliğini kastediyor gibiydi, bizimkini değil.

O kadar açık anlayamadığımız, ana mesaja karışmış pek çok muğlak şey daha vardı ama ana temayı kaçırmak imkânsızdı.

"Anladınız mı?" diye sordum diğerlerine, Petra bitirdiği zaman.

Anlamışlardı. Michael karşılık verdi: "Bu çok kafa karıştırıcı. Petra'nın yansıtma gücünün bizimkilerden çok daha fazla olduğu kesin ama bize aktardıklarına bakılırsa, konuştuğu kadın, bu gücü ilkel insanlar arasında bulduğu için çok şaşırmış gibiydi, siz de fark ettiniz mi? Sanki bizi kastediyordu."

"Öyle," diye doğruladı Rosalind. "Bizi kastettiği kuşkusuz."

"Bir yanlış anlaşma olmalı," diye araya girdim. "Muhtemelen Petra bir şekilde bizim Uçdiyar halkından olduğumuz izlenimini verdi. Yardıma..." Petra'nın kızgın inkârı iletişimi boğdu. Onu duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım

ve sözlerime devam ettim. "Yardıma gelince, bu konuda da bir yanlış anlaşma olmalı. Kadın güneybatıda bir yerde ve o yönde kilometrelerce uzanan Karatopraklar olduğunu herkes biliyor. Yine de, Karatopraklar bölgesinin bir sonu varsa ve kadın da diğer taraftaysa, bize nasıl yardım edebilir?"

Rosalind bu konuda tartışmayı reddetti.

"Bekleyip görelim," dedi. "Şu anda tek istediğim uyumak."

Ben de aynı şekilde hissediyordum ve Petra yol boyunca küfede uyumuştu, bu yüzden ona gözlerini dört açmasını ve kuşku uyandıran bir şey görür ya da duyarsa bizi uyandırmasını söyledik. Rosalind de ben de daha başımızı yere koymadan uyuduk.

Petra'nın omzumu sarsmasına uyandım ve güneşin batmak üzere olduğunu gördüm.

"Michael," diye açıkladı.

Zihnimi ona açtım.

"İzinizi yine buldular. Yabandiyar'ın kıyısında küçük bir çiftlik. Dörtnala geçmişsiniz. Hatırladın mı?"

Hatırlıyordum. Devam etti:

"Şu an bir grup orada toplanıyor. Hava ışır ışımaz izinizi sürmeye başlayacaklar. Bir an önce yola çıksanız iyi olacak. İlerinizde durum nasıl bilmiyorum ama önünüzü kesmek için batıdan yaklaşanlar olabilir. Eğer varsa, bu gece küçük gruplar halinde hareket ettiklerini tahmin ediyorum. Yalnız nöbetçilerden bir kordon oluşturmayı göze alamazlar, çünkü Uçdiyarlıların kol gezdiği biliniyor. Bu yüzden, şansınız varsa gizlice aralarından geçebilirsiniz."

"Tamam," diye onayladım ihtiyatla. Sonra, daha önce sormak istediğim bir soru aklıma geldi. "Sally ile Katherine'e ne oldu?"

"Bilmiyorum. Yanıt yok. Aramızdaki mesafe iyice açıldı artık. Bilen var mı?"

Rachel konuştu. Mesafe yüzünden iletisi soluktu.

"Katherine bayıldı. O zamandan bu yana anlaşılabilir hiçbir şey mesaj almadım. Mark ve ben..." Gönülsüzce sustu.

"Söyle," dedi Michael ona.

"Şey, Katherine o kadar uzun zamandır baygın ki ölmüş olabilir mi diye merak ediyoruz."

"Ya Sally?"

Bu sefer daha da büyük bir gönülsüzlük vardı.

"Biz... biz onun zihnine tuhaf bir şey olduğundan korkuyoruz. Ondan yalnızca bir iki karmaşık mesaj aldık. Çok zayıf ve çok anlamsız, bu yüzden..." Büyük mutsuzluk içinde sustu.

Bir sessizlik oldu. Sonra Michael sert, haşin şekillerle başladı.

"Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun, değil mi, David? Bizden *gerçekten* korkuyorlar. Bizi yakalayabilirlerse, hakkımızda daha fazla şey öğrenmek için bizi yıkmaya hazırlar. Onların Rosalind veya Petra'yı ele geçirmesine izin vermemelisin, bunun onların başına gelmesine izin vermektense onları öldürsen daha iyi. Anladın mı?"

Yanımda uyuyan Rosalind'e, günbatımının kızıl ışığının saçlarında ışıldamasına baktım ve Katherine'den gelen ıstırap duygusunu hatırladım. Onun ve Petra'nın acı çekmesi fikri tüylerimi ürpertiyordu.

"Evet," dedim ona ve diğerlerine. "Evet, anladım."

Bir süreliğine duygudaşlıklarını ve desteklerini hissettim, sonra çekildiler.

Petra, korkmaktan çok kafa karışıklığı ile bana bakıyordu. Sözlü olarak, açık açık sordu:

"Neden Rosalind'le beni öldürmen gerektiğini söyledi?"

Kendimi toparladım.

"Yalnızca bizi yakalarlarsa," dedim ona, bu koşullar altında mantıklı ve olağan seçim buymuş gibi konuşmaya çalışarak. Fikri tarafsızlıkla değerlendirdi ve sonra, "Neden?" diye sordu.

"Eh," diye açıklamaya çalıştım, "anlarsın, biz onlardan farklıyız, çünkü onlar düşünce-şekilleri yapamıyorlar ve sıradan insanlar farklı insanlarla karşılaşınca korkarlar."

"Neden bizden korksunlar ki? Biz onlara zarar vermiyoruz," diye araya girdi.

"Neden korktuklarından emin değilim," dedim ona. "Ama korkuyorlar. Bu, düşündükleri bir şey değil, hissettikleri bir şey. Ve ne kadar aptalsalar, insanların da birbirine o kadar çok benzemesi gerektiğini düşünüyorlar. Korkuya kapıldıklarında zalimleşiyorlar ve farklı insanları incitmek istiyorlar."

"Neden?" diye sordu Petra.

"Öyle işte. Bizi yakalarlarsa gerçekten canımızı çok yakarlar."

"Neden olduğunu anlamıyorum," diye ısrar etti Petra.

"İşler bu şekilde yürüyor. Karmaşık ve oldukça ürkütücü," dedim ona. "Büyüdüğünde daha iyi anlayacaksın. Ama asıl mesele şu: Rosalind'le senin incinmenizi istemiyoruz. Ayağına kaynar su döktüğün zamanı hatırlıyor musun? Eh, bundan çok daha kötü olurdu. Ölmek çok daha iyi, o kadar derin bir uykuya dalmışsın ki, sana ulaşıp seni incitemiyorlar gibi düşün."

Rosalind'e ve uyurken göğsünün hafif hafif kalkıp inmesine baktım. Savrulan bir tutam saç yanağına düşmüştü; nazikçe geriye atıp onu uyandırmadan öptüm.

Biraz sonra Petra konuştu:

"David, Rosalind'le beni öldürdüğünde..."

Kolumu ona doladım. "Şşş, tatlım. Öyle bir şey olmayacak, çünkü bizi yakalamalarına izin vermeyeceğiz. Şimdi Rosalind'i uyandıralım ama ona bundan bahsetmeyelim. Endişelenebilir, bu yüzden kendi aramızda sır olarak saklayalım, olmaz mı?"

"Tamam," diye onayladı Petra.

Nazikçe Rosalind'in saçlarını çekiştirdi.

Yine yemek yemeye ve sonra hava biraz daha karardığı zaman, yıldız ışıklarının rehberliğinde yola çıkmaya karar verdik.

Petra yemek boyunca olağanüstü sessizdi. Başta konuşmamız hakkında düşündüğünü sandım ama yanıldığım ortaya çıktı. Bir süre sonra düşüncelerinden sıyrılarak olağan bir sesle konuştu:

"Deniz Ülkesi tuhaf bir yer olmalı. Oradaki hemen herkes düşünce-resmi yapabiliyor ve bunu yapabildikleri için kimse onları incitmek istemiyor."

"Ah, biz uyurken sohbet mi ediyordunuz?" dedi Rosalind. "Evet, bunun işimizi çok kolaylaştırdığını söylemem lazım."

Petra bunu duymazdan geldi ve sözlerine devam etti:

"Ama hepsi bu konuda çok başarılı değil, bazıları daha çok sen ve David gibi," dedi bize nazikçe. "Ama konuştuğum kişi çoğundan daha iyi. İki bebeği var ve onların da iyi olacağını düşünüyor ama daha çok küçükler. Ama benim kadar iyi olacaklarını düşünmüyor. Benim herkesten daha güçlü düşünce-resimleri yapabildiğimi söylüyor," diye bitirdi kendinden memnun bir şekilde.

"Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi Rosalind ona. "Şimdi öğrenmen gereken, gürültülü resimler yerine *iyi* düşünce-resimleri oluşturmak," diye ekledi moral bozucu bir şekilde.

Petra bozulmadı. "Çalıştıkça daha da iyi olacağımı söylüyor. Sonra, büyüdüğüm zaman, güçlü düşünce-resimleri yapabilen bebekler doğurmalıymışım."

"Ah, öyle miymiş?" dedi Rosalind. "Neden? Şimdiye dek benim düşünce-resimlerine dair edindiğim tek izlenim, sorun yarattıkları."

"Deniz Ülkesi'nde değil." Petra başını iki yana salladı. "Oradaki herkesin düşünce-resimleri yapmak istediğini ve çok iyi olmayanların daha iyisini yapabilmek için çok çalıştıklarını söylüyor."

Bunu düşündük. Axel amcanın, Kara Kıyılar'ın ötesinde, Sapkınların *kendilerinin* gerçek suret olduğuna inandıkları ve başka herkesi mutant olarak gördükleri yerler olduğunu anlattığını hatırladım.

"*Diyor* ki," diye vurguladı Petra, "yalnızca sözcüklerle konuşabilen insanlarda eksik bir şeyler varmış. Onlar için üzülmemiz gerektiğini çünkü ne kadar yaşlanırlarsa yaşlansınlar asla birbirlerini daha iyi anlayamayacaklarını söylüyor. Hep sırayla konuşmaları gerekecek ve asla birlikte düşünemeyecekler."

"Şu anda onlar için çok da üzüldüğümü söyleyemeyeceğim," diye yorum yaptım.

"Eh, o diyor ki, onlar için üzülmeliymişiz çünkü düşünce-resmi yapabilen insanlarınkiyle karşılaştırıldığında çok sıkıcı ve aptalca yaşamlar sürmek zorundaymışlar," dedi Petra kısaca.

Onun gevezelik etmesine izin verdik. Söylediği şeylerin çoğundan bir anlam çıkarmak zordu ve muhtemelen onları doğru anlamamıştı zaten, ama söylediği bir şey çok açıktı: Bu Deniz Ülkesi'nin halkı, pek mütevazı değildi. Rosalind "ilkel"

sözcüğünü Labradorlulular için kullandığını düşünmekte haklıymış gibi görünüyordu.

Berrak ay ışığı altında yine güneybatıya doğru yola çıktık. Hâlâ çalılar ve ağaçlıklar arasında ilerliyorduk. Michael'ın uyarısını gözeterek elimizden geldiğince sessiz hareket ediyorduk ve yolumuza çıkabilecek kişilere karşı gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutuyorduk. Birkaç kilometre boyunca katanaların düzenli, yumuşak nal sesleri, koşum takımlarının ve küfelerin hafif gıcırtıları ve arada bir önümüzden kaçışan küçük hayvanların hışırtıları dışında ses çıkmadı.

Yaklaşık üç saat sonra ileride belirsiz, karanlık bir çizgi algılamaya başladık ve biraz sonra yeni bir orman siyah bir duvar gibi önümüzde yükseldi.

Bu loşlukta ağaçların ne kadar sık olduğunu anlamak imkânsızdı. Ormana gelene kadar düz gitmek en iyi yol olacakmış gibi görünüyordu. Sonra, geçemeyeceğimiz kadar sık çıkarsa, ormanın kenarı boyunca dolaşarak içine girebileceğimiz bir aralık arayabilirdik.

İlerlemeye başladık ve ormana yüz adım kadar yaklaşmıştık ki, hiçbir uyarı olmadan, arkamızda bir silah patladı ve mermi yanımızdan geçti.

İki at da ürkerek ileri atıldı. Küfemden düşecektim neredeyse. Şahlanan atlar birbirlerinden ayrıldı ve aralarındaki halat şak diye koptu. Diğer at dümdüz ormana doğru kaçtı, sonra vazgeçerek sola döndü. Bizimki de onun peşinden koştu. Öndeki atın kaldırdığı toprak keseği ve taş yağmuru altında dörtnala ilerlerken küfeye sinmek ve sıkıca tutunmak dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Arkamızda bir yerde yine silah patladı ve daha da hızlandık.

Bir süre için yeri sarsan zahmetli bir dörtnala koşu ile ilerledik. Sonra ileride, biraz soldan bir ışık çakması geldi. Silah sesi üzerine bizi taşıyan at adımının ortasında yana sıçradı, sağa döndü ve ormana yöneldi. Ağaçların arasına daldığımızda küfelerin içinde iyice sindik.

Salt şans eseri büyük ağaç gövdelerinin birbirinden uzak olduğu bir yerdeydik, ama yine de kâbus gibiydi, dallar küfelere çarpıyor, sürtünüyordu. Katana büyük ağaçlardan kaçınarak, diğerlerini tüm ağırlığıyla aralayarak, fidanları ve dalları yara yara ilerlemeye devam etti.

Zamanla, kaçınılmaz olarak yavaşladı ama paniği ve silahlardan uzaklaşma kararlılığı dinmedi. Küfenin kenarlarına çarpa çarpa paralanmamak için kollarım, bacaklarım ve tüm vücudumla dayanmak zorunda kalıyor, dalların çarpmasından korktuğumdan başımı kaldırmaya bile korkuyordum.

Peşimizden gelen olup olmadığını bilmiyorum ama olası görünmüyordu. Ağaçların altındaki karanlığa ek olarak, arkamızda bıraktığımız kırık fidanlar ve dallar peşimizden koşan sıradan bir atın karnını deşerdi muhtemelen.

At sakinleşmeye başladı, korkusu dindi ve yavaşladı. Ağaçları yara yara geçmek yerine, çevrelerinden dolaşmaya başladı. Biraz sonra soldaki ağaçlar seyreldi. Rosalind küfeden dışarı uzanarak dizginleri yakaladı ve hayvanı o tarafa çevirdi. Ağaçların seyreldiği yöne doğru çapraz ilerleyerek, yukarıdaki yıldızları görebildiğimiz dar bir açıklığa geldik. Solgun ışıkta insan elinden çıkmış bir yol mu, yoksa doğal bir açıklık mı olduğu anlaşılmıyordu. Bir an duraksayarak açıklığa çıkma riskine girmenin akıllıca olup olmadığını düşündük ve sonra açıklıkta ilerlemenin, peşimizden gelenlerin bizi kolayca takip etmesi dezavantajını telafi edeceğine karar verdik ve açıklık boyunca

güneye döndük. Yan tarafta dalların çatırdadığını duyunca ikimiz birden yaylarımızı hazırlayarak o tarafa döndük, ama gelen yalnızca diğer katanaydı.

At memnun bir kişnemeyle gölgelerin arasından fırladı ve halat hâlâ sağlammış gibi peşimize düştü.

Arazi şimdi daha engebeliydi. Yol kayalıkların çevresinden dolanıyor, yokuş aşağı inip küçük dereleri aşıyordu. Ağaçlar bazen iyice açılıyor, başka yerlerde dallar başımızın üzerinde buluşuyordu. Kaçınılmaz olarak ağır ilerliyorduk.

Artık gerçekten Uçdiyar'da olduğumuzu tahmin ediyorduk. Peşimizdekilerin Uçdiyar'a gelme riskine girip girmeyeceklerini bilemiyorduk. Michael'a danışmayı denediğimizde yanıt gelmedi ve bu yüzden uyuduğunu düşündük. Varlığımızı fazla açık eden katanalardan kurtulma zamanının gelip gelmediğini bilmemek can sıkıcıydı, belki de onları yoldan ileriye yollayıp biz yaya olarak başka bir yöne dönmeliydik. Daha fazla bilgi almadan karar vermek güçtü. Peşimizdekilerin Uçdiyar bölgesine gireceklerinden emin olmadan hayvanlardan kurtulmak aptalca olurdu; ama gelirlerse, günışığında hareket ederek bizden çok daha hızlı ilerleyebilir, bize yetişebilirlerdi. Dahası, yorulmuştuk ve yola yaya devam etme fikri hiç cazip değildi. Michael'la iletişim kurmayı bir kez daha denedik ve başarısız olduk. Bir an sonra bu seçenek de elimizden alındı.

Ağaçların tepemizde buluştuğu ve karanlık bir tünel oluşturduğu bir yerdeydik ve atın bastığı yeri dikkatle, yavaşça seçmesi gerekiyordu. Aniden bir şey tüm ağırlığıyla üzerime düştü ve beni küfeyle arasına sıkıştırdı. Hiç uyarı gelmemişti ve yayı kullanma şansım olmamıştı. Ağırlık nefesimi kesti, sonra kafamın içinde kıvılcımlar fışkırdı ve kendimden geçtim.

14

Ağır ağır kendime geldim. Uzun süre, yarı baygın şekilde kaldım.

Rosalind bana sesleniyordu, gerçek Rosalind, içeride yaşayan ve kendini nadiren gösteren. Diğeri, pratik ve becerikli Rosalind, gerçek yüzü değildi. Henüz o ürkek, duyarlı ama kararlı bir çocukken o kimliği nasıl inşa ettiğini görmüştüm. Rosalind düşman bir dünyada yaşadığını içgüdüsel olarak, belki hepimizden daha erken fark etmiş, bilinçli olarak kendini bu dünyayla yüzleşmeye hazırlamıştı. Zırh yavaş yavaş, levha levha büyümüştü. Onun silahlarını bulmasına, kullanmakta beceri kazanmasına tanık olmuştuk. Karakterini o kadar eksiksizce oluşturmuş, o kadar sürekli kuşanmıştı ki, ara ara kendini bile kandırmıştı.

Ben gördüğüm kıza âşıktım. Onun uzun boylu, ince şeklini, boynunun duruşunu, küçük ve sivri göğüslerini, uzun ve ince bacaklarını seviyordum: hareket etme tarzını, ellerinin kendinden eminliğini, gülümsediği zaman dudaklarını... Elime yoğun ipek gibi gelen kızılımsı altın rengi saçlarını, saten tenli omuzlarını, kadife yanaklarını, vücudunun sıcaklığını ve nefesinin kokusunu...

Bütün bunları sevmek kolaydı, fazla kolay. Kim olsa severdi.

Ama bu özellikleri için savunma geliştirmeye ihtiyaç duymuştu. Bir bağımsızlık ve kayıtsızlık kabuğu; pratik, kararlı bir

güvenilirlik; dingin bir ilgi ve mesafeli tavırlar. Kendini sevdirme amaçlı olmayan, zaman zaman incitebilen nitelikler; ama onların nasıl ve neden var olduğunu gören biri, sırf zanaatın doğa üzerindeki zaferinin bir örneği olarak da olsa, onlara hayranlık duyardı.

Ama şimdi nazikçe, özlemle, zırhını atıp yüreğini çırılçıplak ortaya çıkarmış, seslenmekte olan, içerideki Rosalind idi.

Ve yine sözcük yoktu.

Sözcükler vardır ki, bir şairin dilinde bedensel aşkı soluk, tek renkli bir şekilde yansıtabilir ama bunun ötesinde hantal ve beceriksizdirler.

Aşkım ona ve onunki de bana aktı. Benimki okşuyor, yatıştırıyordu. Onunki sevecendi. Aramızdaki mesafe ve farklılık azaldı, giderek yok oldu. Buluştuk, karıştık, bir olduk. Artık iki ayrı kişi değildik; bir süreliğine ikimiz olan tek bir varlık vardı. Yalıtılmış hücreden kaçış vardı, tüm dünyayı paylaşan kısa bir ortak yaşam.

Gizli Rosalind'i kimse tanımıyordu. Michael ve diğerleri bile onu çok kısa sürelerle görmüştü. Görünürdeki Rosalind'in ne pahasına oluşturulduğunu bilmiyorlardı. Benim kurtuluş, iyilik ve aşk özlemi çeken, sevgili hassas Rosalind'imi kimse tanımıyordu. Kendi güvenliği için inşa ettiği şeyden korkmaya başlamış ama hayatla onsuz yüzleşmekten hâlâ ürken Rosalind'imi.

Süre hiçbir şeydir. Belki de yalnızca bir anlığına bir olmuştuk. Bir noktanın önemi varlığıdır, boyutları yoktur.

Sonra ayrıldık ve dünyevi şeyleri fark etmeye başladım: soluk, gri bir gökyüzü, büyük bir rahatsızlık duygusu. Kısa süre sonra Michael endişe içinde bana ne olduğunu sordu. Bir çabayla aklımı başıma topladım.

"Bilmiyorum, bir şey bana çarptı," dedim ona, "ama sanırım şimdi iyiyim. Yalnız, başım ağrıyor ve çok rahatsız hissediyorum."

Ancak yanıt verirken neden bu kadar rahatsız olduğumu algıladım, hâlâ küfenin içindeydim ama iki büklüm olmuştum ve küfe hâlâ hareket ediyordu.

Michael bunu pek bilgilendirici bulmadı. Rosalind'e başvurdu.

"Alt dallardan üzerimize atladılar. Dört beş kişi. Tam David'in tepesine indiler," diye açıkladı.

"Onlar?" diye sordu Michael.

"Uçdiyarlılar," dedi Rosalind.

Rahatladım. Peşimizdekilerin yolumuzu kestiğini düşünmüştüm. Tam neler olduğunu soracakken Michael araya girdi:

"Dün gece ateş ettikleri siz miydiniz?"

Üzerimize ateş açıldığını itiraf ettim ama başkaları da ateş etmiş olabilirdi, bilmiyordum.

"Hayır. Tek bir grup vardı," dedi bize hayal kırıklığı içinde. "Hata yaptıklarını ve yanlış iz üzerinde olduklarını umuyordum. Hepimizi toplanmaya çağırdılar. Uçdiyar'ın içlerine küçük gruplar halinde girmenin fazla riskli olacağını düşünüyorlar. Dört saat kadar sonra toplanmış, harekete geçmeye hazır olacağız. Yaklaşık yüz kişi olduğumuzu tahmin ediyorum. Uçdiyarlılarla karşılaşır ve onlara dersini verirsek daha sonra bize sorun çıkarmazlar. O katanalardan kurtulsanız iyi olacak, onlar yanınızdayken izinizi asla kaybettiremezsiniz."

"Bu öğüt için biraz geç," dedi Rosalind ona. "Ben öndeki atın sırtındaki küfedeyim ve başparmaklarım birbirine bağlı. David de ikinci atın sırtında."

"Petra nerede?" diye sordu Michael endişeyle.

"Ah, o iyi. Benim olduğum atın ikinci küfesinde. Adamlardan biriyle sohbet ediyor."

"Tam olarak neler oldu?" diye sordu Michael.

"Eh, ilk önce üzerimize atladılar ve sonra ağaçların arasından başkaları çıkıp atları tuttu. Sonra bizi aşağı inmeye zorladılar ve David'i de indirdiler. Bir süre konuşup tartıştıktan sonra bizden kurtulmaya karar verdiler. Bu yüzden, bizi yine bu şekilde küfelere doldurdular, atların sırtına birer adam koydular ve yolumuza gönderdiler, zaten gittiğimiz yönde."

"Uçdiyar'ın daha da içlerine mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Eh, en azından en iyi yön o," dedi Michael. "Tavırları nasıl? Tehditkâr mı?"

"Ah, hayır. Yalnızca kaçıp gitmememiz için dikkatli davranıyorlar. Kim olduğumuz konusunda fikirleri var gibiydi, ama bize ne yapacaklarından pek emin değillerdi. Bu konuda biraz tartıştılar ama sanırım asıl katanalarla ilgileniyorlar. Bu atı süren adam oldukça zararsız görünüyor. Petra'yla, tuhaf bir içtenlikle konuşuyor, adamın biraz ahmak olabileceğini düşünüyorum."

"Size ne yapmayı planladıklarını öğrenebilir misin?"

"Sordum ama adamın bildiğini sanmıyorum. Yalnızca bizi bir yere götürmeleri söylenmiş."

"Eh..." Michael söyleyecek bir şey bulamamıştı. "Eh, bekleyip görmekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok ama peşinizde olduğumuzu adama söylemenin bir zararı olmaz."

Şimdilik bu kadarıyla bıraktı.

Biraz kıvrandım ve çabaladım. Sallanan sepette güçlükle ayaklarımın üzerine basmayı ve doğrulmayı başardım. Diğer sepetteki adam dost canlısı bir tavırla bana baktı.

"Çüş!" dedi katanaya ve dizginleri çekti. Bir kayışla omzuna asılmış deri matarayı indirdi ve kayışından tutarak bana doğru savurdu. Mataranın kapağını açtım, minnetle içtim ve geri verdim. Yola devam ettik.

Şimdi çevreyi görebiliyordum. Artık sık bir ormanda değil, ağaçlıklı, engebeli bir arazideydik ve babamın bu yörelerde normalliğin alaya alındığını söylerken haklı olduğunu anlamak için bir bakış yetti. Tek bir ağacın bile türünü kesin olarak söyleyemezdim. Yanlış türden bir ağacı taşıyan tanıdık gövdeler vardı. Yanlış türdeki kabuktan tanıdık dallar çıkıyordu ama taşıdıkları yapraklar da yanlıştı. Bir süreliğine solda, kürek kadar büyük dikenleri olan muazzam çalının oluşturduğu fantastik bir çit manzarayı kesti. Bir seferinde, büyük kayalarla dolu kurumuş bir nehir yatağına benzeyen bir yerden geçtik ama kayalar iyice birbirine sokulmuş, küre şeklinde mantarlar çıktı. Bazı ağaçların gövdeleri dik duramayacak kadar yumuşaktı ve bu yüzden eğilmişler, yerde büyüyorlardı. Orada burada büzülmüş, boğum boğum minyatür ağaçlar vardı ve asırlık görünüyorlardı.

Diğer küfedeki adama gizlice bir göz daha attım. Çok kirli olması, paçavraya dönmüş pis giysiler giymesi ve buruşuk şapkası dışında adamda yanlış bir şey yok gibiydi. Beni ona bakarken yakaladı.

"Daha önce hiç Uçdiyar'a gelmedin mi, evlat?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Hep böyle midir?"

Sırıttı ve başını iki yana salladı.

"Uçdiyar'ın hiçbir yeri diğerine benzemez. Uçdiyar bu yüzden Uçdiyar'dır; burada hiçbir şey olması gerektiği gibi büyümez. Henüz."

"Henüz?" diye tekrarladım.

"Elbette. Ama zamanla normalleşecektir. Eskiden Yabandiyar da Uçdiyar'dı ama şimdi daha istikrarlı; büyük olasılıkla sizin geldiğiniz yer, bir zamanlar Yabandiyar'dı ama artık istikrar kazandı. Tanrı'nın küçük bir sabır oyunu sanırım."

"Tanrı mı?" diye sordum kuşkuyla. "Bize her zaman Uçdiyar'da Şeytan'ın hüküm sürdüğünü öğrettiler."

Adam başını iki yana salladı.

"Orada size öyle söylüyorlar. Ama öyle değil, evlat. İhtiyar Şeytan'ın takıldığı ve kendinden olanlara göz kulak olduğu yer, asıl sizin oralar. Oradakiler kibirli. Gerçek suret falan... Kadim Halk gibi olmak istiyorlar. Büyük Gazap onlara hiçbir şey öğretmemiş.

"Kadim Halk da üstün olduğunu düşünüyordu. İdealleri vardı, dünyanın nasıl yönetilmesi gerektiğini biliyorlardı. Tek yapmaları gereken, dünyayı rahat edecekleri şekilde düzenlemek ve o halde tutmaktı. Kendi fikirleri Tanrı'nınkilerden çok daha uygar olduğu için herkesin mutlu olacağını düşünüyorlardı."

Başını iki yana salladı.

"Ama işe yaramadı, evlat. Yarayamazdı. Sandıklarının aksine, Tanrı'nın son sözleri değildi: Tanrı'nın son sözü yoktur. Olsaydı, ölmüş olurdu. Ama O ölü değil; canlı olan başka her şey gibi O da değişiyor ve büyüyor. Bu yüzden, onlar kendi icat ettikleri ebedi kurguya göre her şeyi düzeltip düzenlemek için ellerinden geleni yaparken, Tanrı her şeyi yıkmak ve onlara hayatın değişim olduğunu hatırlatmak için Büyük Gazap'ı gönderdi.

"Bu halde devam etse bir sonuç elde edemeyeceğini gördüğünden, bir dahakine daha iyisini yapıp yapamayacağını görmek için kartları karıştırdı."

Durup bir an düşündü ve sonra devam etti:

"Belki de yeterince karıştırmamıştır. Bazı yerlerde aynı düzenler yine ortaya çıkıyor. Sizin geldiğiniz yöreler, mesela. Oradalar, hâlâ aynı şablonla yaşıyorlar, hâlâ son sözün kendileri olduğunu iddia ediyorlar, hâlâ oldukları halde kalmak ve Büyük Gazap'ı getiren aynı yaşam koşullarını yeniden oluşturmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bir gün Tanrı onların ders almamasından bıkıp usanacak ve onlara bir iki numara daha gösterecek."

"Ah," dedim muğlak ama güvenli bir yanıt olarak. Tanrı'nın görüşleri konusunda insanların olumlu ama çelişkili görüşlere sahip olması tuhaftı.

Adam söylemek istediği şeyi anlatabildiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. Elini çevremizdeki Sapkın manzaraya doğru salladı ve aniden adamın kendi sapmasını fark ettim. Sağ elinin ilk üç parmağı yoktu.

"Bir gün," diye ilan etti, "bir şey bütün bunlara istikrar kazandıracak. Her şey yeni olacak ve yeni bitki türleri demek, yeni hayvanlar demek. Büyük Gazap her şeyi sarsarak bize yeni bir başlangıç şansı verdi."

"Ama bitki ve hayvanların eskisi gibi yetiştiği yerlerde Sapkınlıkları yok ediyorlar," diye işaret ettim.

"Yok etmeye çalışıyorlar; yok ettiklerini sanıyorlar," diye doğruladı. "Kadim Halk'ın standartlarını korumak için keçi gibi inat ediyorlar ama bunu başarabiliyorlar mı? Başarabilirler mi? Ekinlerinin, meyvelerinin ve sebzelerinin tıpatıp eskisi gibi olduğunu *nereden* biliyorlar? Anlaşmazlıklar olmuyor mu? Ve her seferinde, daha verimli olan tür sonunda kabul edilmiyor mu? Daha dayanıklı, daha çok süt veren, daha etli türler elde etmek için sığırlar her zaman çaprazlanmaz mı? Elbette, en

aşikâr Sapkınlar yok edebilirler ama Kadim Halk'ın şu anda var olan türlerden tekini bile onaylayacağından emin misin? Ben emin değilim. Bunu durduramazsın. Engelleyebilirsin, yok edebilirsin, yavaşlatabilirsin, kendi amaçların uğruna çarpıtabilirsin ama bir şekilde ortaya çıkmaya devam ediyor. Şu atlara bak."

"Bunlar hükümet tarafından onaylandı," dedim ona.

"Elbette. Ben de tam olarak bunu anlatmaya çalışıyorum," dedi.

"Ama değişim her şekilde sürecekse, neden Büyük Gazap yaşandığını anlamıyorum," diye itiraz ettim.

"Diğer biçimler için sürüyor," dedi, "ama insan için değil, Kadim Halk için değil; becerebilirlerse, senin halkın için değil. Onlar her tür değişimi damgalıyorlar. Yolu kapatıyorlar ve türü değişmez tutuyorlar çünkü kendilerini kusursuz görecek kadar kibirliler. Onlara göre varsa yoksa gerçek suret. Pekâlâ, eğer onların dediği gibi suretleri *gerçekten* kusursuzsa, o zaman Tanrı olmalılar ve Tanrı olduklarından, 'buraya kadar, daha ileriye değil' fermanını vermeye hakları olduğunu düşünüyorlar. Onların büyük günahı bu: Hayat'ın canını çıkarmaya çalışıyorlar."

Son birkaç cümle önceki söyledikleriyle bir parça uyumsuz gelmişti. Yine bir tür düstura rastladığımı tahmin ettim. Sohbeti daha pratik bir düzeye çekmeye karar verdim ve bizi neden tutsak aldıklarını sordum.

Bundan çok emin değildi, yalnız Uçdiyar bölgesine giren tüm yabancıların tutsak alındığına dair temin etti beni.

Bunu düşündüm ve sonra yine Michael'la temas kurdum.

"Onlara ne söylememizi önerirsin?" diye sordum. "Bizi muayene edeceklerini tahmin ediyorum. Fiziksel olarak normal

olduğumuzu gördüklerinde, neden kaçtığımızı açıklamamız gerekecek."

"Doğruyu söylemek en iyisi ama olduğundan önemsiz gösterin. Katherine ile Sally'nin yaptığı gibi, olduğunuzdan daha az yetenekliymiş gibi görünün. Yalnızca kaçış sebebinizi kabullenmelerine yetecek kadarını bilsinler," dedi.

"Pekâlâ," diye onayladım. "Bunu anladın mı, Petra? Onlara yalnızca Rosalind'le bana düşünce-resmi yollayabildiğini söyle. Michael ya da Deniz Ülkesi halkı hakkında hiçbir şey söyleme."

"Deniz Ülkesi halkı yardıma geliyor. Şimdi eskisi kadar uzakta değiller," dedi bize güvenle. Michael bunu kuşkuyla karşıladı.

"Bu çok iyi, *eğer* gelebilirlerse. Ama bundan onlara bahsetme."

"Tamam," diye onayladı Petra.

Gardiyanlarımıza peşimizdekilerden bahsedip bahsetmemeyi tartıştık ve bir zararı olmayacağına karar verdik.

Diğer küfedeki adam haberi alınca şaşırmadı.

"Güzel. Bu bize uyar," dedi. Ama başka açıklama yapmadı ve ağır ağır ilerlemeye devam ettik.

Petra yine uzaktaki arkadaşıyla konuşmaya başladı ve mesafenin azaldığından kuşku yoktu. Ona ulaşmak için bizi allak bullak eden bir güç kullanması gerekmiyordu ve ilk defa, dikkat kesilerek de olsa, diğer tarafın söylediklerinden bir şeyler yakalayabildim. Rosalind de duydu. Elinden geldiğince güçlü bir iletiyle bir soru sordu. Tanımadığımız kadın kendi iletisini güçlendirdi ve onu açık seçik duyabildik. Bizimle temas kurabildiği için memnundu ve Petra'nın anlatabildiklerinden daha fazlasını öğrenmeye can atıyordu.

Rosalind ona mevcut durumumuz hakkında anlatabildiklerini anlattı ve acil bir durum ve tehlike içinde değilmişiz gibi göründüğünü söyledi. Diğer kadın öğüt verdi:

"İhtiyatlı olun. Ne derlerse kabul edin ve zaman kazanın. Kendi halkınızın sizin için nasıl bir tehdit oluşturduğunun altını çizin. Kabileyi tanımadan size tavsiye vermek zor. Bazı Sapkın kabileler normallerden nefret eder. İçten içe kendi halkınızdan ne kadar farklı olduğunuzu abartmanın bir zararı olmaz. Asıl önemli olan küçük kız. Ne pahasına olursa olsun onun güvenliğini sağlayın. Daha önce, bu kadar genç olmasına rağmen bu kadar güçlü iletim gücü olan biriyle hiç karşılaşmadık. Adı nedir?"

Rosalind harf şekilleriyle anlattı. Sonra sordu:

"Ama siz kimsiniz? Bu, Deniz Ülkesi nedir?"

"Biz Yeni Halk'ız, sizin türünüzden insanlar. Birlikte düşünebilen insanlar. Biz, yeni bir dünya kuracak olan halkız, Kadim Halk'ın dünyasından, vahşilerinkinden farklı bir dünya."

"Tanrı'nın yaratmak istediği türden bir halk olabilir mi, belki?" diye sordum, yine aşina bir zeminde olduğumu hissederek.

"Orasını bilmem. Kim bilebilir ki? Ama Kadim Halk'ın başarabildiğinden daha iyi bir dünya kuracağımızı biliyoruz. Onlar yalnızca maharetli yarı-insanlardı, vahşilerden pek az farkları vardı; hepsi birbirlerinden yalıtılmışlardı ve onları yalnızca hantal sözcükler bağlıyordu. Farklı diller ve farklı inançlar onları birbirlerinden daha da fazla uzaklaştırıyordu. Bazıları bireysel olarak düşünebiliyordu ama birey olarak kalmak zorundaydılar. Bazen duygularını paylaşabiliyorlardı ama ortaklaşa düşünemiyorlardı. İlkel koşullarda yaşarken, tıpkı hayvanlar

gibi, kendi aralarında geçinip gitmeyi başardılar, ama dünyalarını daha karmaşık hale getirdikçe, onunla başa çıkmakta güçlük çekmeye başladılar. Fikir birliği oluşturmak için yolları yoktu. Küçük birimler halinde, yapıcı işbirlikleri kurmayı öğrendiler; ama büyük birimlere dönüştüklerinde yıkımdan başka bir şey başaramadılar. Hırsla daha yükseklere gözlerini diktiler ama kendi yarattıkları sorumlulukları taşımayı reddettiler. Çok büyük sorunlar çıkardılar ve sonra kafalarını aylak inanç kumlarına gömdüler. Aralarında gerçek bir iletişim, gerçek bir anlayış yoktu. En iyi halleriyle, yücelmiş hayvanlardılar, daha fazlası değil.

"Asla başarılı olamazlardı. Onları neredeyse tamamen yok eden Büyük Gazap'a sebep olmasalardı, hayvanlar gibi dikkatsizce üremeye devam edeceklerdi; zamanla yoksunluğa, sefalete ve sonunda kıtlığa ve barbarlığa yenik düşeceklerdi. Öyle ya da böyle, yok olmaya yazgılıydılar çünkü yetersiz bir türdüler."

Bir kez daha, bu Deniz Ülkesi insanlarının pek de mütevazı bir halk olmadığını düşündüm. Benim gibi yetiştirilmiş biri için Kadim Halk'a gösterdikleri bu saygısızlığı kabullenmek zordu. Ben hâlâ bu fikirle güreşirken Rosalind sordu:

"Ama siz? Siz nereden geliyorsunuz?"

"Atalarımız her yerden uzak bir adada yaşadıkları için şanslıydılar, daha doğrusu, iki ada. Orada bile Büyük Gazap'tan kurtulamadılar ama etkileri çoğu yere göre daha azdı. Ama dünyanın geri kalanından yalıtıldılar ve neredeyse barbarlaştılar. Sonra, bir şekilde, ortak-düşünüşlü bir insan türü ortaya çıktı. Zamanla, bunu çok iyi yapabilenler, birazcık yapabilenleri buldu ve onlara yeteneklerini nasıl geliştireceklerini öğrettiler. Düşüncelerini paylaşabilen insanların birbirleriyle evlenmeleri doğaldı, bu yüzden tür güçlendi.

"Daha sonra, başka yerlerde de düşünce-şekilleri yapabilenler olduğunu keşfettiler. İşte o zaman ne kadar talihli olduklarını anlamaya başladılar; fiziksel sapmaların fazla önemsenmediği yerlerde bile, ortak düşünüşlü insanlara genelde zulmedildiğini öğrendiler.

"Uzun süre boyunca başka yerlerdeki türdeşlerine yardım etmek için hiçbir şey yapamadılar. Bazıları kanolarla Deniz Ülkesi'ne ulaşmaya çalıştı, kimi zaman bunu başardılar da. Sonra zamanla makineler geliştirdik ve bazılarını Deniz Ülkesi'ne getirerek güvenliğe kavuşturabildik. Şimdi temas kurduğumuz herkese yardım etmeye çalışıyoruz ama daha önce hiç bu kadar uzak bir temasımız olmadı. Size ulaşmak benim için hâlâ zor. Zamanla kolaylaşacak ama şimdilik teması kesmem lazım. Küçük kıza iyi bakın. O benzersiz biri ve muazzam bir öneme sahip. Ne pahasına olursa olsun onu koruyun."

Düşünce-şekilleri soldu ve bir anlığına geride hiçbir şey kalmadı. Sonra Petra araya girdi. İletide kavrayamadığı kısımlar olabilirdi ama son cümleyi açık seçik anlamıştı.

"O benim," diye ilan etti tatmin ve tamamen gereksiz bir coşkuyla.

Sarsıldık ve kendimize geldik.

"Dikkatli ol, seni kendini beğenmiş görgüsüz çocuk. Henüz Kıllı Jack'le karşılaşmadık," dedi Rosalind ve Petra sindi. "Michael," diye ekledi, "ileti sana da ulaştı mı?"

"Evet," diye karşılık verdi Michael bir parça ihtiyatla. "Kibirli buldum. Çocuklara ders verirmiş gibi konuşuyordu. Düşünceleri hâlâ çok uzaklardan geliyor. Size zamanında yardım getirebilecek kadar hızlı gelmeyi nasıl başaracaklarını hâlâ anlamıyorum. Birkaç dakika sonra peşinizden yola çıkacağız."

Katanalar düzenli adımlarla yürümeye devam ediyordu. Manzara, biçimlerin doğruluğuna saygı duyan bir toplumda yetiştirilmiş biri için hâlâ rahatsız edici ve ürkütücüydü. Axel amcanın güneyde gördükleri kadar fantastik bitkiler pek azdı kesinlikle; diğer yandan, neredeyse hiçbir şey huzursuzluk verici şekilde aşina değildi. Öyle bir karmaşa vardı ki, belli bir ağacın sapma veya melez olması artık önemli değildi ama ağaçların arasından sıyrılıp bir süreliğine açık arazide yol almak iyi geldi. Gerçi, orada da çalılar alışıldık değildi, çimenler de oldukça tuhaftı.

Yiyip içmek için yalnızca bir kez mola verdik ve daha yarım saat geçmeden yine yola düştük. Yaklaşık iki saat ve pek çok koruluktan sonra orta büyüklükte bir ırmağa geldik. Bizim bulunduğumuz tarafta düz zemin dik bir yokuşla suya doğru alçalıyordu. Diğer tarafta alçak, kırmızımsı sırtlar dizilmişti.

Irmağa doğru döndük ve yokuşun tepesinde ilerlemeye başladık. Dört yüz metre sonra son derece acayip bir ağaca geldik. Ağaç tahtadan dev bir armuda benziyordu ve tüm dalları tepesinde tek bir dev sorguç gibi büyümüştü. Ağacın dibinden ırmağa uzanan bir oluk vardı ve atların aşağı inmesi için uygun bir yerdi. Irmağı çaprazlama geçerek karşı kıyıda, uçurumdaki bir aralığa yöneldik. Oraya ulaştığımızda, aralığın bir yarıktan ibaret olduğunu gördük. Bazı yerleri o kadar dardı ki, küfeler duvarlara sürtünüyordu ve zar zor, sıkışarak geçebiliyorduk. Yüz metre sonra yol genişledi ve yokuş yukarı tırmanarak zemin hizasına ulaştı.

Geçidin kenarlarının alçalıp sıradan sırtlara dönüştüğü yerde yedi sekiz adam ellerinde yaylarla bekliyordu. Katanalara inanmazlık içinde, alık alık baktılar. Her an kaçabilecekmiş gibi görünüyorlardı. Önlerinde durduk.

Diğer sepetteki adam başını bana doğru salladı.

"Sen in, evlat," dedi bana.

Petra ile Rosalind öndeki katanadan inmeye başlamışlardı bile. Ben yere bastığımda sürücü, ata bir şaplak attı ve iki katana ağır ağır ilerlemeye devam etti. Petra endişeyle elime yapıştı ama şimdilik hırpani, bakımsız okçuların hepsi hâlâ bizden çok atlarla ilgileniyordu.

İlk bakışta, grupta korku uyandırıcı hiçbir şey yoktu. Yay tutan ellerden biri altı parmaklıydı; bir adamın kafası cilalanmış kahverengi bir yumurta gibiydi, kafasında veya yüzünde tek bir saç teli yoktu. Bir başkasının elleri ve ayakları kocamandı ama geri kalanların sorunu her ne ise, paçavraların altına saklanmıştı.

Rosalind ve ben, beklediğimiz korkunç canavarlarla karşılaşmadığımız için rahatladık. Adamların hiçbiri geleneksel Kıllı Jack tarifine uymadığı için Petra da cesaretlenmişti. Atlar yolun ilerisinde, ağaçların arasında gözden kaybolduğu zaman adamlar dikkatlerini bize çevirdiler. İki tanesi onlarla gitmemizi söyledi ve diğerleri oldukları yerde kaldı.

Çok kullanıldığı belli olan bir patika birkaç yüz metre boyunca ağaçların arasında uzanıyor, sonra bir açıklığa çıkıyordu. Sağda on iki metreden yüksek olmayan, kırmızımsı uçurumlardan bir duvar vardı. Irmağın kıyısındaki sırtların diğer yamaçlarıymış gibi görünüyordu ve tüm cephe delikler ve yüksekteki deliklere tırmanan, dallardan yapılmış kaba merdivenlerle kaplıydı.

Uçurumların önündeki düz zemine kaba barakalar ve çadırlar saçılmıştı. Aralarında, yemek pişirmek için yakılmış bir iki küçük ateşten dumanlar çıkıyordu. Birkaç hırpani kıyafetli adam ve daha fazla sayıda pasaklı kadın, pek de bir şey yapmadan ortalarda dolaşıyordu.

Barınakların ve çöp yığınlarının arasından geçerek çadırların en büyüğüne geldik. Çadır, birbirine bağlanmış sırıklardan ve üzerine tutturulmuş, saman örtmekte kullanılan bir bezden oluşuyordu. Muhtemelen bir baskında ele geçirilmişti. Biz içeri girerken, kapının hemen içindeki tabureye oturmuş kişi başını kaldırdı. Tanıdık yüzü bir anlık paniklememe neden oldu; babama çok benziyordu. Sonra adamı hatırladım. Yedi sekiz sene önce Waknuk'ta tutsak olarak gördüğüm aynı "örümcek-adam".

Bizi getiren iki kişi bizi bu adamın önüne itti. Adam üçümüzü tepeden tırnağa süzdü. Gözleri Rosalind'in ince, dik figürü üzerinde hiç hoşuma gitmeyen bir şekilde dolaştı. Bundan Rosalind de hoşlanmamıştı. Sonra beni daha büyük bir dikkatle inceledi ve bir konuda tatmin olmuş gibi başını salladı.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim ona.

Bakışlarını yüzümden çevirdi. Baraka ve barınak yığını üzerinde göz gezdirdi ve sonra yine bana döndü.

"Waknuk'a pek benzemiyor," dedi.

"Benzemiyor," diye onayladım.

Uzun süre susup düşündü. Sonra:

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım. Sanırım öğrendim," dedim ona.

Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı.

"Babamın bir ağabeyi varmış," dedim. "Üç, dört yaşlarına kadar normal sanılmış. Sonra belgesi iptal edilmiş ve sürülmüş."

Yavaşça başını salladı.

"Ama *tam olarak* doğru değil," dedi. "Annesi onu seviyordu. Sütannesi de öyle. Bu yüzden, onu almaya geldiklerinde çocuk çoktan ortadan kaybolmuştu ama bu bilgiyi sakladılar, elbette.

Her şeyi susturdular. Hiç olmamış gibi yaptılar." Düşünceler içinde sustu yine. Biraz sonra ekledi:

"En büyük oğlandım yani vâris. Waknuk benim olacaktı," dedi. Uzun kollarını uzatarak: "Bu, olmasaydı," dedi. Uzun kolunu uzattı ve bir an baktı. Sonra kollarını indirdi ve yine bana döndü.

"Bir insanın kolunun ne kadar uzun olması gerektiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedim.

"Ben de bilmiyorum. Ama Rigo'daki bir gerçek suret uzmanı biliyor. Bu yüzden bana Waknuk yok, vahşilerin arasında bir vahşi gibi yaşamak zorundayım. Sen en büyük oğul musun?"

"Tek oğul," dedim ona. "Küçük bir kardeşim vardı, ama..."

"Belge alamadı, hı?"

Başımı salladım.

"Demek sen de Waknuk'u kaybettin!"

Olayın bu tarafı beni hiç rahatsız etmemişti. Waknuk'u miras alacağıma dair hiç beklentim yoktu, sanırım. Her zaman bir güvensizlik vardı. Bir gün gerçek benliğimin ortaya çıkacağı beklentisi, hatta bunun kesin olduğu hissi. O kadar uzun zamandır bu beklentiyle yaşamıştım ki, bu adamı hırçınlaştıran kızgınlığı hiç hissetmemiştim. Artık bu mesele çözüldüğüne göre, sağ salim kaçabildiğim için memnundum ve adama da öyle söyledim. Bu onu memnun etmedi. Düşünceli düşünceli bana baktı.

"Hakkın olan şeyler için savaşacak cesaretten yoksun musun?" dedi.

"Eğer senin hakkınsa, benim hakkım olamaz," dedim. "Ama söylemek istediğim, benliğimi gizleyerek yaşamanın canıma tak ettiği."

"Burada hepimiz saklanıyoruz," dedi.

"Belki," dedim ona. "Ama kendiniz olarak yaşayabiliyorsunuz. Rol yapmanız gerekmiyor. Her an kendinize hâkim olmak, ağzınızı her açtığınızda iki kere düşünmek zorunda kalmıyorsunuz."

Yavaşça başını salladı.

"Senin hakkında anlatılanları duyduk. Bizim kendi âdetlerimiz var," dedi. "Benim anlamadığım, neden bu kadar büyük bir kuvvetle peşine düştükleri."

"Bizdeki farklılığı belirlemeleri imkânsız olduğu için onları her zamanki sapmalardan daha fazla endişelendirdiğimizi düşünüyoruz," diye açıkladım. "Henüz keşfetmedikleri, bizim gibi pek çok kişi olduğunu tahmin ediyor olmalılar ve bizi, itiraf ettirmek için yakalamak istiyorlar."

"Yakalanmamak için daha da iyi bir sebep," dedi.

Michael'ın temas kurduğunun ve Rosalind'in ona yanıt verdiğinin farkındaydım, ama aynı anda iki konuşma sürdüremezdim, bu yüzden onunla ilgilenmeyi Rosalind'e bıraktım.

"Demek sizi takip ederek Uçdiyar'ın içlerine girdiler, öyle mi? Kaç kişiler?" diye sordu.

"Emin değilim," dedim, oyunu bize en faydalı olacak şekilde nasıl oynayacağımı düşünerek.

"İşittiklerime bakarak, öğrenmek için yolların olmalı," dedi.

Bizim hakkımızda neler bildiğini ve Michael'dan haberi olup olmadığını merak ettim ama bu olası görünmüyordu. Gözlerini biraz kısarak devam etti:

"Bizi aldatmaya çalışmasan iyi olur, evlat. Asıl istedikleri sizlersiniz ve peşinize bela takıp geldiniz. Başınıza neler geleceği bizim neden umurumuzda olsun? İçinizden birini bulabilecekleri bir yere koymak çok kolay olur."

Petra bunun ne demek olduğunu anladı ve paniğe kapıldı.

"Yüzden fazla adam," dedi.

Adam bir anlığına düşünceli düşünceli ona baktı.

"Demek yanlarında sizden biri var gerçekten. Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm," diye yorum yaptı ve yine başını salladı. "Yalnızca üç kişi için yüz adam yollamak çok fazla. Aşırı... anlıyorum..." Bana döndü. "Son zamanlarda Uçdiyar'da yükselen bir sorun olduğuna dair söylentiler çıkmış olmalı."

"Evet," diye itiraf ettim.

Sırıttı.

"Demek işlerine de geldi. İlk defa inisiyatifi ele alıp bizi işgal etmeye karar verdiler. Sizi de yakalayacaklar, elbette. İzinizi takip ediyorlar, doğal olarak. Ne kadar yaklaştılar?"

Michael'a sordum ve ana grubun bize ateş eden ve katanaları kaçıran ekibe katılması için daha kilometreler olduğunu öğrendim. Sonra, grubun pozisyonunu önümdeki adama anlaşılır bir biçimde ifade etme güçlüğü doğdu. Adam bunu anlayışla karşıladı ve fazla rahatsız olmuş görünmedi.

"Baban yanlarında mı?" diye sordu.

Bu, daha önce Michael'a sormamaya özen gösterdiğim bir soruydu. Şimdi de sormadım. Yalnızca bir an duraksadım ve sonra adama, "Hayır," dedim. Göz ucuyla Petra'nın konuşmak üzere olduğunu fark ettim ve Rosalind'in onun üzerine atladığını hissettim.

"Yazık," dedi örümcek-adam. "Uzun zamandır babanla eşit şartlarda karşılaşmak istiyordum. İşittiklerime bakarak, burada olacağını düşünürdüm. Belki de anlattıkları kadar yiğit bir gerçek suret savunucusu değildir." Delici bakışlarla bana bakmaya devam etti. Ellerimiz buluşmuş gibi, Rosalind'in duygudaşlığını hissettim. Soruyu Michael'a neden sormadığımı anlıyordu.

Sonra aniden, adam bakışlarını benden ayırdı ve dönüp Rosalind'i incelemeye başladı. Rosalind adamın bakışlarına

karşılık verdi. Sırtını dimdik tutarak, özgüvenle durdu ve uzun saniyeler boyunca adamı soğuk ve sakin bakışlarla süzdü. Sonra aniden gözlerini kaçırarak beni şaşırttı. Başını eğdi. Kızardı. Adam hafifçe gülümsedi...

Ama adam yanılıyordu. Daha güçlü karaktere, fatihe boyun eğmek değildi bu. Tiksintiydi, savunmasını içten yıkan bir dehşet. Adamın onda bıraktığı, iğrençlik ölçüsünde abartılı izlenimi zihninden okudum. Şimdiye dek çok iyi sakladığı korkular taşmıştı ve Rosalind dehşet içindeydi; bir erkeğin karşısında zayıf hisseden bir kadın gibi değil, canavardan korkan çocuk gibi. İstemsiz şekli Petra da gördü ve öyle şaşırdı ki, haykırdı.

Adamın üzerine atıldım, tabureyi devirdim ve adamı yere düşürdüm. İki adam arkamdan üzerime atladı ama onlar beni sürükleyip uzaklaştırmadan önce bir sağlam yumruk savurmayı başardım.

Örümcek-adam doğrulup oturdu ve çenesini ovaladı. Bana sırıttı ama eğlentiyle değil.

"Bu, senin adına bir sayı. Ama bundan fazlası değil." Sıska bacakları üzerinde doğruldu. "Buralardaki kadınları pek görmedin, değil mi, evlat? Geçerken bir göz at. O zaman daha iyi anlarsın. Dahası, bu kadın çocuk yapabilir. Uzun zamandır çocuk yapmak istiyorum, babalarına çekseler bile." Yine kısaca sırıttı ve sonra kaşlarını çattı. "Her şeyi olduğu gibi kabul etsen daha iyi olacak, evlat. Mantıklı ol. Kimseye ikinci şans vermem."

Sonra, beni tutan adamlara döndü.

"Onu dışarı atın," dedi onlara. "Gerekirse vurun!"

İki adam beni çekip dışarı çıkardı. Açıklığın kıyısında biri, bir tekme savurarak yola itti beni.

"Yürümeye devam et," dedi.

Ayağa kalktım ve döndüm, ama adamlardan biri yayını çekmiş, okunu bana doğrultmuştu. Yoluma devam etmem için başını salladı. Ben de denileni yaptım ve birkaç metre, ağaçlar beni gözlerden gizleyene kadar yürümeye devam ettim, sonra gizlenerek geri döndüm.

Tam da bekledikleri şeydi bu. Ama beni vurmadılar, çalıların arasına atıp dövdüler. Havada uçtuğumu hatırlıyorum, düştüğümü ise hatırlamıyorum.

15

Birileri tarafından koltukaltlarımdan çekiştirilerek sürükleniyordum. Geçerken büktükleri ince dallar geri savruluyor, yüzüme çarpıyordu.

"Şşş!" diye fısıldadı bir ses arkamdan.

"Bana bir dakika ver de kendime geleyim," diye karşılık verdim.

Sürüklenme durdu. Bir süre yatarak kendime gelmeye çalıştım ve sonra döndüm. Genç bir kadın topukları üzerine çökmüş, bana bakıyordu.

Güneş alçalmıştı ve ağaçların altı loştu. Kadını pek iyi göremiyordum. Güneş yanığı yüzünün iki yanına sarkan koyu renk saçları vardı ve parlak kara gözleri ilgiyle bana bakıyordu. Elbisesinin üst kısmı lekeli ve hırpaniydi ve belirsiz sarımtırak bir kahverengiydi. Elbise kolsuzdu ama beni asıl çarpan üzerinde haç olmamasıydı. Daha önce, elbisesine haç işlenmemiş bir kadınla hiç karşılaşmamıştım. Tuhaf, neredeyse uygunsuz geliyordu bu. Birkaç saniye bakıştık.

"Beni tanımadın, David," dedi hüzünle.

O ana kadar tanımamıştım. Aniden kavramamı sağlayan "David" deme tarzıydı.

"Sophie!" dedim, "Ah, Sophie!"

Gülümsedi.

"Sevgili David," dedi. "Canını çok mu yaktılar?"

Kollarımı ve bacaklarımı oynatmaya çalıştım. Her tarafım tutulmuş, ağrıyordu. Başım da öyle. Sol yanağımda kurumuş kan hissettim ama hiçbir yerim kırılmamış gibiydi. Kalkacak oldum ama Sophie elini uzatıp koluma koydu.

"Hayır, henüz değil. Hava kararana kadar birazcık bekle." Bana bakmaya devam etti. "Sizi getirdiklerini gördüm. Sen, küçük kız ve diğer kız... o kim David?"

Bu, sarsılarak beni kendime getirdi. Çılgınca Rosalind ile Petra'yı aradım ama onlara ulaşamadım. Michael paniğimi hissetti ve sakinleştirmek için araya girdi. Rahatlamıştı da.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Senin için çok endişelendik. Sakin ol. Onlar iyi, ikisi de yorgun. Uyuyorlar."

"Rosalind?"

"O iyi, dedim sana. Senin başına neler geldi?"

Ona anlattım. Tüm bu konuşmalar yalnızca birkaç saniye sürmüştü ama Sophie'nin bana merakla bakmaya başlaması için yetmişti.

"O kim, David?" diye yineledi.

Ona Rosalind'in kuzenim olduğunu açıkladım. Konuşurken beni izledi ve sonra yavaşça başını salladı.

"*O*, onu istiyor, değil mi?" diye sordu.

"Öyle dedi," diye itiraf ettim sertçe.

"Ona bebek verebilir mi?" diye ısrar etti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"Demek ona âşıksın?" diye devam etti.

Yine bir sözcük... Zihinler birleşmeyi öğrendiğinde, artık hiçbir sözcük yalnızca birinize ait değilken ve iki taraf da diğerinden bir daha asla yalnızca kendi olamayacak kadar çok şey almışken; artık her şeyi tek bir gözle görmeye, tek bir yürekle sevmeye, tek bir coşkuyla sevinmeye başlamışken; birlik anları

yaşamışken ve birbirini özleyen bedenler dışında hiçbir şey ayrı değilken... Bütün bunları tanımlayan sözcük nedir? Var olan yalnızca sözün yetersizliğidir.

"Birbirimizi seviyoruz," dedim.

Sophie başını salladı. Birkaç dal aldı ve bakışlarını dallara dikerek kahverengi parmaklarla kırmaya başladı.

"*O* gitti," dedi. "Savaşın olduğu yere. Kız şimdi güvende."

"Uyuyor," dedim ona. "İkisi de uyuyor."

Şaşkın şaşkın bana döndü.

"Nereden biliyorsun?"

Ona kısaca, olabildiğince sade bir biçimde anlattım. Dinlerken dalları kırmaya devam etti. Sonra başını salladı.

"Hatırlıyorum. Annem bir şey olduğunu söylemişti. Bazen, o daha konuşmadan onu anlaman hakkında bir şey. Bu muydu?"

"Sanırım. Sanırım, kendisi bilmese de, annende de bu yetenekten biraz vardı," dedim.

"Harika bir yetenek olmalı," dedi yarı özlemle. "İçinde daha fazla gözün olması gibi."

"Öyle bir şey," diye itiraf ettim. "Açıklaması zor. Ama her şey harika değil. Bazen canını çok yakabiliyor."

"Hangi tür olursa olsun Sapkın olmak can yakıyor, her zaman," dedi. Topuklarının üzerine oturmaya devam etti ve kucağındaki ellerine görmeden baktı.

"Kız ona çocuk verirse *o* artık beni istemez," dedi sonunda.

Yanaklarındaki pırıltıyı görmeme yetecek kadar ışık vardı henüz.

"Sophie, tatlım," dedim. "Ona âşık mısın, örümcek-adama?"

"Ah, ona öyle deme, lütfen. Bu halde olmayı kendimiz istemedik. Adı Gordon. Bana iyi davranıyor, David. Beni sever.

Bunun ne demek olduğunu anlamak için benim kadar yoksul, benim kadar kimsesiz olman gerek. Sen yalnızlığı hiç tanımadın. Burada hepimizi kuşatan korkunç boşluğu anlayamazsın. Yapabilsem, ona memnuniyetle bebek verirdim. Ben... Ah, bunu bize neden yapıyorlar? Neden beni öldürmediler? Bundan çok daha merhametli olurdu."

Ses çıkarmadan oturdu. Kapalı göz kapaklarının altından yaşlar sızıyor, yanaklarında süzülüyordu. Elini ellerimin arasına aldım.

Onları en son gördüğüm zamanı anımsadım. Kol kola bir adam ve bir kadın; yük atının sırtından bana el sallayan küçük bir şekil. Ağaçların arasında gözden kaybolana kadar izlemiştim onları. Bir öpücüğün ıslaklığı hâlâ yanağımda, elimde sarı kurdeleyle bağlanmış bir bukle saç, üzüntü içinde izlemiştim. Şimdi ona bakıyordum ve yüreğim burkuluyordu.

"Sophie," dedim. "Sophie, tatlım. Bu olmayacak. Anladın mı? Olmayacak. Rosalind bunun olmasına asla izin vermeyecek. *Biliyorum.* "

Gözlerini açtı ve gözyaşları içinde bana baktı.

"Başkası hakkında böyle bir şey söyleyemezsin. Sen yalnızca..."

"Hayır, Sophie. Biliyorum. Sen ve ben birbirimiz hakkında çok az şey bilebilirdik. Ama Rosalind'le farklı. Birlikte düşünmenin bir parçası bu."

Bana kuşkuyla baktı.

"Bu gerçekten doğru mu? Anlamıyorum..."

"Nasıl anlayabilirsin ki? Ama doğru. Örüm... Rosalind'in o adam hakkında hissettiklerini ben de hissettim."

Bir parça huzursuz bana bakmaya devam etti.

"Benim ne düşündüğümü anlayamıyor musun?" diye sordu biraz endişeyle.

"Sen benim ne düşündüğümü ne kadar anlayabiliyorsan o kadar," diye temin ettim onu. "Bu, gizlice gözetlemek gibi değil. İstersen tüm düşüncelerini anlatabilmek ama istemiyorsan kendine saklayabilmek gibi bir şey."

Sophie'ye anlatmak, Axel amcaya anlatmaktan daha zordu ama sözcüklere sığdırabilecek kadar sadeleştirmek için uğraştım durdum, ta ki aniden ışığın gittiğini ve zar zor görebildiğim bir şekille konuştuğumu fark edene kadar. Sustum.

"Şimdi yeterince karanlık oldu mu?"

"Evet. Dikkatle gidersek güvenli olur," dedi bana. "Yürüyebilecek misin? Çok uzak değil."

Ayağa kalktım. Ağrıların ve berelerin farkındaydım ama daha kötü bir şey yoktu.

Sophie karanlıkta benden daha iyi görebiliyor gibiydi. Elimi tutup yol gösterdi. Ağaçların altından çıkmadık ama solumda ışıldayan ateşler görebiliyordum. Kampın çevresinden dolandığımızı fark ettim. Bu şekilde devam ederek kuzeybatı tarafını kuşatan alçak uçuruma geldik ve sonra onun dibinde, gölgede elli adım kadar daha ilerledik. Sophie orada durdu ve elimi kayalıklarda gördüğüm kaba merdivenlerden birine götürdü.

"Beni izle," dedi ve aniden yukarıda kayboldu.

Ben daha ihtiyatlı bir şekilde takip ettim ve merdivenin tepesine, bir deliğin kenarına yaslandığı yere ulaştım. Sophie kolunu uzattı ve içeri girmeme yardım etti.

"Otur," dedi.

İçinden geçtiğim biraz daha aydınlık kısım kayboldu. Sophie bir şeyler arayarak dolanıyordu. Biraz sonra, çakmaktaşı ve çelik kullanarak kıvılcımlar çıkardı. Sophie kıvılcımlara üfleyerek iki mum yaktı. Kısa ve şişmandılar. Dumanlı alevlerle

yanıyorlardı ve korkunç kokuyorlardı ama çevreyi görmemi mümkün kıldılar.

Kumlu kayaya oyulmuş dört buçuk metre derinliğinde, üç metre genişliğinde bir mağaradaydık. Giriş deriden bir perdeyle örtülmüştü. Mağaranın arka duvarının bir köşesinde, çatıdaki çatlaktan su damlıyordu. Yaklaşık olarak saniyede bir damla hızla akan su, tahta bir kovayı dolduruyordu. Kovadan taşan sular bir oluktan akarak mağarayı aşıyor, mağara ağzından dışarı boşalıyordu. Arka duvarın diğer köşesinde küçük dallardan ve derilerden yapılmış, üzerine lime lime bir battaniye örtülmüş bir yatak vardı. Birkaç çanak ve kaşık çatal gördüm. Girişin yakınındaki kararmış ateş çukuru şimdi boştu ve dâhice oyulmuş bir bacası vardı. Duvardaki oyuklardan birkaç bıçak ve başka aletin sapları çıkıyordu. Çalı yatağın yakınında bir mızrak, bir yay ve içinde bir düzine ok bulunan deri bir sadak yatıyordu. Mağarada başka hiçbir şey yoktu.

Wenderlerin kulübesindeki mutfağı düşündüm. Duvarlarda hiç metin olmadığı için onca dost canlısı gelen temiz, aydınlık oda. Leş gibi kokan mumlar titreşiyor, tavana yağlı bir duman yolluyordu.

Sophie bir çanağı kovadan doldurdu, bir oyuğu karıştırarak temizce bir paçavra buldu ve yanıma geldi. Yüzümdeki ve saçlarımdaki kanı silip yarayı inceledi.

"Yalnızca bir kesik. Derin değil," dedi güven verircesine.

Ellerimi çanakta yıkadım. Sophie suyu oluğa döktü, çanağı çalkaladı ve kaldırdı.

"Aç mısın, David?" dedi.

"Hem de çok," dedim ona. Tek kısa molamızda yediklerim dışında bütün gün hiçbir şey yememiştim.

"Burada bekle. Gecikmem," diye emretti ve deri perdenin altından geçip çıktı.

Kaya duvarlarda dans eden gölgeleri seyrederek ve damlaların tıp-tıplarını dinleyerek oturdum. Büyük olasılıkla, dedim kendi kendime, Uçdiyar'da lüks anlayışı bu. "Benim kadar yoksul ve kimsesiz olman gerek," demişti Sophie ama onun kastettiği maddesel şeyler değildi. Kasvet ve sefaletten kaçınmak için Michael'ın yoldaşlığını aradım.

"Neredesin? Neler oluyor?" diye sordum ona.

"Bu gecelik kamp kurduk," dedi. "Karanlıkta yola devam etmek fazla tehlikeli." Bulunduğu yerin, günbatımından hemen önce gördüğü haliyle resmini yollamaya çalıştı ama yolda rastladığımız bir düzine ayrı yer de olabilirdi. "Bütün gün çok yavaş ilerleyebildik, yorucu da oldu. Uçdiyarlılar korulukları tanıyor. Yolda bize pusu kurmalarını bekledik ama yol boyunca keskin nişancı ve taciz saldırıları düzenlediler. Üç kişi öldü ve yedi kişi yaralandı ama yalnızca iki tanesi ciddi yaralı."

"Ama hâlâ geliyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Madem buraya büyük bir güçle geldik, Uçdiyarlılara onları bir süreliğine susturacak bir saldırı düzenleme fikri hâkim. Dahası, siz, üçünüzü yakalamayı çok istiyorlar. Waknuk ve çevre bölgeye yayılmış bizim gibi iki düzine, belki daha fazla kişi olduğu söylentisi var ve diğerlerini saptayabilmek için sizi geri götürmeleri gerek." Bir an duraksadı ve sonra endişeli, mutsuz bir havayla devam etti.

"Doğrusu, David, korkuyorum, çok korkuyorum, yalnızca bir kişi var."

"*Bir* mi?"

"Rachel bana ulaşmayı başardı ama işaretleri çok güçsüz geliyordu. Mark'a bir şey olduğunu söylüyor."

"Onu yakaladılar mı?"

"Hayır. Rachel yakaladıklarını düşünmüyor. Yakalansa Rachel'a söylerdi. Yalnızca durdu. Yirmi dört saattir ondan hiç haber alamıyoruz."

"Belki bir kaza olmuştur. Walter Brent'i hatırla, ağacın öldürdüğü oğlanı. O da öylesine duruvermişti."

"Olabilir. Rachel bilmiyor. Korkuyor, artık yapayalnız kaldı. Yeteneğinin sınırındaydı; ben de, hemen hemen. Birkaç kilometre sonra iletişim kuramaz hale geleceğiz."

"En azından senin gönderdiğin iletileri duyamamış olmam tuhaf," dedim ona.

"Muhtemelen uyumuştun," dedi.

"Eh, Petra uyandığında Rachel'la temas kurabilir," diye hatırlattım. "Onun herhangi bir sınırı varmış gibi görünmüyor."

"Evet, elbette. Bunu unutmuştum," diye onayladı. "Bu ona biraz yardımcı olur."

Birkaç dakika sonra bir el perdenin altından uzandı ve tahta bir çanağı mağara ağzına itti. Sophie çanağın peşinden içeri tırmandı ve çanağı bana verdi. İğrenç mumların fitillerini kısalttı ve sonra ne olduğu belirsiz bir hayvanın postu üzerine çöktü. Ben tahta bir kaşıkla yemeye başladım. Tuhaf bir yemekti; çeşit çeşit filizler, kuşbaşı doğranmış et ve ufalanmış sert ekmekten oluşmuş gibiydi ama sonuç hiç de kötü değildi ve bana çok iyi geliyordu. Yemekten, neredeyse son lokmasına kadar keyif aldım ama sonuncusunda aniden çarpıldım ve koca bir kaşık dolusu yemeği gömleğimin önüne püskürttüm. Petra uyanmıştı.

Hemen karşılık verdim. Petra rahatsızlıktan doğrudan sevince geçti. Gevezelik ediyordu ama bu da aynı ölçüde acı vericiydi. Rosalind'i uyandırdığı açıktı, çünkü Michael neler oluyor diye sorarken ve Petra'nın Deniz Ülkesi'nden arkadaşı

endişe içinde itiraz ederken arada onun da düşüncelerini yakaladım.

Biraz sonra Petra kendini toparladı ve kargaşa sakinleşti. Tüm diğer tarafların ihtiyatla gevşediği duygusu vardı.

"Kız şimdi güvende mi? Onca şimşek ve gök gürültüsü de neydi?" diye sordu Michael.

Petra, aşikâr bir çabayla kendini tutarak bize anlattı.

"David'in öldüğünü sanmıştık. Onu öldürdüklerini sanmıştık."

Şimdi Rosalind'in, çalkantının içinde anlaşılabilir şekiller oluşturan düşüncelerini yakalayabiliyordum. Aynı anda hem mahcup hem şaşkındım, hem mutlu hem gergindim. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, daha berrak bir karşılık düşünemiyordum. Michael buna bir son verdi.

"Bu üçüncü taraflar için hiç hoş değil," diye yorum yaptı. "Siz ikiniz düşüncelerinizi birbirinden ayırabilirseniz, tartışmamız gereken şeyler var." Duraksadı. "Şimdi," diye devam etti, "durum nedir?"

Durum değerlendirmesi yaptık. Rosalind ve Petra hâlâ onları en son gördüğüm çadırdaydılar. Örümcek-adam gitmiş, iriyarı, pembe gözlü, beyaz saçlı bir adamı başlarına bırakmıştı. Ben de kendi durumumu açıkladım.

"Pekâlâ," dedi Michael. "Bu örümcek-adamın bir tür otorite gibi göründüğünü ve savaşa katılmaya gittiğini söyledin. Savaşa bizzat katılacak mı, yoksa yalnızca taktik planlar mı yapıyor, bilmiyorsunuz, öyle mi? Eğer ikincisiyse, her an geri dönebilir."

"En ufak fikrim yok," dedim.

Aniden Rosalind ondan hiç duymadığım kadar histerik bir ruh hali içinde araya girdi.

"Ondan korkuyorum. O farklı bir türden. Bizim gibi değil. Hem de hiç değil. Çok iğrenç. Hayvan gibi. Ben asla... Eğer beni almaya çalışırsa kendimi öldürürüm."

Michael onu yatıştırmaya çalışarak:

"O kadar aptalca bir şey yapmayacaksın. Gerekirse örümcek-adamı öldüreceksin." Bu nokta nihai olarak hallolmuş gibi, dikkatini bir başka konuya verdi. Tüm menzilini kullanarak Petra'nın arkadaşına bir soru sordu: "Hâlâ bize ulaşabileceğinizi düşünüyor musun?"

Yanıt hâlâ uzaktan geliyordu ama şimdi çabasız ve berraktı. Sakin ve özgüvenli bir tavırla, "Evet," dedi kadın.

"Ne zaman?" diye sordu Michael.

Yanıttan önce, kendi aralarında konuşuyorlarmış gibi bir duraksama oldu ve sonra:

"On altı saat içinde," dedi, aynı özgüvenli havayla.

Michael'ın kuşkuları dindi. İlk defa, kadının bize yardım edebileceği olasılığını kabullendi.

"O zaman bize düşen siz, üçünüzü on altı saat boyunca güvende tutmak," dedi bize düşünceli düşünceli.

"Bir dakika. Az bekleyin," dedim onlara.

Başımı kaldırıp Sophie'ye baktım. Dumanlı mumların loş ışığında, dikkatle ve bir parça huzursuzlukla yüzümü izlemekte olduğunu gördüm.

"O kızla mı konuşuyordun?" dedi.

"Ve kardeşimle. Uyandılar," dedim ona. "Çadırdalar ve albino bir adam başlarında nöbet tutuyor. Tuhaf görünüyor."

"Tuhaf mı?" diye sordu.

"Eh, sanırdım ki, başlarında bir kadın olsa..."

"Burası Uçdiyar," diye hatırlattı Sophie sinirle.

"Bu... Ah, anlıyorum," dedim mahcup mahcup. "Eh, mesele şu: Adam dönmeden onları oradan çıkarmanın bir yolu

olduğunu düşünüyor musun? Şimdi iyi bir zamanmış gibi geliyor bana. O geri döndüğünde..." Gözlerimi onunkilerden ayırmadan omuzlarımı silktim.

Başını öteye çevirdi ve bir süre mumları inceledi. Sonra başını salladı.

"Evet. Bu hepimiz için en iyisi olacak, o dışında hepimiz..." diye ekledi biraz hüzünlü. "Evet, sanırım bu yapılabilir."

"Hemen mi?"

Yine başını salladı. Yatağın yanında yatan mızrağı elime aldım ve tarttım. Biraz hafif ama dengeliydi. Sophie mızrağa baktı ve başını iki yana salladı.

"Sen burada kalmalısın, David," dedi bana.

"Ama..." diye başladım.

"Hayır. Seni gören olursa alarm verilir. Beni onun çadırına girerken görseler bile kimse aldırış etmez."

Bu mantıklıydı. Mızrağı gönülsüzce bıraktım.

"Ama sen bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedi kararlılıkla.

Ayağa kalktı ve oyuklardan birine gitti. Içinden bir bıçak çıkardı. Geniş ağzı temiz ve parlaktı.

Baskına uğramış bir çiftliğin mutfağına ait olabilirmiş gibi görünüyordu. Bıçağı eteğinin kemerine sıkıştırdı ve yalnızca kabzası dışarıda kaldı. Sonra döndü ve bana uzun uzun baktı.

"David..." diye başladı çekinerek.

"Efendim?" diye sordum.

Fikrini değiştirdi. Farklı bir ses tonuyla konuştu:

"Onlara gürültü yapmamalarını söyler misin? Ne olursa olsun, ses çıkarmasınlar. Sarınacak koyu renk bezler hazır etsinler ve beni takip etsinler. Bütün bunları onlara açıkça anlatabilir misin?"

"Evet," dedim. "Ama keşke ben de..."

Başını iki yana salladı ve sözümü kesti.

"Hayır, David. Bu yalnızca riski arttırır. Burayı tanımıyorsun."

Mumları çimdikleyip söndürdü ve perdeyi kancasından indirdi. Bir an için mağara ağzının daha soluk karanlığında siluetini gördüm ve sonra gözden kayboldu.

Talimatlarını Rosalind'e ilettim ve Petra'ya sessiz olması gerektiğini anlattık. Sonra, karanlıkta su damlalarının sesini dinleyerek beklemekten başka yapacak hiçbir şey kalmadı.

Bu şekilde uzun süre kıpırtısız oturamazdım. Girişe gittim ve başımı gecenin içine uzattım. Barakaların arasında parlayan birkaç ateş vardı. Kampta dolaşanlar olmalıydı çünkü zaman zaman ateşler önlerinden geçenlerce perdeleniyordu. Mırıltılar, küçük hareketlerin toplu hışırtısı, biraz uzakta tiz bir sesle öten bir gece kuşu, daha da uzakta bir hayvanın feryadı vardı. O kadar.

Hepimiz bekliyorduk. Bir anlığına Petra'dan biçimsiz bir heyecan dalgası geldi. Kimse yorum yapmadı.

Sonra Rosalind'ten sakinleştirici bir "sorun yok" düşüncesi geldi, ama içinde ilginç bir şaşkınlık duygusu da vardı. Bunun sebebini sorarak dikkatlerini dağıtmak akıllıca olmayacaktı.

Kulak kabarttım. Alarm yoktu. Uzun zaman geçtikten sonra, hemen aşağıdan gelen, toprağı ezen ayakların gıcırtısını duydum. Merdivenin direkleri üstlerine binen yükün ağırlığıyla hafifçe kayanın yüzüne sürtündü. Yollarına çıkmamak için mağaranın içine doğru geriledim. Rosalind sessizce ve biraz kuşkuyla sordu:

"Bu doğru mu? Sen orada mısın, David?"

"Evet. Yukarı tırmanın," dedim onlara.

Mağara ağzının loş kapısında bir siluet belirdi. Sonra bir başka, daha küçük bir şekil ve bir üçüncüsü. Açıklık karardı. Biraz sonra yine mumlar yandı.

Rosalind ve Petra dehşet dolu bir büyülenmişlik içinde izlerken Sophie kovadan bir çanak su aldı ve kollarındaki, bıçaktaki kanı temizledi.

16

İki kız merak ve ihtiyatla birbirlerini inceledi. Sophie, Rosalind'i, önüne kahverengi haç şekli işlenmiş kırmızımsı kahverengi yün elbisesini süzdü ve bir anlığına deri ayakkabılarında durdu. Kendi yumuşak makosenlerine, sonra kısa, lime lime eteğine baktı. Kendini incelerken, bluzunda yarım saat önce orada olmayan yeni lekeler keşfetti. Hiçbir utanma emaresi göstermeden bluzu çıkardı ve soğuk suya bastırdı. Rosalind'e hitaben konuştu:

"O haçtan kurtulman lazım. Onunkinden de," diye ekledi, Petra'ya bakarak. "Sizi işaretliyor. Uçdiyar'daki kadınlar olarak bize hiçbir faydası olmadığını gördük. Görünce erkekler de bozuluyor. Al." Bir oyuktan küçük, ince ağızlı bir bıçak çıkarıp uzattı.

Rosalind bıçağı kuşkuyla aldı. Bıçağa ve sonra çocukluğundan beri giydiği bütün elbiselerde bulunan haça baktı. Sophie onu izliyordu.

"Benim elbiselerimde de vardı," dedi. "Bana da bir faydası dokunmadı."

Rosalind kuşkuyla bana baktı. Başımı salladım.

"Bu yörelerde gerçek suret konusundaki ısrardan fazla hoşlanmazlar. Büyük olasılıkla tehlikeli olur." Sophie'ye baktım.

"Öyle," dedi. "Bu yalnızca kimliğini belirten bir işaret değil, aynı zamanda bir meydan okuma."

Rosalind bıçağı kaldırdı ve yarı gönülsüz, dikişleri kesmeye başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Sophie'ye. "Hava ışımadan buradan olabildiğince uzaklaşmaya çalışmamız gerekmez mi?"

Sophie elbisesini çitilemeye devam ederek başını iki yana salladı.

"Hayır. Öldürdüğüm adamı her an bulabilirler. Bulduklarında, aramaya çıkacaklar. Adamı sizin öldürdüğünüzü ve üçünüzün birden koruluğa kaçtığınızı düşünecekler. Sizi burada aramak hiç akıllarına gelmeyecek. Neden gelsin ki? Ama sizi bulmak için tüm çevreyi tarayacaklar."

"Burada mı kalmamız gerektiğini söylüyorsun?" diye sordum ona.

Başını salladı.

"Belki iki, üç gün. Sonra, onlar aramaktan vazgeçtiğinde, sizi buradan götüreceğim."

Rosalind düşünceli düşünceli yaptığı işten başını kaldırdı.

"Neden bizim için bunca şey yapıyorsun?" diye sordu.

Ona Sophie ile örümcek-adamı, sözlü olarak yapabileceğimden çok daha hızlı açıkladım. Bu, onu tam olarak tatmin etmedi. O ve Sophie titrek ışıkta birbirlerini süzmeye devam ettiler.

Sophie elbiseyi plop diye suya bıraktı. Yavaşça doğruldu. Gözlerini kıstı ve siyah saç bukleleri çıplak göğsüne sarkarak Rosalind'e doğru eğildi.

"Lanet olsun sana," dedi haşin bir sesle. "Beni rahat bırak, kahrolası."

Rosalind her tür hamleye hazırlanarak gerildi. Gerekirse aralarına girmek için hafifçe yer değiştirdim. Uzun saniyeler boyunca hiç kıpırdamadan bakıştılar. Sophie bakımsız, lime lime eteğiyle yarı çıplak, tehditkâr; Rosalind ise, dikişleri

sökülmüş, sol kolu sarkan haçıyla kahverengi elbise içinde, tunç rengi saçları mum ışığında parlarken, güzel yüzünü yukarı çevirmiş, gözleri tetikte bekliyor. Kriz geçti ve gerilim azaldı. Sophie'nin gözlerindeki haşinlik soldu ama yerinden kıpırdamadı. Dudakları biraz büküldü, titremeye başladı.

Haşin ve acı bir sesle, "Lanet olsun sana!" dedi yine. "Hadi, gül bana. Tanrı senin güzel yüzünü kahretsin. Gül bana, hadi gül!" Kendi kendine tuhaf, boğuk bir kahkaha attı. "Ama ne faydası var? Ah, Tanrım, ne faydası var? Sana âşık olmasa bile, bu halimle benim ona ne faydam dokunurdu?"

Yumruklarını sıkarak yüzüne götürdü ve bir an için tepeden tırnağa titreyerek orada dikildi. Sonra döndü ve kendini çalı yatağın üzerine fırlattı.

Gölgeli köşeye bakakaldık. Ayakkabılarından biri düşmüştü. Ayağının kahverengi, pis tabanını ve yan yana dizilmiş altı ayak parmağını görebiliyordum. Rosalind'e döndüm. Pişmanlık içinde, şaşkın şaşkın göz göze geldik. Rosalind bir içgüdüyle yerinden kalkacak oldu. Başımı iki yana salladım ve tereddütle yerine çöktü.

Mağarada Sophie'nin ümitsiz, yalnız hıçkırıkları ve damlaların tıp-tıpları dışında ses yoktu.

Petra beklenti içinde bir bize, bir yataktaki şekle bakıyordu. İkimiz de yerimizden kıpırdamayınca, işin başa düştüğüne karar verdi, anlaşılan. Endişe içinde yatağın kenarına gidip diz çöktü. Elini çekinerek siyah saçlara uzattı.

"Ağlama," dedi. "*Lütfen* ağlama."

Hıçkırıklar şaşkın bir nefes çekişle duraksadı. Sonra kahverengi bir kol uzanıp Petra'nın omuzlarına dolandı. Ağlamadaki çaresizlik biraz azaldı. Artık insanın yüreğini paralamıyordu ama yine de burkuyor, yaralıyordu.

Sert kayalık zeminde yatmaktan her yanım tutulmuş, üşümüş halde, gönülsüzce uyandım. O anda Michael konuştu:

"Bütün gün uyuyacak mıydın?"

Başımı kaldırdım ve deri perdenin altından günışığı sızdığını gördüm.

"Saat kaç?" diye sordum ona.

"Sanırım sekiz. Hava ışıyalı üç saat oluyor. Bu süre içinde çatışma bile yaşadık."

"Neler oldu?" diye sordum.

"Pusu kurulduğunu haber aldık ve bu yüzden bir kuşatma grubu yolladık. Grup, pusunun arkasını tutan yedeklerle çatıştı. Görünüşe göre bizim ana gücümüz olduğunu düşünmüşler; her neyse, sonuç olarak bozguna uğradılar ve aramızdan iki üç kişi yaralandı."

"O zaman, şimdi buraya mı geliyorsunuz?"

"Evet. Onlar da bir yerlerde toplanırlar, sanırım ama şimdilik dağıldılar. Hiç direniş yok."

Bu, bizim arzu ettiğimiz bir şey değildi kesinlikle. Durumumuzu açıkladım ve günışığında kimseye görünmeden mağaradan çıkmamızın imkânsız olduğunu söyledim. Diğer yandan, burada kalırsak ve Waknuklular burayı ele geçirirse, kuşkusuz her yeri köşe bucak arayıp bizi bulurlardı.

"Petra'nın Deniz Ülkeli dostlarından ne haber?" diye sordu Michael. "Onlara gerçekten güvenebilir miyiz, sence?"

Petra'nın arkadaşı soğuk bir sesle araya karıştı.

"Bize *güvenebilirsiniz*."

"Buraya ulaşma saatiniz önceden söylediğin gibi mi hâlâ? Gecikme var mı?" diye sordu Michael.

"Aynı," diye temin etti kadın bizi. "Yaklaşık olarak sekiz buçuk saat sonra." Sonra hafifçe tepeden bakan tonu bıraktı ve düşüncelerine ürküntüye varan bir tını geldi.

"Burası gerçekten de korkunç bir yer. Daha önce de Karatopraklar gördük ama hiçbirimiz bu kadar korkuncunu hayal edemezdik. Tüm zeminin siyah cama dönüşmüş gibi göründüğü, kilometrelerce uzanan yerler var; başka hiçbir şey yok, donmuş bir mürekkep okyanusu gibi camdan başka hiçbir şey... sonra Karatoprak kuşakları... sonra yine siyah cam bölgeler. Bu şekilde sürüyor. Buraya ne yaptılar? Bu kadar korkunç bir yer yaratmak için *ne* yapmış olabilirler? Daha önce bizden kimsenin bu yörelere gelmemiş olmasına şaşmamak gerek. Dünyanın kenarından cehennemin eteklerine düşmek gibi. Tamamen ümitsiz olmalı, sonsuza dek her tür canlıya yasaklanmış. Ama neden? Neden? Neden? Tanrıların güçleri çocukların ellerine geçmişti, biliyoruz ama hepsi tamamen delirmiş miydi? Dağlar cüruf yığınlarına ve ovalar siyah cama dönmüş, yüzyıllardan sonra hâlâ aynı! Çok kasvetli... kasvetli... canavarca bir çılgınlık. Koskoca bir ırkın delirebileceğini düşünmek korkutucu. Diğer yanında sizin olduğunuzu bilmesek dönüp kaçardık."

Petra aniden kederiyle her şeyi boğarak kadının sesini kesti. Onun uyanık olduğunun farkında değildik. Çoğundan ne anladığını bilmiyorum ama geri dönmek hakkındaki düşünceyi kesinlikle yakalamıştı. Yanına gidip onu sakinleştirmeye çalıştım ki, Deniz Halkı'ndan olan kadın onunla konuşup yatıştırabilsin. Petra'nın korkusu dindi ve kendine geldi.

Michael araya girip sordu:

"David, Rachel'dan haber aldın mı?"

Dün geceki endişesini hatırladım.

"Petra, tatlım," dedim, "Rachel'a ulaşamayacak kadar uzaktayız şimdi. Ona bir şey sorar mısın?"

Petra başını salladı.

"Michael'la en son konuştuğundan beri Mark hakkında herhangi bir şey duyup duymadığını bilmek istiyorum."

Petra soruyu sordu. Sonra başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey duymamış. Çok üzgün olduğunu düşünüyorum. Michael'ın iyi olup olmadığını bilmek istiyor."

"Ona Michael'ın iyi olduğunu söyle, hepimiz iyiyiz. Onu sevdiğimizi ve yapayalnız kaldığı için üzüldüğümüzü söyle. Ama cesur olmalı... ve dikkatli. Endişeli olduğunu kimseye belli etmemeye çalışmalı."

"Anlıyor. Deneyeceğini söyledi," diye bildirdi Petra. Bir an düşündü. Sonra bana sözlü olarak, "Rachel korkuyor," dedi. "İçten içe ağlıyor. Michael'ı istiyor."

"Bunu sana kendisi mi söyledi?" diye sordum.

Petra başını iki yana salladı. "Hayır. Düşüncelerinin gerisindeydi ama ben gördüm."

"Bu konuda hiçbir şey söylemesek daha iyi olur," diye karar verdim. "Bizi ilgilendirmez. Bir insanın gerideki düşünceleri başkaları duysun diye değildir, bu yüzden onları fark etmemiş gibi yapmamız gerek."

"Tamam," diye onayları Petra uysal uysal.

Bunun sorun olmayacağını umuyordum. Tekrar düşündüğüm zaman, bu, "gerideki düşünceleri" sezme meselesinden hoşlandığımdan emin değildim. Beni biraz huzursuz ediyordu ve geçmiş hakkında düşünmeme neden oluyordu.

Birkaç dakika sonra Sophie uyandı. Yine sakin ve iş bilir görünüyordu. Dün geceki fırtına geçip gitmiş gibiydi. Bizi mağaranın arkasına gönderdi ve perdeyi kancasından indirip günışığını içeri aldı. Biraz sonra çukurda ateş yakmıştı. Dumanın çoğu mağara ağzından çıkıyordu; kalanı, en azından

mağaranın içini perdeleyerek dışarıdan görünmesini engelliyordu. Sophie iki üç torbadan kepçe kepçe malzeme alıp demir tencereye koydu, biraz su ekledi ve tencereyi ateşe oturttu.

"Tencereye göz kulak ol," dedi Rosalind'e ve sonra dışarıdaki merdivende gözden kayboldu.

Yirmi dakika sonra başı yine belirdi. İçeriye birkaç sert, yuvarlak ekmek attı ve peşlerinden içeri tırmandı. Tencereye gidip karıştırdı ve içindekileri kokladı.

"Sorun var mı?" diye sordum.

"O konuda yok," dedi. "Adamı buldular. Senin yaptığını sandılar. Bu sabah, erken saatlerde bir arama ekibi yolladılar. Daha fazla adam olsa daha iyi arayabilirlerdi ama şimdi endişelenmeleri gereken başka şeyler var. Savaşmaya giden adamlar ikişer üçer geri dönüyor. Ne olduğunu biliyor musun?"

Ona başarısızlığa uğrayan pusu girişimini ve sonuç olarak direnişin yok olmasını anlattım.

"Nereye kadar geldiler?" diye sordu.

Michael'a sordum.

"İlk defa ormandan çıktık ve engebeli bir arazideyiz," dedi bana.

Bilgiyi Sophie'ye ilettim. Başını salladı. "Irmak kıyısına üç saat, belki biraz daha az kalmış," dedi.

Tenceredeki lapayı kepçeyle çanaklara dağıttı. Göründüğünden daha lezzetliydi. Ekmek o kadar iyi değildi. Sophie taşla bir tanesini kırdı. Yemeden önce suyla ıslatmak gerekiyordu. Petra evdeki doğru düzgün yemekler gibi olmadığından yakındı. Bu ona bir şey hatırlattı. Hiçbir uyarı vermeden sordu:

"Michael, babam orada mı?"

Bu, Michael'ı hazırlıksız yakaladı. Düşüncelerini bastırmayı başaramadan "evet" yanıtının oluşmaya başladığını hissettim.

Karmakarışık düşünce-şekillerinin etkisini yitirdiğini umarak petra'ya baktım. Neyse ki anlamamıştı. Rosalind çanağını indirdi ve sessizce içine baktı.

Kuşku, insanı bilginin şokundan çok az koruyabiliyordu. Babamın vaaz veren, amansız sesini hatırlayabiliyordum. Konuşurken görmüşüm gibi, yüzünde beliren ifadeyi gözlerimin önüne getirdim.

"Bir bebek büyüyüp üreyecek, kirliliği yayacak, çevremizi mutantların ve canavarların kuşatmasına sebep olacak bir bebek. İnsanların iradesinin ve inancının zayıf olduğu yerlerde olan buydu: Burada *asla* olmayacak."

Sonra Harriet teyzemin sesi:

"Bu iğrenç dünyaya merhamet göndermesi için Tanrı'ya dua edeceğim."

Zavallı Harriet teyzem, duaları da umutları gibi boş çıkmıştı.

Bir adamın böyle bir ava bizzat çıktığı bir dünya! Nasıl bir adamdı bu?

Rosalind elini koluma koydu. Sophie başını kaldırıp baktı. Yüzümü gördüğü zaman ifadesi değişti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Rosalind ona anlattı. Sophie'nin gözleri dehşetle irileşti. Benden Petra'ya döndü, sonra şaşkın şaşkın yine bana baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama başını eğdi ve düşündüklerini söylemeden bıraktı. Ben de Petra'ya baktım, sonra Sophie'ye, üzerindeki paçavralara, içinde yaşadığı mağaraya.

"Arılık," dedim. "Tanrı'nın iradesi. Babaya duyulması gereken saygı. Onu affetmem mi gerekiyor? Yoksa onu öldürmeye çalışmam mı?"

Yanıt beni şaşırttı. Düşünceyi herkese gönderdiğimin farkında değildim.

"Onu kendi haline bırak," dedi Deniz Ülkesi'nden gelen kadının sert, berrak düşüncesi. "Senin işin hayatta kalmak. O adamın ne ırkı ne de düşünce tarzı uzun süre yaşayacak. Onlar yaradılışın zirvesi; ama bundan öte gidecek yerleri yok. Yaşam değişimdir, taşlardan farkı budur, değişim yaşamın doğasında vardır. O zaman, yaradılışın bu son efendileri kim ki, değişmeden kalmayı bekliyorlar?

"Canlı varlıklar evrime meydan okurlarsa kendilerini tehlikeye atarlar; eğer uyum sağlamazlarsa yok olurlar. Gelişimini tamamlamış insan fikri çok büyük bir kibirdir. Bitmiş suret, günahkâr bir efsanedir.

"Kadim Halk, Büyük Gazap'ı getirdi ve bu süreçte paramparça olup dağıldı. Baban ve onun türü o parçalardan. Onlar farkında değil ama tarih oldular. Hâlâ savunulacak bir nihai biçim olduğu konusunda ısrar ediyorlar. Yakında amaçladıkları istikrara ulaşacaklar. Mümkün olan tek biçimde, fosillerin arasında."

Düşünceleri, haşinliklerini ve kararlılıklarını yitirdi. Daha iyicil bir tavırla yumuşadılar ama yine de kadın söylev çekme havasındaydı ve şu şekilde devam etti:

"Ana kucağında rahatlık vardır ama eninde sonunda bebeği memeden kesmek gerekir. Bebeğin bağımsızlığına kavuşması, bağlarını koparması gerekir ki, bu en iyi durumda, her iki taraf için keyifsiz bir süreçtir. Bundan her ikisi de hoşlanmasa ve kopan bağ için karşı tarafı suçlasa da bu, gereklidir. Diğer uçta göbek bağı çoktan kesilmiştir; kendi ucunuzda da kesmezseniz, gereksiz bir bağlılığı sürdürürsünüz.

"Korkularını ve hayal kırıklıklarını haşin bir tahammülsüzlük ve kızgın bir erdem zırhıyla da saklasalar, sadistin bayramlık elbisesiyle de, o zırhın veya elbisenin asıl örttüğü, yaşam

gücüne karşı duydukları düşmanlık hissidir. Türler arasındaki farklılık ancak fedakârlıkla aşılabilir: *Onun* fedakârlığı, çünkü seninki hiçbir mesafeyi aşamaz. İşte, bağ burada kopuyor. Bizim, fethedecek yeni bir dünyamız var, onlarınsa yalnızca kaybetmeye yazgılı bir ülküleri."

Kadın sustu ve beni biraz şaşkın halde bıraktı. Rosalind de hâlâ söylediklerini kavramaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Petra sıkılmıştı.

Sophie bize merakla baktı:

"Sizden olmayanları huzursuz ediyorsunuz. Bilmem gereken bir şey mi?"

"Şey..." diye başladım ve nasıl anlatacağımı merak ederek duraksadım.

"Babam hakkında endişelenmemize gerek olmadığını çünkü onun bizi anlamadığını söylüyor sanırım," dedi Petra. Oldukça iyi bir özete benziyordu.

"Kim söylüyor?" diye sordu Sophie.

Deniz Ülkesi halkı hakkında hiçbir şey bilmediğini hatırladım.

"Ah, Petra'nın bir arkadaşı, bir kadın," dedim ona.

Sophie girişe yakın oturuyordu. Geri kalanlarımız daha geride, yerden bakan birinin göremeyeceği bir yerdeydik. Biraz sonra Sophie dışarı ve aşağı baktı.

"Pek çok kişi geri dönmüş, gidenlerin çoğu, sanırım. Bazıları Gordon'un çadırının çevresinde toplandı, diğerlerinin çoğu da oraya yönelmiş. Gordon geri dönmüş olmalı."

Çanağındakileri bitirirken sahneyi izlemeye devam etti. Sonra çanağı yanına bıraktı.

"Neler öğrenebileceğime bakayım," dedi ve merdivende kayboldu.

Bir saat boyunca görünmedi. Bir iki kez gizlice dışarı baktım ve örümcek-adamı çadırının önünde gördüm. Adamlarını gruplara bölüyor ve çıplak toprağa şekiller çizerek emirler veriyor gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordum Sophie geri döndüğünde. "Plan nedir?"

Sophie kuşkulu bir ifadeyle duraksadı.

"Tanrı aşkına," dedim ona, "senin halkının kazanmasını *istiyoruz*, değil mi? Ama eğer mümkünse, Michael'ın incinmesini istemiyoruz."

"Irmağın bu yanında onlara pusu kuracağız," dedi.

"Karşıya geçmelerine izin mi vereceksiniz?"

"Diğer kıyıda onlara direnebileceğimiz bir yer yok," diye açıkladı.

Michael'a ırmağın karşı yakasında oyalanmasını ya da bunu yapamıyorsa, ırmağı geçerken düşüp akıntıyla sürüklenmesini öğütledim. Öneriyi aklında tutacağını ama oyalanmak için daha az rahatsız bir yöntem bulmaya çalışacağını söyledi.

Birkaç dakika sonra biri aşağıdan Sophie'ye seslendi. Sophie fısıldadı:

"Geride durun. Bu o," ve hızla mağarayı aşıp merdivenden indi.

Bundan sonra, bir saatten uzun süre boyunca hiçbir şey olmadı. Deniz Ülkesi'nden gelen kadın yine temas kurdu:

"Lütfen bana yanıt verin. Şimdi sizinle net bir iletişim sürdürmeye ihtiyacımız var. Bize durmadan sayılar gönderin."

Petra, son zamanlarda gelişmelerin dışında tutulduğunu hissediyormuş gibi şevkle karşılık verdi.

"Yeterli," dedi kadın ona. "Bir dakika bekle." Biraz sonra ekledi: "Umduğumuzdan daha iyi. Süre tahminini bir saat kısaltabiliriz."

Yarım saat geçti. Birkaç kere gizlice dışarı göz attım. Kamp şimdi terk edilmiş görünüyordu. Barakaların arasında birkaç yaşlı kadından başka kimse yoktu.

"Irmağı gördük," diye bildirdi Michael.

On beş, yirmi dakika geçti. Sonra Michael:

"Ellerine yüzlerine bulaştırdı bu aptallar," dedi. "İki tanesini uçurumun tepesinde gördük. Bir fark yaratacağından değil, o yarığın tuzak olduğu çok açık. Savaş kurulu toplandı."

Kurul kısa sürmüştü, anlaşılan. On dakika geçmeden Michael yine konuştu:

"Plan şu. Yarığın hemen karşısında siper alacağız. Orada, siperdeki aralıkta yarım düzine adam bırakacağız ve bu adamlar sayıları daha fazlaymış izlenimi vermek için ileri geri yürüyecek. Orada oyalandığımızı düşündürmek için ateş yakacaklar. Kalanlarımız ikiye bölünerek ırmağın yukarısında ve aşağısında iki kol halinde karşıya geçerek onları kuşatacak. Sonra, yarığın arkasında kıskaç harekâtı düzenleyeceğiz. Yapabiliyorsan bilgi ver."

Kamp ırmak yamaçlarından çok uzak değildi. Biz de kıskaca yakalanabilirmişiz gibi görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla çevrede bu kadar az kişi ve yalnızca kadınlar olduğundan, sağ salim kampı aşıp ağaçlığa ulaşmamız mümkündü. Yoksa bu bizi kıskaç kollarından birinin yoluna mı çıkarırdı? Yine dışarı bakarak araziyi inceledim ve fark ettiğim ilk şey, kadınların bir düzinesinin yay taşıdığı ve el altında bulunsun diye yere ok sapladıkları oldu. Kampı koşarak aşmak konusunda fikrimi değiştirdim.

Bilgi ver, demişti Michael. İyi bir fikir ama nasıl? Rosalind'le Petra'yı geride bırakma riskine girsem bile, bildiklerimi aktarmayı başarma olasılığım son derece düşüktü. Her şeyden önce,

örümcek-adam beni vurmalarını emretmişti. Dahası, uzaktan bakıldığında bile beni Uçdiyarlı sanmaları imkânsızdı ve mevcut koşullar altında bu, beni hemen vurmaları için yeterli sebepti.

Sophie'nin dönmesini diliyordum ve bir saat daha bunu dilemeye devam ettim.

"Irmak aşağısında, karşı yakadayız. Direniş yok," dedi Michael.

Beklemeye devam ettik.

Aniden korulukta, solda bir silah sesi duyuldu. Üç dört atış daha geldi ve sonra sessizlik çöktü. Sonra iki tane daha.

Birkaç dakika sonra koruluktan, aralarında pek çok kadın bulunan büyük, hırpani bir kalabalık boşandı. Kurdukları pusudan vazgeçmiş, silah seslerine doğru koşuyorlardı. Sefil, zavallı bir gruptu. Birkaçı gözle görülür bir biçimde Sapkındı ama çoğu yalnızca insan enkazına benziyordu. Toplam üç, dört ateşli silahtan daha fazlasını göremedim. Kalanları yay taşıyordu ve bazılarının sırtında, kınlara sokulmuş kısa mızraklar da vardı. Örümcek-adam aralarındaydı; diğerlerinden daha uzun boylu olduğundan göze çarpıyordu. Sophie, elinde bir yay, hemen yanındaydı. Nasıl saf tutmuşlarsa, çoktan dağıldığı açıktı.

"Neler oluyor?" diye sordum Michael'a. "Sizinkiler mi ateş etti?"

"Hayır. Diğer grup. Uçdiyarlıları kendilerine çekmeye çalışıyorlardı ki, biz arkadan yaklaşıp saldırabilelim."

"Başarılı oluyorlar," dedim ona.

Önceki silah seslerinin geldiği yönden yenileri geldi. Bir şamata koptu ve bağrışmalar yükseldi. Açıklığın sol tarafına birkaç ok düştü. Ağaçların arasından koşarak adamlar çıktı.

Aniden güçlü, berrak bir soru geldi:

"Siz hâlâ güvende misiniz?"

Şimdi üçümüz mağaranın ön tarafında, yerde yatıyorduk. Neler olduğunu görebiliyorduk ve birinin başlarımızı görmesi, görseler de dikkate alması olasılığı azdı. İşlerin nasıl gittiği Petra için bile açıktı. Telaşlı, heyecanlı bir çakma yolladı.

"Sakin ol, çocuğum, sakin ol! Geliyoruz," diye payladı Deniz Ülkeli kadın onu.

Açıklığın sol tarafına daha fazla ok düştükçe yırtık pırtık giysili pek çok adam sağa sola koşmaya başladı. Sonra çadırlarla barakaların arasına saklandılar. Koruluktan fırlayan okların kovaladığı diğerleri de onları takip etti. Uçdiyarlılar ne bulurlarsa kendilerine siper alıp ağaçların arasından zar zor görebildikleri birine ok fırlattılar.

Beklenmedik bir biçimde, açıklığın diğer ucundan bir ok yaylımı başladı. Hırpani erkek ve kadınlar iki ateş arasında kaldıklarını fark edip paniğe kapıldılar. Çoğu ayağa fırlayıp mağaralara sığınmaya koştu. Aralarından birinin bizimkine tırmanmaya kalkışması olasılığına karşılık merdiveni itmeye hazırlandım.

Sağdaki ağaçlıkların arasından yarım düzine atlı belirdi. Örümcek-adamı fark ettim. Yayı elinde, çadırının yanında dikilmiş, atlıları izliyordu. Yanındaki Sophie onun perişan ceketini çekiştirdi ve mağaralara doğru koşmaya ikna etmeye çalıştı. Adam gözlerini atlılardan hiç ayırmadan, uzun sağ koluyla onu itekledi. Sağ eli kirişe gitti ve yayı yarı çekerek tuttu. Gözleriyle atlıları taramaya devam ediyordu.

Aniden gerildi. Yayını bir anda kaldırdı ve sonuna dek çekti. Okunu fırlattı. Ok babamın göğsünün soluna saplandı. Babam sarsıldı ve Sheba'nın sağrısına doğru devrildi. Sonra yana kaydı ve düştü ama sağ ayağı hâlâ üzengideydi.

Örümcek-adam yayını yere fırlattı ve döndü. Uzun kollarıyla Sophie'yi kucakladı ve koşmaya başladı. Sıska bacakları üç geniş adım atmıştı ki iki ok sırtına ve yan tarafına saplandı. Adam düştü.

Sophie güçlükle ayağa kalktı ve kendi başına koşmaya devam etti. Bir ok üst kolunu delip geçti ama o durmadı. Sonra bir başkası ensesine saplandı. Sophie adımının ortasında düştü ve bedeni tozların içinde kaydı...

Petra bunu görmemişti. Şaşkın bir ifadeyle çevresine bakınıyordu. "O neydi?" diye sordu. "O garip ses ne?"

Deniz Ülkeli kadın güven veren, sakin bir tavırla konuştu.

"Korkma. Geliyoruz. Her şey yolunda. Olduğunuz yerde kalın."

Sesi şimdi ben de duyabiliyordum. Yavaşça yükselen tuhaf bir zonklama. Nereden geldiğini çıkartamıyordum; hiç yoktan geliyor, her yeri dolduruyordu.

Koruluktan açıklığa daha fazla adam çıktı; aralarında pek çok atlı vardı. Çoğunu tanıyordum, hayatım boyunca tanıdığım insanlar bizi avlamak için bir araya gelmişti. Uçdiyarlıların çoğu mağaralara kaçmıştı ve saklandıkları yerlerden biraz daha etkili bir şekilde ateş ediyorlardı.

Aniden atlılardan biri bağırdı ve yukarıya işaret etti.

Ben de başımı kaldırdım. Gökyüzü artık açık değildi. Başımızın üzerinde sise benzeyen ama içinde yanardöner ışıklar çakan bir bulut asılıydı. Bulutun oluşturduğu perdenin ardında, o tuhaf, balık şeklindeki aracı görebiliyordum. Çocukken rüyamda gördüğüm, gökyüzünde asılı şekildi. Sis yüzünden ayrıntılarını seçemiyordum ama ayırt edebildiklerim tıpkı hatırladığım gibiydi. Tepesinde yarı görülebilen bir şeyin fırıl fırıl döndüğü beyaz, ışıltılı bir gövde vardı. Bize doğru alçalırken gövde büyüyor, gürültü yükseliyordu.

Bakışlarımı aşağı çevirdiğimde örümcek ağına benzeyen birkaç ışıltılı ipliğin mağara ağzının önünden geçtiğini gördüm. Iplikler çoğaldı ve ışığı yansıtarak havada döndü.

Silahlar sustu. Açıklığın her yerinde, istilacılar yaylarını ve tüfeklerini indirip yukarı baktı. Onlar inanmayarak, alık alık seyrederlerken soldakiler korku feryatlarıyla ayağa fırladı ve dönüp kaçmaya başladı. Sağdaki atlar ürkmeleriyle birlikte kişneyip sağa sola kaçıştı. Birkaç saniye içinde her yere kargaşa hâkim olmuştu. Kaçan adamlar çarpıştı, paniğe kapılmış atlar derme çatma barakaları yıktı ve çadırların iplerine takılarak binicilerini tepe üstü yere uçurdu.

Michael'ı aradım.

"Buraya!" dedim ona. "Bu tarafa. Buraya gel."

"Geliyorum," dedi bana.

O zaman onu gördüm. Yere devrilmiş, çırpınan bir atın yanında ayağa kalkıyordu. Bizim mağaraya doğru baktı, bizi buldu ve el salladı. Dönüp gökyüzündeki makineye baktı. Makine şimdi altmış metre yüksekteydi ve yavaş yavaş alçalıyordu. Altındaki tuhaf sis geniş geniş çalkalanıyordu.

"Geliyorum," diye yineledi Michael.

Bize döndü ve yürümeye başladı. Sonra durdu ve kolundan bir şey aldı. Eli orada kaldı. "Garip," dedi bize. "Örümcek ağı gibi ama yapış yapış. Elimi çekemiyorum." Düşüncesi aniden paniğe boğuldu.

"Yapıştı. Oynatamıyorum!"

Deniz Ülkeli kadın serin bir sesle araya girerek öğüt verdi:

"Çabalama. Kendini yorarsın. Yapabiliyorsan uzan. Sakin ol. Kıpırdama. Yalnızca bekle. Yerde kal ki, tamamen iplere dolanmayasın."

Michael'ın talimatlara uyduğunu gördüm ama düşünceleri hiç de güven verici değildi. Aniden açıklığın her yerinde

adamların kendi kendilerine debelendiklerini, yapışkan ipliklerden kurtulmaya çalıştıklarını fark ettim, ama elleri dokunduğu yere yapışıyordu. Adamlar bala düşmüş sinekler gibi çırpınıyordu ve daha fazla yapışkan iplik, üstlerine yapışıyordu. Çoğu birkaç saniye mücadele etti ve sonra ağaçların olduğu güvenli tarafa kaçmaya çalıştı. Daha üç adım atamadan ayakları birbirine yapıştı ve yere devrildiler. Daha önceden yere serilmiş ipliklere takılıp kaldılar. Onlar çırpınırken yeni iplikler hafifçe üstlerine serildi ve kısa sürede kıpırdayamaz hale geldiler. Atlar da benzer durumdaydı. Bir tanesinin küçük bir çalıya doğru gitmeye çalıştığını gördüm. Öne atıldığında çalıyı köklerinden söktü. Çalı dönerek diğer arka bacağa dokundu ve atın bacakları birbirine yapıştı. At düştü ve bir süre tekme atmaya devam etti.

Yapışkan ipliklerden biri alçalarak elimin tersini süpürdü. Rosalind ile Petra'ya mağaranın arka tarafına çekilmelerini söyledim. Diğer elimle dokunmaya çekinerek ipliğe baktım. Elimi yavaşça, dikkatle çevirdim ve ipliği kayaya sürterek temizlemeye çalıştım. Yeterince dikkatli davranmamıştım. Hareket bu ipliğin ve başkalarının bana doğru kıvrılmasına sebep oldu ve elim kayaya yapıştı.

"İşte geldiler," diye haykırdı Petra sözleri ve düşünceleriyle.

Başımı kaldırdığım zaman parlak beyaz balık şeklinin açıklığın ortasına konmakta olduğunu gördüm. Araç dışarıya doğru bir hava dalgası yollayarak uçuşan iplikleri bir bulut halinde savurdu. Mağara ağzındaki bazı ipliklerin duraksayarak dalgalandığını ve sonra içeri doğru süzüldüğünü gördüm. İstemsizce gözlerimi kapattım. Bir şey yüzüme hafifçe dokundu. Gözlerimi açmaya çalıştığım zaman açılmadıklarını fark ettim.

17

Gittikçe daha fazla yapışkan ipliğin tüysü dokunuşlarla yüzünüze, ellerinize yapıştığını hissederken tamamen kıpırtısız yatmak için büyük irade gücü gerekir. Derinize yapışanların önce ince sicimler gibi bastırdığını, sonra nazikçe çektiğini hissederken daha da fazla.

Michael'ın korkuyla, bunun bir numara olup olmadığını, kaçmaya çalışsa daha iyi olup olmayacağını sorduğunu duydum. Ben yanıt veremeden Deniz Ülkeli kadın yine araya girdi ve bizi yatıştırdı, sakin olmamızı ve sabretmemizi söyledi. Rosalind bunu Petra'ya tekrarladı.

"O da mı yakalandı?" diye sordum ona.

"Evet," dedi Rosalind. "Makinenin rüzgârı iplikleri mağaranın içine doğru savurdu. Petra, tatlım, kadının ne dediğini duydun. Kıpırdamadan durmaya çalışmalısın."

Makine yavaşlarken her şeyi bastıran zonklama ve uğultu dindi. Biraz sonra durdu. Ardından gelen sessizlik şok ediciydi. Birkaç boğuk çağrı ve ses vardı, ama o kadar. Bunun sebebini anladım. İplikler benim ağzımı da örtmüştü. İstesem de seslenmek için ağzımı açamazdım.

Bekleyiş bitmek bilmedi. Yapışkan maddenin altında derim karıncalanıyordu ve çekişi acılı bir hale geliyordu.

Deniz Ülkeli kadın sordu: "Michael? Sayı saymaya başla ki seni bulabileyim."

Michael rakam şekilleriyle saymaya başladı. O düzenli olarak sayarken, gönderdiği on iki rakamının bir ve ikisi dalgalanıp dağıldı. Ardından bir rahatlama hissi ve minnet geldi. Çöken sessizlikte, sözlü olarak, "Şuradaki mağaradalar," dediğini duydum.

Merdiven mağara ağzındaki çıkıntıya sürtünerek gıcırdadı ve biraz sonra hafif bir hışırtı duydum. Yüzüme ve ellerine bir ıslaklık yağdı. Derimi çekiştiren şey kayboldu. Gözlerimi açmaya çalıştım; iplikler direndi ama sonra gözlerim yavaşça açıldı. Göz kapaklarımda hâlâ yapış yapış bir his vardı.

Hemen önümde, tepeden tırnağa parlak, beyaz kıyafetlere bürünmüş bir şekil merdivenin üst basamaklarından birinde durmuş, içeriye doğru eğiliyordu. Havada süzülen iplikçikler, şeklin başlığına ve omuzlarına sürtünüyor ama yapışmıyor, kayarak, nazikçe aşağı süzülüyordu. Kıyafeti giyen kişiyi göremiyordum ama bir çift göz başlıktaki küçük, saydam pencerelerden bana bakıyordu. Beyaz eldivenli elinde metal bir şişe vardı ve kadın şişeden seyrek bir sıvı püskürtüyordu.

"Dön," diye düşündü kadın.

Döndüm ve kadın spreyle giysilerimin önünü tepeden tırnağa taradı. Sonra son iki üç basamağı da tırmandı, üzerimden aştı ve mağaranın arka tarafında bulunan Rosalind ile Petra'nın yanına gidip onları da ıslattı. Michael'ın başı ve omuzları mağara ağzında belirdi. O da ıslanmış, boncuk boncuk bir sıvıyla kaplanmıştı. Üzerine konan birkaç iplikçik bir anlığına parlayıp eridi. Doğrulup oturdum ve Michael'ın başının üzerinden dışarı baktım.

Beyaz makine açıklığın ortasında duruyordu. Tepesindeki araç dönmeyi bırakmıştı ve şimdi ne olduğunu görebiliyordum. Bir tür koni şeklinde sarmala benziyordu ve hemen

hemen saydam bir malzemeden yapılmış, aralıklı parçalardan oluşmuştu. Balık şeklindeki gövdenin yanlarında camlı pencereler vardı ve bir kapı açık duruyordu.

Aşağıdaki düzlükte, çok sayıda örümcek olanca güçleriyle ağ dokuyup her şeyi örtmüş gibi görünüyordu. Her yer ipliklerle kaplanmıştı ve şimdi parlaktan çok beyaz görünüyorlardı. İpliklerde yanlış bir şey vardı ve bir iki dakika baktıktan sonra, normal örümcek ağları gibi rüzgârla hareket etmediklerini fark ettim. Yalnızca onlar değil, her şey kıpırtısız kalmış, taşlaşmıştı.

Barakaların arasına pek çok adam ve at saçılmıştı. Onlar da başka her şey gibi kıpırtısızdı.

Sağdan sert bir çatırtı geldi. O tarafa baktığım zaman genç bir ağacın gövdesinin yerden otuz santim yukarıda kırılıp devrildiğini gördüm. Sonra göz ucuyla bir başka hareket sezdim, bir çalı yavaşça eğiliyordu. Ben izlerken çalının kökleri topraktan söküldü. Bir başka çalı hareket etti. Bir baraka kendi üzerine yıkılarak çöktü; sonra bir başkası... Tekinsiz ve ürkütücüydü.

Mağarada, Rosalind rahat bir nefes aldı. Ayağa kalktım ve ona gittim. Michael da arkamdan geldi. Petra ürkek, neredeyse sitemli bir sesle, "Bu çok korkunçtu," dedi.

Gözleri merak ve paylamayla beyaz kıyafetli şekle dikilmişti. Kadın mağarayı son bir kez daha spreyle ıslattı ve sonra eldivenlerini çıkarıp başlığını arkaya attı. Bize baktı: Biz şaşkın şaşkın onu izliyorduk.

Kadının gözleri iriydi, irisleri kahverengiden çok yeşildi ve koyu altın rengi uzun kirpikleri vardı. Burnu düzdü ve burun deliklerinin kıvrımı heykel kadar kusursuzdu. Ağzı belki biraz genişti. Altındaki çene yuvarlaktı ama yumuşak değildi. Saçları

Rosalind'inkinden biraz daha koyuydu ve bir kadında hayret verici bir şekilde, kısaydı. Çene hizasında kesilmişti.

Ama asıl bakakalmamıza sebep olan yüzünün renginin ne kadar açık olduğuydu. Solgun değil, yeni çekilmiş kaymak gibi beyaz. Yanakları pembe çiçek yapraklarıyla renklendirilmiş olabilirdi. Pürüzsüz tende tek bir çizgi yoktu; ne rüzgâr ne de yağmur dokunmuş gibi taze ve kusursuzdu. Yaşayan, gerçek bir insanın bu kadar dokunulmamış, bu kadar kusursuz olabileceğine inanmayı güç buluyordum.

Çünkü daha yeni çiçek açmış bir genç kız değildi; yetişkin bir kadın olduğu açıktı, belki otuz yaşlarında, anlamak zordu. Kendinden emindi ve dingin özgüveninin yanında Rosalind'in iş bilirliği neredeyse gösteriş gibi kalıyordu.

Kadın bizi süzdü, sonra dikkatini Petra'ya çevirdi. Ona gülümserken kusursuz, beyaz dişleri bir anlığına ortaya çıktı.

Zevk, tatmin, başarı, rahatlama, onay ve benim için en şaşırtıcı olan, hayranlığa benzer bir duygu karışımı sezdim. Karışım Petra'nın kavrayamayacağı kadar incelikliydi ama anladığı kadarı, iri iri açılmış gözlerle kadına bakarken sıradışı bir ciddiliğe kapılmasına sebep oldu. Nasıl ve neden olduğunu anlamasa da, bir şekilde, hayatının en önemli anlarından birini yaşadığını bilirmiş gibi.

Birkaç saniye sonra yüzündeki ifade gevşedi. Petra önce gülümsedi, sonra hafifçe güldü. Aralarında bir şeyler geçtiği açıktı, ama benim hiç ulaşamadığım bir nitelikte veya düzeydeydi. Rosalind'le göz göze geldim ama başını iki yana salladı ve izlemeye devam etti.

Deniz Ülkeli kadın eğildi ve Petra'yı kucağına aldı. Birbirlerinin yüzlerine dikkatle baktılar. Petra elini kaldırdı ve gerçek olduğundan emin olmak istermiş gibi çekinerek kadının

yüzüne dokundu. Deniz Ülkeli kadın kahkaha attı, onu öptü ve yere bıraktı. Tam olarak inanamazmış gibi başını iki yana salladı.

"Her şeye değdi," dedi sözlü olarak, ama sözcükleri o kadar değişik telaffuz ediyordu ki, başta doğru düzgün anlayamadım. "Evet. Kesinlikle değdi!"

Düşünce-şekillerine döndü. Bunları takip etmek, sözcüklerini anlamaya çalışmaktan daha kolaydı.

"Gelmek için izin almak kolay olmadı. Mesafe çok büyük, daha önce gittiğimiz en uzak mesafeden iki kat daha fazla. Gemiyi göndermek çok pahalı, buna değeceğine inanmamışlardı. Ama değecek," Hayretle Petra'ya baktı yine. "Bu yaşta, hem de eğitimsiz ama düşüncesini dünyanın diğer ucuna gönderebiliyor!" Hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Sonra bana döndü.

"Daha öğrenecek çok şeyi var ama ona en iyi öğretmenleri sağlayacağız. Sonra bir gün, o onlara ders verecek."

Sophie'nin dallardan ve derilerden yapılmış yatağına oturdu. Arkaya attığı beyaz başlığın önündeki güzel başı, bir haleyle çevrelenmiş gibi görünüyordu. Düşünceler içinde, bizi teker teker süzdü ve tatmin olmuş göründü. Başını salladı.

"Yardımlaşarak siz de epey ilerleme kaybetmişsiniz ama bizim size öğretebileceğimiz çok daha fazla şey olduğunu göreceksiniz." Petra'nın elini tuttu. "Eh, toparlayacak eşyanız ve bizi oyalayacak hiçbir şey olmadığına göre, yola çıksak da olur."

"Waknuk'a mı?" diye sordu Michael.

Bu bir soru kadar bildiriydi de. Kadın ayağa kalkacakken durdu ve sorarcasına ona baktı.

"Rachel da var," diye açıkladı Michael.

Deniz Ülkeli kadın düşündü.

"Emin değilim, biraz bekle," dedi ona.

Dışarıda bekleyen makinedeki biriyle, benim hiçbir şey anlamadığım bir hız ve düzeyde konuştu. Sonra başını üzüntüyle iki yana salladı.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi. "Üzgünüm ama onu alamayız."

"Fazla sürmez. Uzakta değil, sizin uçan makinenizle değil," diye ısrar etti Michael.

Kadın yine başını iki yana salladı.

"Üzgünüm," dedi yine. "Alabilsek alırdık, elbette ama teknik bir mesele. Anlarsınız, yolculuk beklediğimizden uzun sürdü. Yüksekten bile olsa üzerinden uçmaya cesaret edemediğimiz kısımlar vardı, bu yüzden çevrelerinden dolanmamız gerekti. Aynı zamanda, buradaki olaylar yüzünden planladığımızdan daha hızlı geldik." Bizim gibi ilkel varlıkların anlayamayacağı şeyleri mi açıklamaya çalıştığını merak edermiş gibi duraksadı. "Makine," dedi bize, "yakıt kullanıyor. Ne kadar çok ağırlık taşırsa veya ne kadar hızlı yol alırsa, o kadar fazla yakıt tüketiyor ve şu anda, dikkatli davranırsak, geri dönmemize ancak yetecek kadar yakıtımız kaldı. Waknuk'a gidip, orada bir iniş-kalkış daha yaparsak ve Petra'ya ek olarak dördünüzü de taşımaya kalkışırsak, eve dönemeden tüm yakıtımızı tüketiriz. Bu da denize düşüp boğulmamız anlamına gelir. Ancak üçünüzü kurtarabiliriz; fazladan iniş kalkış ve dört kişiyle, bunu başaramayız."

Biz durumu değerlendirirken bir sessizlik oldu. Kadın her şeyi açık seçik anlatmayı başarmıştı ve şimdi parlak beyaz kıyafeti içinde arkasına yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş, ellerini dizlerine dolayıp kenetlemiş, duygudaşlık içinde, kıpırdamadan, sabırla gerçekleri kabullenmemizi bekliyordu.

Çevremizi saran tekinsiz sessizliği fark ettik. Aşağıdan tek bir ses bile gelmiyordu. Ne de tek bir kıpırtı vardı. Ağaçlardaki yapraklar bile hışırdamıyordu. Rosalind aniden kavrayarak şaşırmış şekilde sordu:

"Onlar... Onların hepsi ölmedi, değil mi? Anlamadım. Sandım ki..."

"Evet," dedi Deniz Ülkeli kadın basitçe. "Hepsi öldü. Plastik iplikler temas üzerine kurur. Çabalayan ve ipliklere dolanan biri kısa sürede bayılır. Oklar ve mızraklardan daha merhametli."

Rosalind ürperdi. Ben de ürpermiş olabilirim. Durumda sinir bozucu bir şeyler vardı. Adam adama dövüşün ölümcüllüğünden ya da sıradan bir savaşın kayıp listesinden çok daha farklı bir şey. Deniz Ülkeli kadının tavrı da şaşırtmıştı bizi, çünkü zihninde herhangi bir vurdumduymazlık yoktu ama büyük bir endişe de yoktu: sıradışı ama kaçınılmaz bir gerekliliğin doğurduğu hafif tatsızlık hissi gibi. Şaşkınlığımızı hissetti ve başını paylarcasına iki yana salladı.

"Hiçbir yaratığı öldürmek hoş değildir," diye onayladı, "ama öldürmeden yaşayabileceğinizi düşünmek de kendi kendini aldatmaktır. Yemekte et olmalıdır, çiçek vermesine izin verilmeyen sebzeler, filizlenmesine izin verilmeyen tohumlar olmalıdır. Bizim kendi döngülerimizi sürdürebilmemiz için mikropların döngüleri bile feda edilir. Bu ne utanç verici ne de şok edicidir: Yalnızca doğal ekonominin büyük, döner mekanizmasının bir parçasıdır. Ve bu şekilde kendimizi hayatta tutmamız gibi, bizi yok etmek isteyen veya güvenimize ihanet eden türlere karşı da kendimizi korumak zorundayız.

"Mutsuz Uçdiyar halkı, kendi suçları olmadığı halde bir yoksulluk ve sefalet hayatına mahkûm edildi, onlar için

gelecek yoktu. Onları mahkûm edenlere gelince, eh, bu da olağan. Daha önce de hayatın efendileri vardı, bilirsiniz. Büyük kertenkeleleri hiç duydunuz mu? Bir başka üstün türün onların yerini alması zamanı geldiğinde, onlar da yok olup gitti.

"Bir gün bizim de yerimizi yeni bir şeye bırakmamız gerekecek. Kadim Halk'ın kalıntıları gibi biz de mutlaka kaçınılmaz olanla mücadele edeceğiz. Tüm gücümüzle, dünyayı evrildiği halinden eski haline geri döndürmeye çalışacağız çünkü kendi türüne ihanet her zaman bir suç gibi görülecektir. Onu kendini kanıtlamaya zorlayacağız ve kanıtladığında gideceğiz; bu türün yok olduğu gibi aynı süreçlerle.

"Kendi türlerine sadakatleri yüzünden bizim yükselişimize tahammül edemiyorlar; biz de kendi türümüze sadakatimiz yüzünden onların bize engel olmasına izin veremeyiz.

"Eğer bu süreç sizi şaşırtıyorsa bunun sebebi duruma uzaktan bakamamanız ve gerçek türünüzü bilerek, *tür* farklılığının ne demek olduğunu görememeniz. Bağlarınız ve yetiştiriliş tarzınız kafanızı karıştırıyor. Hâlâ onları kendinizle aynı türde görüyorsunuz. Bu yüzden şok geçirdiniz. Ve bu yüzden onlar size göre daha avantajlı, çünkü *onların* kafası karışık değil. Onlar tetikte ve türlerinin tehlikede olduğunun farkındalar. Eğer hayatta kalacaklarsa kendilerini yalnızca yozlaşmadan korumakla kalmayıp daha üstün bir türün oluşturduğu tehdide karşı da savunmaları gerektiğini açık seçik görebiliyorlar.

"Çünkü bizim türümüz *gerçekten* daha üstün bir tür ve daha yeni başlıyoruz. Birlikte düşünebiliyoruz ve birbirimizi onların asla yapamayacağı şekilde anlayabiliyoruz. Bileşik zihin oluşturmayı ve bir sorunu çözmek için kullanmayı öğrenmeye başlıyoruz. Bir gün bu bizi nerelere götürebilir? Bireysel kafeslerine kapatılmış ve dışarıya yalnızca yetersiz sözcüklerle uza-

nabilenler gibi değiliz. Birbirimizi anlayabildiğimiz için, canlı varlıklara birer tuğlaymış gibi davranan kanunlara ihtiyacımız yok. Aynı baskıdan çıkmış madeni paralar gibi, eşitlik ve kimlik kalıplarına girme dehşetini hayal edemeyiz bile. Mekanik yaratıklarmış gibi, toplum ve politikanın dayattığı geometrik desenlere uymaya çalışmayız. Tanrı'ya dünyayı nasıl düzenlemesi gerektiğini öğreten dogmacılar değiliz.

"Yaşamın özündeki nitelik yaşamaktır; yaşamın özündeki nitelik değişimdir; değişim evrimdir ve biz bunun bir parçasıyız.

"Değişimin düşmanı olan durağanlık, hayatın da düşmanıdır ve dolayısıyla bizim amansız düşmanımızdır. Hâlâ şaşkınlık içinde ya da kuşkuluysanız, size onları dost olarak görmeyi öğreten bu kişilerin neler yaptığını düşünün. Sizin yaşamlarınız hakkında pek az şey biliyorum ama eski türün kendini korumaya çalıştığı küçük ceplerde düzen hiç değişmiyor. Size ne yapmayı planladıklarını ve sebebini düşünün."

Önceki gibi, kadının söylev tarzını boğucu buldum ama genel olarak düşüncelerini takip etmeyi başardım. Kendimi bir başka tür olarak düşünmeme izin veren mesafeli bakma gücünden yoksundum, bu güce şimdi sahip olduğumdan da emin değilim. Bana göre biz hâlâ küçük Sapkınlıklar gösteren mutsuz insanlardık; ama geriye dönüp bakabiliyor, neden kaçmak zorunda kaldığımızı düşünebiliyordum.

Petra'ya baktım. Bütün bu açıklamalardan sıkılmıştı ve kadının güzel yüzünü özlemli bir hayretle izleyerek oturuyordu. Gözlerimin önündeki görüntüler bir dizi anıyla perdelendi. Harriet teyzemin sudaki yüzü, akıntıyla hafif hafif dalgalanan saçları; kirişten sarkan zavallı Anne'in gevşek bedeni; Katherine için duyduğu kaygı ve kendisi için hissettiği korkuyla

kıvranan Sally; bir vahşiye dönüşmüş, ensesinde bir okla kumlarda kayan Sophie...

Petra'nın geleceği bunlardan herhangi biri olabilirdi. Onun yanına yanaştım ve sarıldım. Deniz Ülkesi'nden gelen kadının söylevi boyunca Michael mağara ağzından dışarı bakmış, açıklıkta bekleyen makineyi neredeyse kıskançlıkla incelemişti. Kadın sustuktan sonra bir iki dakika daha inceledi, sonra içini çekti ve döndü. Bir süre gözlerini ayaklarının arasındaki kaya zemine dikerek düşündü. Sonra başını kaldırdı.

"Petra," diye sordu, "benim için Rachel'a ulaşabilir misin, sence?"

Petra her zamanki kuvvetiyle soruyu yolladı. "Evet. Orada. Neler olduğunu bilmek istiyor," dedi ona.

"Ona ilk önce, kim ne derse desin, hepimizin sağ ve salim olduğunu söyle."

"Peki," dedi Petra. "Bunu anlıyor."

"Şimdi ona şunu söylemeni istiyorum," diye devam etti Michael dikkatle. "Cesur olmaya devam etmeli ve çok dikkatli olmalı. Kısa süre sonra, belki üç, dört gün içinde, onu almaya geleceğim. Ona bunu söyler misin?"

Petra mesajı coşkuyla ama harfiyen aktardı ve sonra durup yanıt bekledi. Yavaş yavaş kaşlarını çattı.

"Ah eyvah," dedi bir parça tiksintiyle. "Rachel yine kendini kaybetti ve ağlıyor. O kız gerçekten çok ağlıyor, değil mi? Neden ağladığını anlamıyorum. Bu sefer gerideki düşünceleri acılı değil, mutluluk ağlaması bu. Aptalca değil mi?"

Hepimiz, yorum yapmadan Michael'a döndük.

"Eh," dedi kendini savunurcasına, "siz, ikiniz kanundışı ilan edildiniz, bu yüzden siz gidemezsiniz."

"Ama Michael..." diye başladı Rosalind.

"Rachel çok yalnız," dedi Michael. "Sen David'i burada yalnız bırakır mıydın, ya da David seni bırakır mıydı?"

Buna kimse yanıt vermedi.

"Onu alacağını söyledin," diye yorum yaptı Rosalind.

"Kastettiğim de buydu. Bir süre Waknuk'ta *kalabilirdik*. Bizim ya da belki çocuklarımızın keşfedildiği güne kadar. Ama bu yeterli değil.

"Ya da Uçdiyar'a gelebiliriz." Hoşnutsuzlukla mağarada ve dışarıdaki açıklıkta göz gezdirdi. "Bu da yeterli değil. "Rachel da bizler kadar iyisini hak ediyor. Tamam, o zaman; madem makine onu alamıyor, o zaman birinin onu getirmesi gerekiyor."

Deniz Ülkeli kadın öne eğilmiş, onu izliyordu. Gözlerinde duygudaşlık ve hayranlık vardı ama başını nazikçe iki yana salladı.

"Yol çok uzun ve arada korkunç, aşılmaz bir bölge var," diye hatırlattı ona.

"Bunu biliyorum," dedi Michael. "Ama dünya yuvarlak, bu yüzden oraya ulaşmanın bir başka yolu olmalı."

"Zor olur ve kesinlikle tehlikeli," diye uyardı kadın.

"Waknuk'ta kalmaktan daha tehlikeli değil. Dahası, bizim gibi insanların bulunduğu, gidecek bir yer olduğunu bilerek nasıl kalabiliriz?

"*Bilmek* her şeyi değiştiriyor. Anlamsız ucubeler olmadığımızı, kendi postunu kurtarmaya çalışan birkaç şaşkın sapma olmadığımızı bilmek. Hayatta kalmaya çalışmakla, yaşamaya değer bir şeyinin olması arasındaki fark bu."

Deniz Ülkeli kadın bir iki dakika düşündü ve sonra yine başını kaldırıp Michael'la göz göze geldi.

"Bize ulaştığın zaman, Michael," dedi ona, "aramızda bir yer bulacağından emin olabilirsin."

Kapak güm diye kapandı. Makine titremeye ve açıklıkta tozlu bir rüzgâr estirmeye başladı. Pencereden Michael'ın rüzgâra karşı direndiğini, giysilerinin savrulduğunu görebiliyorduk. Açıklığın kenarındaki Sapkın ağaçlar bile ağdan kefenleri içinde kıpırdanıyordu.

Altımızdaki zemin eğildi. Hafif bir sarsıntı oldu, sonra yeryüzü uzaklaşmaya başladı. Akşam göğünde gittikçe hızlanarak yükseldik. Kısa süre sonra makine düzeldi ve güneybatıya yöneldi.

Petra heyecanlanmıştı ve düşünceleri biraz fazla güçlüydü.

"Bu çok harika," diye bildirdi. "Kilometrelerce ötesini görebiliyorum. Ah, Michael, orada çok minik ve komik görünüyorsun!"

Minik şekil kollarını havada salladı.

"Şu anda," diye karşılık verdi Michael'ın düşünceleri, "burada, aşağıda, kendimi biraz minik ve komik hissediyorum, Petra, tatlım. Ama geçer. Biz de sizin peşinizden geleceğiz."

Tıpkı rüyalarımda gördüğüm gibiydi. Waknuk'ta hiç görmediğimiz kadar parlak bir güneş geniş, mavi bir koya dökülüyordu. Beyaz tepeli dalgalar sıra sıra kumsala doğru sürünüyordu. Renkli yelkenleri olan veya yelkensiz küçük gemiler zaten teknelerle benek benek olan limana doğru ilerliyordu. Kıyıya yığılmış, tepelere doğru uzandıkça seyrelen şehirde, yeşil parkların ve bahçelerin arasına sokulmuş beyaz evler görülebiliyordu. Kenarına ağaçlar dizilmiş geniş caddelerde süzülen minik araçları bile seçebiliyordum. Karaya doğru daha

içeride, kare şeklinde bir yeşilliğin yanındaki kulede parlak bir ışık yanıp sönüyordu ve balık şeklinde bir makine yere doğru alçalıyordu.

O kadar tanıdık bir sahneydi ki neredeyse şüpheye düşüyordum. Kısa bir an için uyanacağımı ve kendimi Waknuk'taki yatağımda bulacağımı sandım. Kendimden emin olmak için Rosalind'in elini tuttum.

"Bu *gerçek*, değil mi? Sen de görebiliyor musun?" diye sordum ona.

"Çok güzel, David. Bu kadar güzel bir şey olabileceğini hiç düşünmezdim. Bana hiç anlatmadığın bir şey daha var."

"Nedir o?" diye sordum.

"Dinle! Hissedemiyor musun? Biraz daha açıl. Petra, tatlım, birkaç dakikalığına gevezelik etmeyi bırakabilirsen."

Söylediğini yaptım. Bizim makinedeki mühendisin aşağıdan biriyle konuştuğunun farkındaydım ama bunun arkasında, fonda, benim için yeni ve yabancı bir şey vardı. Bir ses olsa, bir kovan dolusu arının uğultusuna benzerdi; bir ışık olsa, yaygın bir parıltı olurdu.

"Bu nedir?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Tahmin edemiyor musun, David? İnsanlar. Bizim gibi bir sürü insan."

Haklı olması gerektiğini fark ettim ve bir süre dinledim, ta ki Petra heyecanına yenilene ve ben kendimi korumak zorunda kalana kadar.

Şimdi karanın üzerindeydik ve bize doğru yükselen şehre bakıyorduk.

"Sonunda gerçek olduğuna inanmaya başlıyorum," dedim Rosalind'e. "Rüyalarımda sen yanımda yoktun."

Rosalind başını çevirdi. Yüzünde, içindeki Rosalind vardı, parıl parıl gözlerle gülümsüyordu. Zırhı gitmişti. Onun gerisine bakmama izin veriyordu. Tıpkı açan bir çiçek gibi.

"Zamanı geldi, David," diye başladı.

Sonra düşünceleri perdelendi. Sendeledik ve ellerimizi başlarımıza götürdük. Ayaklarımızın altındaki zemin bile birazcık sarsıldı.

Her yönden acılı itirazlar geldi.

"Ah, affedersiniz," diye özür diledi Petra gemi mürettebatına ve genel olarak şehre "ama bu *gerçekten* heyecan verici."

"Bu sefer, tatlım, seni affedeceğiz," dedi Rosalind. "Çünkü *gerçekten* heyecan verici."

Delidolu

Kri
za
lit
ler

Doğal biçim
kutsaldır.
Kurtuluşumuz
saflıktadır.

John
Wyndham

Deli
Dolu

"*Krizalitler* hoşgörüsüzlüğü ve bağnazlığı güçlü bir kurgu ile anlatan bir roman."

The Seattle Times

Krizalitler
John Wyndham

Bilimkurgunun altın çağından kült bir eser

Krizalitler birkaç bin yıl sonrasının dünyasında geçen ve nükleer bir felaket sonrası yaşanan genetik bir mutasyon hikâyesini anlatıyor. Normallik, anormallik, öteki gibi kavramları ele alan *Krizalitler*, tahammülsüz insanların ırklarının saflığını korumak için ne kadar ileri gidebileceklerini gösteriyor.

Popüler kültürü de etkilemiş olan kitap, bilimkurgu severler için bir hazine.

Delidolu

www.delidolu.com.tr
/delidolu @delidolukitap

ISBN 978-605-5060-32-9

